

Ο ΗΛΙΟΣ

Εβδομαδιαία Εγκυκλοπαιδική Επιδείρσις



ΤΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΕΞ ΕΝΟΣ
ΤΕΧΝΗΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ...

Διευθυντής: **Ι. Δ. ΠΑΣΣΑΣ**
Γραφεία: Τσώρτσιλ 29, Αθήναι
Τηλέφωνα: 31-305 — 31-636

Μαζί με τὸ «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν»

Εἰς τὸ παρὸν τεύχος τοῦ «Ἡλίου»
πλὴν τῶν ἄλλων συνεργάζονται καὶ
οἱ κ. κ.:

ΑΧ. ΚΥΡΟΥ, διευθυντής της «Εστίας»:
«Από την ιστορίαν της Κύπρου
μας» (σελίς 959).

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ: «Η πραγματική
ἐπέτειος τῆς ἡμέρας τῆς κηρύξεως
τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνος» (σελίς 957).

Ζ. ΡΟΜΙΛΛΥ, Γάλλος μηχανικός: «Η θερμική διάτρησις τῶν δράκων καὶ τῶν μεγάλων ὄγκων μπετόν ἀρμέ» (σελὶς 960).

ΚΩΝ. ΧΑΣΑΠΗΣ, τοῦ Ἀστεροσκο-
πείου Πεντέλης: «Τί βλέπομεν ἐπὶ
τοῦ ἡλίου» (σελίς 961).

ΑΛΛΑΝ ΜΟ·ΥΛ, Ιατρός: «Ἡ γαστρί-
τις, τὰ αἷτια καὶ ἡ θεραπεία της»
(σελίς 964).

ΜΙΧ. ΟΘ. ΔΕΦΝΕΡ, ὑφηγητὴς τοῦ Πα-
νεπιστημίου Ἀθηνῶν: «Ἡ ἐπιστήμη
ἀντικαθιστᾷ τὴν φύσιν» (σελὶς 969).

Κ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ: «Τὰ προβλήματα τῆς Φιλοσοφίας — Ἀνακύκλι-
σις ἢ παλιγγενεσία» (σελὶς 966).

Α. ΕΔΙΠΙΔΗΣ, στρατηγός: «Ὁ πό-
λεμος εἰς τὸ Δυτικὸν Μέτωπον» (σε-
λίς 983).

KAB. PANKAMA: «Φυτὰ ποὺ εἶναι
πολύτιμοι ὁδηγοὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν
κοιτασμάτων» (σελίς 973).

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ: «Ὁ βίος τῶν ἀρ-
χαίων Ἑλλήνων» (σελίς 978).

ΓΙΩΛ ΝΤΕ ΚΡΟΪΦ: «Κυνηγώντας την
ἀθανασία» (σελίς 988).

ΘΕΜ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ: «Τὰ κύματα, οἱ
κυλινδρικοὶ λόφοι τῆς θαλάσσης»
(σελίς 988).

Επίσης τὸ παρὸν τεύχος περιέχει:

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ αφιερωμένη εις τον
ποιητήν Ι. Γρυπάρην (σελίς 976).

ΔΙΗΓΗΜΑ 'Αλ. Παπαδιαμάντη «Ο
Φτωχός Άγιος» (σελίς 991).

ΣΕΛΙΔΕΣ με ανέκδοτα αρχαίων φιλο-
σόφων, με σατιρικούς στίχους, γε-
λοιογραφίας, παγκόσμια περιεργα
κ.ό.κ.

«Ὅταν ὁ πόλεμος ἐτελείωσθε, κατέλιπε
μῖαν κολλοσασίαν ποσότητα ἐκρηκτικῶν
ὠνών, εἶπεν ὁ ὄρ. Ε. Κ. Μπαλλαντινὸς
εἰς τὴν «Ἐπιστημονικὴν Ἐπιθεώρησιν».
Μερὸς τούτων μετετραπὴ εἰς πλεόν ὠ-
φέλιμα εἶδη, ὡς λιπασμάτων· ἀλλὰ κατε-
πονήθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ ἐ-
νός μεροῦς ἡ ἀχρηστευσις δὲν ἦτο δυ-
νατὴ παρὰ μόνον διὰ τῆς ἀνατιναξέω-
σιν. Ἡ μείσθις τῶν ἀνατιναξέων τού-
των ὑπῆρξεν ἡ τῶν μεγάλων ἀποθηκῶν
τορπιλλῶν, ναρκῶν καὶ πολεμοφοδίων τῆς
Ἑλλιγολάνδος.

Ελιγολοιπόνος.
 *Εκει, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ παρελ-
 θόντος ἔτους, πλέον τῶν 4000 τόνων
 ἐκρηκτικὸν ὕλιν ἀντιναχθέντα, εἰς μί-
 αν τρομερὰν ἐκρήξιν. Ἐπιμελεῖς προ-
 τοιμασίαι εἶχον γινεῖ εἰς τὰς γειτονικάς
 χώρας, ἰδιαίτερως εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅ-
 πω διὰδὸς σεισμολογικῶν, ἐκδηλοῦσιν
 μετὰ κατάλληλα μηχανήματα, ἐγκατε-
 στάθην εἰς διάφορα σημεῖα καθ' ὅλην
 τὴν ἑκτασίαν τῶν ζωνῶν ἀγγλικῆς καὶ
 αμερικανικῆς. Ἡ δυνάμις ἐξημερωθῇ
 ἐκπληκτικὴν καθαρότητα εἰς πλείστον
 σταθμὸν, ἢ ἐξαριθμούμενον καὶ τοῦ πλέ-
 ον ἀπομακρυσμένου τοιούτου, ἐγκατε-
 στημένον εἰς Πουί ντὲ Ντόμ, εἰς τὴν
 Κεντρικὴν Γαλίαν, 600 μίλια ἀπὸ τοῦ
 σημεῖου τῆς ἐκρήξεως. Τ' ἀποτελέσμα-
 τα ἀνταπεκρίνοντο βαυσιασίως εἰς τὰ ἐκ-
 τισμῶν παρατηρήετα.

αυστικών σεισμών παρατηρήθεντα.

»Δείχνουν ότι ο φάλοις της Γης αποτελείται από μερικά στρώματα περωμάτων διαφόρων ειδών, εξικνυόμενα εις βάθος 20 περίπου μιλίων. Έσχατως συνήλθε μία όμας έπιστημών, αποτελούμενη έκ Γάλλων, Βέλγων, Ολλανδών, Δανών, Γερμανών και Άγγλων σεισμολόγων, οι οποίοι επί διημερον συνεκλήθησαν σχετικώς με την σύστασιν των στρωμάτων τούτων και των ποικιλιών και διαφορών, ως ταύτα παρουσιάζουν από τόπου εις τόπον· άλλα φοβούμεθα ότι άίμεν δεν συμφωνήσαν όλοι.

»Κάτωθι τῶν στρωμάτων αὐτῶν, καί εἰς βάθος 20 μιλίων, τὸ πέτρωμα εἶναι ἀπολύτως ὁμοιόμορφον, καὶ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη γνώμη ἐπ' αὐτοῦ μέχρις ὅτου καταλῆξωμεν εἰς τὴν τῆς μεν φλοιῶν, περὶ οὗ ἐπὶ τὸ μέσον τῆς ἐκστρώσεως μέχρι τοῦ κέντρου.

»Η ανατίναξη αυτή εις την Έλιγον λάνδη ηνείκε την όρεξιν μας (ως σεισμολόγων) διά μεγάλας ανατασεις και την στιγμήν αυτήν έρευνώ ανά τόν κόσμον διά να εύρω αήτητους ποσότητες ενοποιηκέντων πολυμεροδίων και άνδροφους οι οποίοι θα έπείρετον την ανατίναξιν των. Εύρον ότι τούτο είναι πολύ ελιγώτερον εύκολον από ό,τι θα ήμπορούσατε να φαντασθήτε. Οι άνθρωποι έχουν μίαν εύνητον άποστολήν προς τας βάσεις έκρήξεως, και υμείς εις μάλλον άγρία και απομακροκείμενα μέρη δύναται να γίνη τούτο. Έπί παραδείγματι υπάρχουν 3000 περίπου τόνοι βουβάν πλησίον τού Αϊτέπι εις τας βάσεις άκτίνης της Νέας Γουίβας. Η ασύστατη άνεροπορία, εις την όποιαν οι βουβάν αύται άνήκουν, δεν έχει κανένα λόγον να τας μεταφέρει εκείθεν κατέσπεται να τας καταστρέψει εκεί όπου εύρίσκονται. Ούτω φαίνεται να ύπάρχη η πιθανότης μιας ίκανοποιητικής σεισμολογικής έκδρομής προς παρατήρησιν των κυμάτων της έκρήξεως ταύτης. Δυστυχώς τού Αϊτέπι και η περί αυτό

δοχώρα είναι ἀνθυγιεινὰ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ
πλείστον ἐντέλως ἀπρόσιτα. Τὸ εὐτύχη
μα εἶναι ὅτι ἡ ὀρυκτολογικὴ Ὑπηρεσία
τῆς αὐστραλιανῆς κυβερνήσεως ἐνδιέφερ
θη εἰς τὴν ὑπόθεσιν καὶ οὕτω ὑπάρχουν
πολλὰ ἐλπιδες ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν ἐκ
ροησὶν μας.

» Ἀλλὰ φοβόμαστε ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀναμένουμε σειρὰς ἀλληλοδιαδόχων μεγάλων ἀντισείσμων καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς σεισμούς. Προσβάτεις ὁ Νοτιοαφρικανὸς ἐπιστήμωνες κατέδειξαν τί δύναται νὰ πράξουν μὲ τὰ νεότερα μηχανήματα σὲ τὰ πλῆθος μικρῶν σεισμικῶν δονήσεων. Εἰς τὸ Γιοχάννεσμπουργκ συμβαίνει ἕνας ἢ δύο μικροὶ σεισμοὶ κάθε ἀπογεύματα. Οἱ σεισμοὶ αὗτοί ἐίναι πάντοτε αἰσθητοί, ἀλλὰ ποτέ, ἔσθουν γνωρίζω δὲν ἐπέφεραν ζημίαν τινά. Εἶναι μάλλον ἕνα νέον γνώρισμα τῆς περιφέρειας, καὶ φαίνεται νὰ ὀφείλεται εἰς τὰ ὀρυχέα χρυσοῦ τὰ ὁποῖα κείνται πρὸς νότον πέλους. Ὑποθέτω ὅτι συμβαίνει τὸ ἕξι : Τὸ μετάλλευμα εὐρίσκεται ἐντός στρώματος ἐκτεταμένου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χώρας καὶ μὲ κατευθυνόμενους πρὸς νότον εἰς βάθος αὐτομοιούμενους ἀναλόγως τῆς διαμορφώσεως τοῦ πετρώματος. Καθὼς τοῦτο ἐξάγεται, ἀφίνει τὸν ὑπερκεῖμενον ὄγκον τῶν πετρωμάτων ἀνεπαρκῶς στηριζόμενον, ἐξ οὗ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἐπέρχονται πτώσεις βράχων. Ἀκόμη καὶ μῖα μικρὰ μετακίνησις εἶναι ἀρκετὴ νὰ δονήσῃ περιόχην καὶ νὰ καταγραφῇ τὴν τοὺς σεισμογράφους περὶ τὰ μίλια μακρὰν. Ὁ δρ. Γκείν, ἕνας Νοτιοαφρικανὸς ἐπιστήμων, ἐπένοησε τὸ φρασιότερον σύστημα διὰ τὴν παρατήρησιν τῶν κυμάτων ὄτινα προέρχονται ἐκ τῶν σεισμῶν τούτων.

«Πολλά μέρη υπάρχουν τὰ ὅποια ὕψι-
στανται συνεχῶς μεγάλου ἀριθμοῦ, ὀλί-
γη ἢ περισσότερον ἐπίρριμναι, ὀλί-
σμων, καὶ ἀξίζει, ὡς ἀναφέρουσιν μερι-
κά : Κατὰ τὸ 1936 ἡ νήσος Μονσεράτ
μάλῶν ἀνθρωπίνῃ σειρᾷ μικρῶν σει-
σμῶν. Μερικὰ ἐπὶ προσηγυμένως αἱ γε-
τονικαὶ νῆσοι τοῦ Ἁγίου Βικεντίου καὶ
Μαρτινίκας ὑπέστησαν φοβεράς κατα-
στροφὰς ἀπὸ αἰφνιδίας ἐκρήξεις ἰφαι-
θήσας, ὡς ἦτο φυσικόν, ἀπὸ τὴν δο-
κῇ ἡ ὅποια παρήχθη εἰς τὴν νήσον των,
καὶ ὅταν εἶχε σταλῇ τὸ ἥθικόν των οὐτε-
ρηκτόν διὰ τὰς ἐπισκευὰς τῶν ὀρε-
σίων Ἀποικίῳ συνέβουλεύθη τότε τὸ Γρα-
φεῖον τῶν Ἐσθλαίων, ἡ ὅποια ἐγνώμα-
ται Ἀποστολὴ ἵνα ἐντοπίσῃ ἐπὶ τοποῦ
τῆς βορρᾶς καὶ τὰ ἴδη ἐάν αὐτὴ τὴν πηγὴν
σίων πυκνοκατοικημένην μέρους τῆς πλη-
σου. Πράγματι, μετὰ τὸν ὅρον τῆς νη-
ΐδος καθήκοντι τῆς φυσικῆς ἐξ. Ποσειδ.,
στολ. καὶ ἀνεκάλυψε ἐπὶ τῆς εἰς Μπρι-
πλίσσον τῆς πρωτεύουσας. Εὐτυχῶς ἵτο-
ς ἐβῆσθαι ἐκεῖ, αἱ δυνάμεις κατὰ τὴν
οὐρανὸν ὀλιγώτερον συχνὰ καὶ αἶμα τῆς ἀ-
φίης τῆς Αἰσπολῆς, σὲν Γεράλδο Λένος Κε-
νὸν, ἐξέλιπον τελείως. Τοῦτο μὲν
πυκνὰ ὁρᾷ μετὰ τὴν ἐξέλιπον τῆς φυσικῆς
μερικὸι τῶν ποταμῶν, ὡς λέγεται, ἀπὸ
δυσαν τὸ ἀποτελεσμά τοῦτο εἰς τὴν ἀ-
κμῇ.

Μῦθοι τοῦ Αἰσώπου

ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΞΩΝ

Τὰ δόδια ἔσπρναν τὴν ἄμᾶξ καὶ ὁ ἄξων τὴν ἐτίρει. Γύρισαν τότε τὰ δόδια καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐ! ἐσύ. Τί φωνάζεις ἀφοῦ ὅλο τὸ βάρος τὸ τραβῶμε ἐμεῖς»;

«Ἔτσι καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους προσποιοῦνται ὅτι κουράζονται ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἄλλοι ἐκεῖνοι ποὺ κοπιάζουν.

ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Μία γάτα ἀγάπησε ἕνα ὥραϊο νέο καὶ παρεκάλεσε τὴν Ἀφροδίτῃ νὰ τὴν μεταμορφώσῃ σὲ γυναῖκα. Ἡ θεὰ τὴν ἐλυπήθη διὰ τὸ πάθος τῆς καὶ τὴν μετέβαλε σὲ ὥραϊαν κόρην καὶ ἔτσι, ὅταν τὴν εἶδεν ὁ νέος τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ τὴν ὑπανδρεύθη. Καθὼς ἐκάθηντο μὲσα εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον θέλησε ἡ Ἀφροδίτῃ νὰ μᾶθῃ ἂν ἡ γάτα, ἀλλάζουσα τὸ σῶμα τῆς εἶχεν ἀλλάξει καὶ τοὺς τρόπους τῆς. Ἐβλεπε λοιπὸν ἀνάμεσα τοὺς ἕνα ποντίκι. Καὶ ἡ γάτα ἀνέβη ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ κυνηγοῦσε τὸ ποντίκι γιὰ νὰ τὸ φάῃ. Τότε ἡ θεὰ ἠγανάκτησε ἐναντίον τῆς καὶ τῆς ξαναέδωσε τὴν παλαιὰν τῆς μορφήν.

«Ἔτσι καὶ οἱ φύσει πονηροὶ ἄνθρωποι, καὶ ἂν ἀκόμη ἀλλάξουν τὴν ἐμφάνισίν των δὲν μεταβάλλουν καὶ τοὺς τρόπους των.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

«Ἐνας βοῦκόλος ποὺ ἔβασκε ἕνα κοπάδι ἀπὸ ταύρους ἔχασε ἕνα μοσχάρι. Ἐπειδὴ δὲ ἐγύριζε χωρὶς νὰ τὸ εὑρίσκῃ, πηλὴν τὸν Δία, ὅτι ἂν εὑρίσκε τὸν κλέπτην θὰ τοῦ προσέφερε θυσίαν ἕνα κατσικάκι. Καθὼς ἔφθασε σὲ ἕνα δάσος εἶδε ἕνα λιοντάρι ποὺ ἔτρωγε τὸ μοσχάρι. Καὶ τρώμαζε τόσο πολὺ, ὥστε σηκώνοντας τὰ χέρια τοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, εἶπε: «Ὑψίστε Δία. Εἶχα γὰρ εὑρίσκει τὸν κλέπτην, τώρα δὲ μοῦς ὑπόσχεμα νὰ σοῦ θυσιάσω ταύρον ἂν κατορθώσω νὰ ξεφυγῶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κλέπτου.»

Ὁ μῦθος αὐτὸς ταιριάζει σὲ ἀνθρώπους ποὺ ὅταν δὲν ἔχουν κατ' εὐχονταὶ νὰ τὸ ἀποκτήσουν καὶ ὅταν τὸ ἀποκτήσουν εὐχονται νὰ τὸ ἀποφύγουν.

ΜΥΞΕΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΑΙ

Τὰ ποντίκια καὶ οἱ γάτες εἶχαν πόλεμον. Βλέποντας ὅτι διαρκῶς ἐνῶντο ἕκαναν τὰ ποντίκια συμβούλιον καὶ, πιστεύοντας ὅτι τὰ ἐπάθαιναν ὅλα αὐτὰ ἐπειδὴ εἶχαν ἀναρχία, ἐδιέλεξαν μερικά ἀναμεταξύ τους καὶ τὰ ἐχειροτόνησαν στρατηγούς. Ἐκεῖνα ποὺ ἐξελέγησαν στρατηγὸι, θέλοντας νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς στρατιώτες, κατεσκεύασαν κέρατα καὶ τὰ φόρεσαν στὸ κεφάλι τους. Στὴν πρώτη μάχῃ ποὺ δόθηκε νικηθῆκαν καὶ πάλι τὰ ποντίκια. Καὶ ὅλα μὲν τὰ ἄλλα κατέφυγαν στὴς τρύπας τους μὲσα στὴς ὁποῖες ὑπόρριζαν εὐκόλῃ καὶ χωρὶς. Οἱ στρατηγοὶ δὲ ποὺ δὲν ὑπόρριζαν νὰ τρυπώσουν ἐπεὶ δὴ φοροῦσαν τὰ κέρατα ἔμειναν ἀπ' ἐξω. Ἔτσι τοὺς ἐπιάσαν οἱ γάτες καὶ τοὺς ἔφαγαν.

Ὁ μῦθος ἐπιδείκνυται ὅτι ἡ ἀνόητη μανία γιὰ ἐπιδείξει γίνεται συχνὰ ἀφορμὴ συμφορῶν.

953

Ἀνέκδοτα ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν

Ὁ Ἀισχίνης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστέρους μαθητὰς τοῦ Σωκράτη. Εἶχε γράψῃ αὐτὸς, ὅπως ὁ Πλάτων κ' ὁ Ξενοφών, σπουδαίους σωκρατικούς διαλόγους. Γιὰ νὰ ζήσῃ ἐγράφε δικανικοὺς λόγους γιὰ τοὺς ἀδικουμένους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐγνώρισε τὴν παραμικρὴν οικονομικὴ ἀνέσιν. Κάποτε, ποὺ τὸν εἶχε παρασφίξει ἡ φτώχεια, ρώτησε τὸν Σωκράτη τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ὁ Σωκράτης τοῦ εἶπε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του, ὑπεξαιρώντας τὰ τρεφίμα πού ἐτρώγε. Μὲ αὐτὸ ἐνοοῦσε ὅτι ἔπρεπε νὰ τρῶν λιγώτερον, ὥστε τὰ τρεφίμα πού διέθετε νὰ τοῦ ἐπαρκούν γιὰ περισσότερο χρόνον.

Ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ποὺ ὡς ἀφηγεῖται τὸ ἀνωτέρω ἀνέκδοτο, δὲν ἡδύετο ἂν ὁ Αἰσχίνης ἠκολούθησε πράγματι τὴ συμβουλὴ τοῦ Σωκράτη. Μᾶλλον θὰ προτίμησε νὰ δανεισθῇ ἀπὸ ἄλλους παρὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του. Γιὰ τὸ Αἰσχίνης, ἂν πιστεύσουμε τοὺς ἐκθροῦς του, ἐδανείζετο καὶ αὐτὰ ἀκούει... τὰ φιλοσοφικὰ ἔργα. Μία μέρα ποὺ ἐδιέδραζε στὰ Μέγαρα κάποιους διαλόγους του, ὁ Ἀριστίππος σὶ κώχηκε καὶ τὸν διέκωψε:

— Βρὲ ληστή, τοῦ εἶπε, ἀπὸ ποῦ τὰ ἔχεις κλεμμένα αὐτά;...

Ὁ Ἀριστίππος ἦταν φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτη. Ἦταν ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς Σωκρατικούς ποὺ ἐισέπραττε διδασκὰ. Ἐκέρδιζε ἀρκετὰ, ἐξούσε πάντα μὲ ἐξαιρετικὴ τρυφιλότητα, καὶ συχνά, ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ἐισέπραττε, ἔστελνε καὶ στὸ Σωκράτη. Ἀλλ' ὁ Σωκράτης οὐδέποτε τὰ ἐδέχετο. Τοῦ τὰ ἔστειλε πῶς καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ δαμόνιον δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ δέχεται δῶρα.

Κάποτε ὁ Ἀριστίππος, ὅπως τόσοι ἄλλοι ποιητὰ καὶ φιλόσοφοι, ἐφιλοξενεῖτο κ' αὐτὸς στὴν αὐλή τῶν Συρακουσῶν. Μία μέρα, τὴν ὥρᾳ ποὺ τρώγανε στὸ βασιλικὸ τραπέζι, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν Διονυσίος παρεφάρθη πᾶν σὶ συζήτησι, σήκωσε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί καὶ περιέλουσε τὸν Ἀριστίππον. Μετὰ τὸ γεῦμα, κάποιος ρώτησε τὸν Ἀριστίππον πᾶς ἠνέχθη ἕνα τέτοιο πράγμα. Ὁ Ἀριστίππος τοῦ ἀπάντησε: «Οἱ παρῶδες γιὰ νὰ πιάσουν ἕνα γαβιό, ἀνέχονται νὰ τοὺς καταβρέχῃ ἡ θάλασσα. Κι' ἐγὼ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φάω ἕνα ὀλόκληρο καλοψημένο λαυράκι, νὰ μὴν ἀνεχθῶ νὰ μὲ ραντίσουν μὲ λίγα νερωμένο κρασί; Φίλε μου, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου...»

Μία μέρα ὁ Διονένης, ὁ περίφημος κυνικός, ποὺ ζοῦσε μονήρης καὶ ἀκοινωνήτος σὲ μιά σπηλιὰ τοῦ Ὑμητοῦ, εἶδε τὸν Ἀριστίππον νὰ πλένῃ χορταρικά. «Ἄν τὸ μάθαινες αὐτὸ ἀπὸ νέος —τοῦ εἶπε— δὲν θὰ εἶχες ἀνάγκη νὰ κολακεύεις τοὺς τυράννους καὶ νὰ ἐνδιαιτᾶσαι στὴς αἰλῆς των». «Κι' ἐσύ, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Ἀριστίππος, ἂν εἶχες μάθει νὰ συναναίρεσσαι μὲ ἀνθρώπους, δὲν θὰ ἔπλενες λάχανα».

Μία μέρα μερικοὶ Ἀθηναῖοι ἐνειδίξαν τὸν Ἀριστίππον ὅτι ζοῦσε πολυτελῶς καὶ ὅτι τὸ παρὰρριχνε ἔξω στὸ γλέντι. Ὁ Ἀριστίππος τοὺς ἀπάντησε: «Ἄν ἦτονε καὶ τὸ νὰ γλεντοῦμε, δὲν θὰ ἐπετρέπετο στὴς ἐορτὰς τῶν θεῶν. Τόσο ὅμως τὸ γλέντι, ὅσο καὶ ἡ πολυτελεῖα, ὅχι μόνο ἐπι-

τρέπονται στὴς ἐορτὰς τῶν θεῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλονται. Συνεπῶς ὅχι μόνο δὲν εἶναι αἰσχρὰ, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶναι καὶ θεάρεστα».

Κάποτε ρωτήσανε τὸν Ἀριστίππον τί ἔχουνε οἱ φιλόσοφοι περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους βνητοὺς. Ὁ Ἀριστίππος εἶπε: «Ἄν ὅλοι οἱ νόμοι καταργηθῶν, ἐμεῖς θὰ ζοῦμε τὸ ἴδιον».

Κάποτε ὁ Διονύσιος, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ρώτησε τὸν Ἀριστίππον γιὰ τὴν φιλοσοφίαν. Ὁ Ἀριστίππος εἶπε: «Ἄν οἱ πλούσιοι, μὲχρι ὥρας τοῦλάχιστον, δὲν πλησιάζουνε στὴς θύρας τῶν φιλοσόφων. Ὁ Ἀριστίππος τοῦ ἀπάντησε: — Γιὰ τὸ πρῶτον ξέρουν τί τοὺς λείπει καὶ τί χρειάζονται. Οἱ ἄλλοι, δυστυχῶς δὲν τὸ ξέρουν.

Εἰς κάποιον ἄλλον πάλιν ποὺ εἶπε στὸν Ἀριστίππον ὅτι βλέπει πάντα τοὺς φιλοσόφους νὰ μπαίνουνε στὰ σπίτια τῶν πλουσίων, ὁ Ἀριστίππος ἀπάντησεν, ἐπιγραμματικῶς:

— Τὸ ἴδιο βλέπεις καὶ τοὺς γιατροὺς νὰ μπαίνουνε στὰ σπίτια τῶν ἀσθενῶν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι προτιμᾶνε νὰ εἶναι ἄρρωστοι παρὰ νὰ γιαιτρεύουν.

Κάποτε καὶ ὁ Πλάτων ἔψεξεν αὐστηρὰ τὸν Ἀριστίππον ἐπειδὴ ζοῦσε πολυτελῶς. Ὁ Ἀριστίππος τοῦ εἶπε:

— Δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ μου Πλάτων, τί ἰδέα ἔχεις γιὰ τὸν Διονύσιον, τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν;

— Εἶναι ἄνθρωπος εὐάρεστος καὶ καλός.

— Καὶ ὅμως ἦ πολυτελέστερα ἀπὸ ἐμὲ. Συνεπῶς τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ ζοῦμε καὶ πολυτελῶς καὶ καλῶς.

Κάποτε ρωτήσανε τὸν Ἀριστίππον τί διαφέρουν οἱ πεπαιδευμένοι ἀπὸ τοὺς ἀπαιδευτοὺς. Κι' αὐτὸς ἀπάντησε: «Ὅ,τι διαφέρουν οἱ δαμασμένοι ἵπποι ἀπὸ τοὺς ἀδάμαστους».

Κάποιος ἐπρότεινε στὸν Ἀριστίππον ἕνα αἰνίγμα καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸ λύσῃ. Ὁ Ἀριστίππος τοῦ εἶπε:

— Γιὰτί, ἀνόητε, θέλεις νὰ λύσουμε ἕνα πράγμα, ποὺ καὶ δεμένο ἀκόμη μᾶς ἐνοχλεῖ;

Εἶναι προτιμότερο, ἔλεγε ὁ Ἀριστίππος, νὰ εἶναι κανένας ζητιάνος παρὰ ἀπαίδευτος. Γιὰτί οἱ ζητιᾶνοι ἔχουν ἀνάγκη χρημάτων, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀνθρώπου.

Κάποιος, μιά μέρα, λοιδοροῦσε σκαιότατα τὸν Ἀριστίππον. Ὁ Ἀριστίππος εἶπε:

— Γιὰτί φεύγεις τοῦ φώναξεν ὁ Ἀριστίππος, ἔχεις τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἰκαὶότητα νὰ κακολογῇς. Κι' ἐγὼ, νὰ μὴν ἀκούω.

«ΗΛΙΟΣ»

Αἰολόγος ἐπίσης ἦτο ὁ Στράων, ἕνας σοφὸς Κύπρις, ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Σόλων. Αὐτὸς δὲν εἶχε τὴν ἡλικία ποὺ ἐχρειάζετο γιὰ νὰ πάρῃ σημαντικὴ θέσι μέσα στὸν στρατὸ αὐτὸ τῶν νέων ἀνθρώπων, ποὺ περιέβαλλε τὸν Ἀλέξανδρον. Τὸν ἐκράτησε ὅμως κοντὰ τοῦ σὴν πολὺτιμο σύμβουλο καὶ συχνὰ ἐχρειάσθηκε τὴς συμβουλῆς του. Ὑπάρχουν ἱστορικὲς πηγὲς ποὺ βεβαιώνουν, ὅτι ὁ Στράων ἔδωκε τὴς κατάλληλές συμβουλὰς καὶ κατάρθωσε νὰ καταργηθῇ τὴν ἐκεῖ κυριαρχία τῶν Περσῶν, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῇ νὰ δώσῃ καμμιὰ μάχην, προπάντων ὅταν ὁ στρατὸς τοῦ Δαρείου Μαζαῖος τοῦ ἀνοίγε τίς πύλες τῆς Μιφιδάκης. Φαίνεται ἀκόμη ὅτι ὁ Στράων ἐβῆκε μαζί μὲ τὸν βασιλεῖα τῶν Μακεδόνων, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ τὴν νέα πόλιν, τὴν περίφημον Ἀλεξάνδρεια.

Σημαντικότερος ὅμως ἀπὸ ὅλους ἦταν ὁ Νικοκρέων ὁ βασιλεὺς τῆς Σαλαμίνος καὶ λόγῳ τῆς θέσεώς του καὶ τῆς αἰσθητικῆς καταγωγῆς ἀπὸ τοὺς παλαιούς βασιλεῖς τῆς Σαλαμίνος, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος ποὺ ἐπέδειξε γρήγορα σὴν ναύαρχος καὶ ποὺ δὲν ἐδυσκολεῖθηκε καθόλου νὰ ἀναγνωρίσῃ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Τὸν διώρισε ἀρχηγὸ ἑνὸς μεγάλου μέρους τοῦ στόλου τοῦ καὶ τοῦ ἀνέθεσε δύσκολα καὶ σημαντικὰ ἀποστολὰ.

Ἡ σημαντικώτερη ἀπὸ ὅλες ἦταν ἡ ἀποστολὴ ποὺ τὸν ἀνέθεσαν ὅταν ἀπεφάσισε νὰ καταδιώξῃ τὸν Δαρείον καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Ἦθελε τότε ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ κάθε ἀπειλὴ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐρῇ ἀπὸ τὴν θάλασσαν. Καὶ ἀνέθεσε στὸν Νικοκρέωντα νὰ γυρίσῃ ὅλην τὴν Μεσόγειον, μὲχρι καὶ τῆς Σικελίας ἀκόμα, νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε κίνδυνον καὶ νὰ ὑποτάξῃ κάθε λαὸ ποὺ θὰ ἐδυνεῖ διαθέσεις νὰ δημιουργήσῃ δυσχέρειες καὶ ἀπειλὴ κατὰ τὴς ἐκστρατείας του.

Ὁ Νικοκρέων ἐξετέλεσε θαυμαστά αὐτὴν δύσκολη ἐντολή. Περιέπλεξε ὀλόκληρη τὴν Μεσόγειον, κατεναυμάχησε ὅλους τοὺς μικροὺς στόλους διαφόρων ἡγεμονισκῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἤθελαν ἴσως νὰ παίξουν ἕνα ρόλο, ποὺ θὰ ἐλέγαμε σήμερον πεπραγμένον καὶ νὰ παρενοχλήσουν τὴν ἐκστρατεία τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὑπέταξε δὲ ἀκόμη καὶ διαφόρους λαούς. Δὲν ἔφθασε δὲ μόνον μέχρι τῆς Σικελίας, ποὺ τὸν εἶχε διατάξῃ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ ἐπεχώρησε καὶ ἀκόμα περισσότερο, φθάσας ἕως τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους, τὸ σημερινὸν Γιβραλτάρ.

Ἔτσι ὁ περίπλους του, ἡμπορεῖ νὰ μὴ ἔχη τὴν ἐντυπωσιακὴν σημασίαν καὶ τὸν περιπετειώδη χαρακτῆρα ποὺ εἶχεν ὁ περίπλους τοῦ ἄλλου περιφήμου ναυάρχου τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ Νεάρχου, ποὺ εἶχε πάρει τὴν ἐντολὴν νὰ πλεύσῃ πρὸς Ἀνατολὰς καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν Ἀραβίαν, τὴν Περσίαν καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἀκόμη θάλασσαν, ἐνῶ ὁ Νικοκρέων ἔπλεε πρὸς Δυσμὰς, προσέφθινεν ἐπὶ στήσις σημαντικὴ ὑπηρεσία πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὁ ὅποιος καὶ τὸν ἀντίμισσε πλουσιότατορα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μακρινὰ ταξίδια ἡδύετο καὶ οὐκ ἔχον σημαντικὰ στὴν σημερινὴ ἐποχὴ ὅπου τὰ ταχύπλοα καράβια μποροῦν νὰ διασχίσουν ἐλευθερὰ τὴς θάλασσας. Ἀμα σκεφθῇ ὅμως κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μικρὰ εὐλίαν καραβάκια, ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ἀνὰ, οὔτε πτεῖδα, ποὺ ἐξηρτῶντο μόνον ἀπὸ τοὺς οὐρίους ἀνέμους καὶ τὸ πολὺ - πολὺ ἀπὸ τὰ κουπιὰ τῶν καὶ ποὺ ἡ θάλασσα τὰ ἐπείαζε σὰν καρυδοσώματα, ἡμπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τί πραγματικὸ κατόρθωμα ἀποτελοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἐκτέλεσις ἐντολῆς, ποὺ θομιζεῖ λιγὰς τίς σημερινὰς ἐπιθετικὰς περιπολίας τῶν καταδρομικῶν καὶ τῶν ἀντι-ορμηλικῶν.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Νικοκρέων ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν καὶ τοῦ ἀνήγγελε ὅτι ὀλόκληρη ἡ Μεσόγειος, ὀλόκληρη ὀλόκληρη σκεδὴν ἡ γνωστὴ τότε θάλασσα, ἦταν ὑποταγμένη στὴν θάλασσαν καὶ ἐξασφαλισμένη. Ἦταν τόσος, ὥστε νὰ τοῦ προσέβη ὀλόκληρη ἡ Κύπρος καὶ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ ὑποτάξῃ ὅλους τοὺς ἄλλους βασιλεῖς τῆς. Αὐτὸ δὲν ἔγινε καὶ τόσο εὐκόλῃ καὶ ἐχρειάσθηκαν πολλὰς με-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΜΑΣ

Τὰ κατορθώματα τοῦ Νικοκρέοντος ἐφάμιλλα πρὸς ἐκεῖνα τοῦ Νεάρχου

Τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἑστίας» κ. ΑΧ. ΚΥΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

χανορραφίαι, ἀλλὰ καὶ μερικὲς ἀξιοθρήνητες παρεκτροπές, γιὰ νὰ κατορθώσῃ ὁ Νικοκρέων νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐξουσία ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, εἴτε νὰ ὑποταξῇ οἰκισθεῖς, εἴτε νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἄλλους βασιλεῖς. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦταν καὶ εφημερὴ αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐξουσία του. Ἀλλ' ὅσοι ἐρχοῦν ἐπὶ τὸν θάνατον καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἐδασσανε πολὺ τοὺς Κυπρίους καὶ τοὺς ἔκανε ἴσως κάποτε νὰ μετανοήσῃν γιὰ τὴν προέφραγν τὸν ἀνεπιφύλακτον τὴν συνδρομὴν τῶν σὴν Μεγάλου Βασιλέα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁ τρομερὸς καὶ ἀτελείωτος μεταξὺ τῶν διαδόχων τῶν ἐμφύλιος πόλεμος ἐβίβασινε καὶ τὴν Κύπρον, ὅπως ἐδασσανε καὶ ὅλες τίς ἄλλες Ἑλληνικὰς γᾶρας. Ὅταν συνεμάχοντο μὲ τὸν κατακτητὴν βασιλεῖα οἱ μικροὶ βασιλεῖς τῆς Κύπρου, εἶχαν ἐπίσει ὅτι θὰ ἀποκότταν πᾶς ὅχι μόνον τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τοῦ νησιοῦ των, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τὴν σταθερότητα, ποὺ ἦταν τόσο ἀπαραίτητη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ὑποτάξουν καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ὑπηκοοὶ των. Γιὰτί ἂν ὑπέφερε ἀπὸ κάτι ἡ Κύπρος ὁποῖος τοὺς προηγούμενους αἰῶνες ἦταν ἡ δισμάχη μεταξὺ τῶν μεγάλων κατακτητῶν, ποὺ ἐφιλοδοχοῦσαν νὰ κυριαρχήσουν στὴν Κύπρον καὶ ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ μεταχειρίζωνται μηχανορραφίαι καὶ κόλπους καὶ ραδιουργίας, γιὰ νὰ διαρροῦν τοὺς Κυπρίους μεταξὺ των καὶ νὰ ὑπορῶν ἔτσι νὰ κυριαρχοῦν εὐκολώτερα οἱ ἴδιοι.

Ἀλλὰ λίγον καιρὸν ἦταν πεπερασμένον νὰ διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ σταθερότης καὶ ἡ ἀσφάλεια στὴν Κύπρον. Ὁ θάνατος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφερε πολὺ γρήγορα στὴν ἐπιφάνειαν τίς μεγάλες ἀντιθέσεις ποὺ ἐχώριζαν μεταξὺ των τοὺς στρατηγούς αἱ συνεργάτας του, τόσο πειθαρχικοὺς καὶ ἐνωμένους μεταξὺ των ἐνῶς ὅρου ἐκεῖνος. Τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἄφες διὰδοχὸν παρὰ τὸ ἀγέννητο παιδί ποὺ ἐπέριμενε ἡ Ρωσάνη, καὶ ὅτι ὁ ἐτεροθαλὴς ἀδελφός του Ἀρριβαῖος δὲν εἶχε οὔτε κανένα προσὸν ἀρχηγῶν, οὔτε καὶ προκαλοῦσε καμμιὰ συμπάθεια, ἦσαν φυσικὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἀντιπῆλιν μεταξὺ τῶν μεγάλων συνεργάτων καὶ στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ποὺ εἶχαν ἀναδείξει στὸν σκληρὸ ἀγῶνα ἡγετικά προσόντα καὶ ποὺ ἐπύστευαν ὁ καθένας ὅτι θὰ μπορούσε νὰ διακυβερνήσῃ καλῶς τὴν Κύπρον ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἀπέραντον Αὐτοκράτορα του.

Ἔτσι, παρὰ τὴν μάλλον πλατωνικὴ καὶ ἐντελὴς προφανή συμφωνία τοῦ Τριπάρκου δέισου, ἀρχισε γρήγορα μεταξὺ τῶν διαδόχων ὁ ἐμφύλιος ἀγῶν. στὸν ὅποιον ἐπὶ τὸς ὅσον χρόνῳ Περδίκας, Πτολεμαῖος, Ἀντίγονος καὶ Ἀντίπατρος, Κάσσανδρος κ' Ἰκράτεος καὶ ἄλλοι θὰ ἦσαν ὁ ἕνας ἀντιμέτωπος τοῦ ἄλλου. Ἡ Κύπρος ἰδιαίτερος ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν Πτολεμαίων καὶ τοῦ Ἀντιγόνου, γιὰτί αὐτοὶ διεκδικοῦσαν τὸ εὐφρο καὶ πλούσιον νησί στὸ μεριδιὸ των. Ἀρχικὰ ἐφαίνετο νὰ προέκυπται νὰ κυριαρχήσῃ ὁ Ἀντίγονος εἰς τὴν Κύπρον. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Κάσσανδρος, ὡς φίλος τότε τοῦ Πτολεμαίου διεκχεύε τὴν Ἀνατολὴ καὶ τίς γᾶρας ποὺ ἀνήκαν ἀναμφισβητήτως στὸ μεριδιὸ τοῦ Ἀντιγόνου, αὐτὸς ἄφες τότε τὴν περιοχὴ τῆς Κύπρου (πλοιοκοῦσε τότε τὴν Τύρον ἀπέναντι στὴν Κύπρον) γὰ νὰ καταδιώξῃ τὸν ἐπιδρομέα. Καὶ αὐτὴς τῆς ἐκκρίσεως ἐπαφελθῇ ὁ Πτολεμαῖος γιὰ νὰ πᾶν αὐτὸς εἰς τὴν Κύπρον καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν ἰδικὴν του κυριαρχίαν. Ὁ Πτολεμαῖος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ἐκεῖνους, στοὺς ὁποίους ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος ἀφίει τόσα πολλὰ χάρις στὸ

ἀξιοθαύμαστο τοῦ ἔργου στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ διαπιστώσῃ με ὅτι, στὴν προσπάθειά του γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτὸν καὶ στοὺς διαδόχους τοῦ ἑνα βασιλείου ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον ἐκτεταμένο, δὲν ἔκαμε καμμιὰ οἰκρίαν με ταῦ τῶν μέσων καὶ μεταχειρίσθηκε ἀπὲρ γραπτῇ ἀγριότητι, πανουργία καὶ συχνὰ βάρβαροτητα. Ἡ δυστυχισμένη Κύπρος καὶ προπάντων μερικοὶ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς ἦταν μοιραῖο νὰ τὸ ἀντιληφθῶν γρήγορα.

Κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ στὴν Κύπρον ἐφρόντισε πρῶτα νὰ κτυπήσῃ ἀμείλικτα ἐκεῖνους τοὺς βασιλεῖς, ποὺ ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἔμειναν πιστοὶ στὸν Ἀντίγονον καὶ δὲν θὰ ἐμπρηστοῦσαν τὰ ἴδικα τὸν σχέδιον. Ἔτσι ἐκόττωσε τὸν βασιλεῖα τῆς Πάφου Πυγμαλίων πρὶν ἢ πᾶν ὁ ἴδιος νὰ προσκυνήσῃ στὸν βαυμαστὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Παφίας, στὸν ὅποιον προσέφερε πολλὰ δῶρα. Ἐπίσης ἐκόττωσε τὸν βασιλεῖα τῆς Λαπίθου Πράξιπον.

Βασιλεῖα τῆς Πάφου ἔκαμε τὸν Νικοκλῆ. Ἐξήγησε δὲ νὰ κερδίσῃ τὴν ὑποστήριξίν του, γιὰτί ἔξαιρε ὅτι ἦταν ἀπόγονος τοῦ μεγάλου Εὐαγόρα, βασιλέως τῆς Σαλαμίνος καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Νικοκλῆ τοῦ πρώτου, ἑνὸς σοφοῦ βασιλέως, ποὺ ἀκολούθησε στὴν διακυβέρνησίν του πιστὰ τίς συμβουλὰς τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἰσοκράτους καὶ σὴν ἀπόγονος τῶν Τευκρινῶν εἶχε μεγάλη ἐπίδρασι σὲ ὅλην τὴν Κύπρον. Τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ πιστεύσουμε τὴν θεωρίαν ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἔκανε τὸν Νικοκλῆ βασιλεῖα τῆς Σαλαμίνος καὶ ὅτι ἐκεῖ εἶχε κάποιο δικαίον νὰ τὸν τιμωρήσῃ τόσο σκληρὰ —ὅπως θὰ ἴδομε ἀ

Η ΘΕΡΜΙΚΗ ΔΙΑΤΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΓΚΩΝ ΜΠΕΤΟΝ ΑΡΜΕ

Του Γάλλου μηχανικού Ε. ΡΟΜΙΛΛΥ

Τελευταίως εφαρμόζεται νέα μέθοδος διατήρησης των βράχων και αρκετά σημαντικών μαζών από μπετόν. Όταν διευθύνουμε την φλόγα της ασετυλίνης μέσα σε σωλήνα από μαλακό χαλμό, εως ότου έρρυθμωθώ το άκρον του σωλήνος από όπου βγαίνει η φλόγα, ο σίδηρος καίεται εις αυτό το άκρον και η έσωτερική επιφάνεια του σωλήνος καλύπτεται από στρώμα οξειδίου του σιδήρου. Αυτή η ζωηρά καύσις του σιδήρου σταματά γρήγορα, διότι, αν και εκλύεται μεγάλο ποσόν θερμότητος, είναι ολίγον το ποσόν του σιδήρου που καίεται και η θερμότης απάγεται άμεσως λόγω άγωγιμότητος και ακτινοβολίας.

Το πράγμα όμως διαφέρει πολύ αν ο σωλήν είναι γεμάτος με σύρματα σιδήρου. Αυτά καίνονται και αν η ταχύτης και η πίεσις του ρεύματος οξυγόνου είναι αρκετά ισχυραί, σχηματίζεται εις την έξοδον του σωλήνος ένας πίδαξ από σταγονίδια διατετηγμένου οξειδίου του σιδήρου.

Εάν τώρα έλθω εις έπαφόν το θερμόν άκρον του σωλήνος με ένα πυριτικόν πέτρωμα, τα σταγονίδια σφενδονίζόμενα με όρμην εισχωρούν εις τους πόρους και τας σχισμάς του πετρώματος και σχηματίζουν με τα πυριτικά άλατα άλκαλικών γαίων, του άσβεστίου κυρίως, πολυπυρριτικές ενώσεις πολύ εύηκτους. Ο σωλήν εισχωρεί τότε μέσα στο βράχο, ενώ το άκρον του και τα σύρματα του έσωτερικού του, που έξακολουθούν να καίονται, σχηματίζουν πύλην. Συγχρόνως εξατμάνεται το μικρόν του σωλήνος και η τετηγμένη πολυπυριτική ένωση ώθείται στο δακτυλιοειδές διάκενο, το μεταξύ της όπης και του σωλήνος. Η μέθοδος έφηρμοσθή από την εταιρίαν «Υγρός άπρ», όχι προς διάτρησιν φυσικόν πετρωμάτων, αλλά κατασκευών α-

πό μπετόν ή από τούβλα. Τα υλικά αυτά διατρυπώνται με σχετικήν εύκολιαν καθότι περιέχουν τα αναγκαία στοιχεία προς σχηματισμόν των εύηκτων πολυπυριτικών ενώσεων.

ΠΟΛΥΠΥΡΙΤΙΚΑ ΕΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΙΑ

Κατά το πρώτον στάδιον της διομηχανοποιήσεως της σιδηρουργίας, γίνεται χρήςις της Καταλανικής μεθόδου. Κατά την μέθοδον ταύτην έχρησιμοποιούν μύδρους, ήτοι μεγάλα τεμάχια σιδήρου φακού, 80—90 χλγρ. βάρους, μαλακού σιδήρου περιβέβλημένου από σκωρίας (εύηκτης πολυπυριτικά συστατικά), από τών όποιων, δια κτυπημάτων, άπεριδέτο η σκωρία και έλαμβάνετο ούτω σίδηρος πολύ μαλακός, έλστος και συγκολλητός. Ένιοτε υφίστατο έναυθράκωσιν δια να γίνη σκληρότερος και καταστή κατάλληλος δια κοπτικά έργα. Η Καταλανική μέθοδος έφηρμοζέτο μόνον εις μεταλλεύματα καθαρά και πλούσια εις σίδηρον. Το μειονέκτημα της όμως έναντι της σημερινής μεθόδου, που συνίσταται εις παρέρχον δια μέσου του χυτοσιδήρου, παραγομένου εις τας ύψικαμίους, είναι η άπώλεια σημαντικόν μέρους του σιδήρου του περιεχομένου εις το μέταλλευμα, ο όποιος χάνεται εις την σκωρίαν. Την σκωρίαν αυτήν συναντάνε εις σωρούς πλησίον παλαιών καταλανικών σιδηρουργείων. Οι Γάλλοι δε θεωρούνται οι πρώτοι σιδηρουργοί του γνωστού τότε κόσμου. Το Έσκουριάλ, πλησίον της Μασρίτης, έπρεπε το όνομα αυτό διότι έκτίσθη κοντά εις περιοχήν όπου είχαν συγκεντρωθή σωροί από σκωρίας. Αι σκωρίας αυτές συχνά είναι άρεκτα πλούσια ώστε να ήμπούν εις άνακτήσασιν τον σίδηρον που περιέχουν, κατεργαζόμενοι αυτές εις ύψικαμίους. Αυτό γίνεται όσάκις η σπουδαί όπης, η καθαρότης και η θέσις των σωρών — η τελευταία δε αυτή ενδιαφέρει από της άπόψεως της δαπάνης μεταφοράς — το επιτρέπουν.

Οι Γερμανοί έθνικοσοσιαλισταί, όταν προπομάζον τον πόλεμον, ήθέλησαν άποφύγουν την εισαγωγήν πλουσίων μεταλλευμάτων σιδήρου από την Σουηδίαν ή από την Λωρραίνην και ανεζήτησαν μεθόδους που θα επέτρεπαν την έκμετάλλευσιν μεταλλευμάτων πλουσίων εις πυριτικές προσμίξεις και πτωχών εις σίδηρον. Ο Κρουπ είχε κάποιαν έπιτυχίαν εις την προσπάθειαν αυτήν, η λύσις όμως αυτή ύπηρεζέτο τότε υπό της ανάγκης.

Βλέπομεν άμεσως πόσα πλεονεκτήματα παρουσιάζει η θερμική διάτρησις έναντι των μηχανικόν μεθόδων και μάλιστα όταν πρόκειται δι' έργασίας εις όρυχεία, σήρυγγας ή στοάς. Πράγματι, τα γρύπανια που λειτουργούν με πεπιεσμένον αέρα — τό πλέον εύρηστα σημερον — είναι βαρείες μηχανές που πρέπει να μεταφέρωμεν εις το μέρος, που πρόκειται να έκτελεσθή μία έργασία και κατόπιν να τας απομακρύνωμεν δια να γίνη η έξοδος ή λειτουργία των άπαιτεί δύο σωληνώσεις, μίαν δια τών πεπιεσμένων δέρα και μίαν δια την καθαρίσιν, αναγκασίαν δια την κατακόβσιν της σκόνης προς πρόληψιν της ειδικής άσθενείας των έργατών των όρυχείων, της καλουμένης πυριτιόσεως («σιλικόζη»), δια την άποφυγήν της όποιος έφονάται φρασιν ειδικήν άναπτυξιστικήν μάσκαν. Κατά την θερμικήν όμως διάτρησιν το μόνον πράγμα που μεταφέρεται είναι ο καυστήρ της ασετυλίνης, έχωνιστοι φιάλαι πεπιεσμένου οξυγόνου και ένας έκτονωτής πίεσεως, συγκρότημα δηλαδή πολύ ελαφρόν και εύκολοχείριστον.

Πετρώματα, όπως η κιμωλία, το μάρμαρον και μερικά άλλα άσβεστούχα, που δεν περιέχουν ούτε πυριτικά άλατα ούτε πυρι-

τίαν, δεν είναι κατάλληλα δια θερμικήν διάτρησιν. Δυνάμεθα όμως να διατρήσωμεν και τα πτωχά εις πυρίτιον πετρώματα, προσθέτοντες εις τόν σωλήνα λεπτήν πυριτικήν άμμον, η όποία σφενδονίζεται μαζί με τα σταγονίδια του οξειδίου του σιδήρου και συντελεί εις τόν σχηματισμόν των εύηκτων πολυπυριτικών ενώσεων.

ΔΙΑΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΝ

Το μπετόν διατρυπάται εύχερως παρά τα σκληρά και χονδρά τεμάχια που περιέχει. Ο όπλισμός εις περίπτωσιν μπετόν άπλισμένου («μπετόν άρμε») δεν παρουσιάζει έμπόδιον, διότι καίεται και αυτός όπως εις την δι' οξυγόνου κοπήν, συντελεί μάλιστα εις τόν σχηματισμόν σκωρίας άκόμη εύηκτοτέρας.

Με το μέσον αυτό θα κατορθωθή να κατασφισθί εύκολως και με μικράν δαπάνην το τείχος του Άτλαντικού που είχαν άνεγειρεί οι Γερμανοί. Έργα δε με την μέθοδον αυτήν έχουν αρχίσει ήδη εις το Βέλγιον, την Χάδρην, το Σαιν Ναζαίρ δια την καταστροφήν καταφυγίων με στέγην και τοίχους άνω του ενός μέτρου πάχους.

Η θερμική διάτρησις είναι ταχύτερα και στοιχείει ολιγώτερον της μηχανικής, παρουσιάζει δε τα ίδια πλεονεκτήματα άνεξαρτήτως της σκληρότητος του διατρητέου πετρώματος. Έξ άλλου η θερμική διάτρησις έφηρμοζέται και υπό το ύδωρ. Προς τοούτο δε ο δότης δεν έχει παρά να παραλάβη μεθ' έαυτού άναμμένον τόν σωλήνα. Άλλα είναι δυνατόν να άνασθί και υπό το ύδωρ, άρκεί να τοποθετήσ η την κορυφήν του σωλήνος ένας επικροστήρ, τόν όποιον κτυπά ο δότης επί του προς διάτρησιν υλικού.

Η μέθοδος αυτή, έφαρμοσθεύσα από του 1946, έχρησιμοποιήθη με σκοπόν την ένίσχυσιν των βάσεων των σπράγγων.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ

Υπό του Γραφείου Μικρών Έπιχειρήσεων του ύπουργείου Έμπορίου των Ηνωμένων Πολιτειών εξέδοθη φυλλάδιον, τόν όποιον περιγράφει τόν τρόπον με τον όποιον πρέπει να γίνεται μία λεπτομερής μελέτη άποσκοπούσα εις την εγκατάστασιν νέων βιομηχανιών εις πόλεις, έπαρχίας και χώρας, αι όποιαι στερούνται τοιούτων.

Το φυλλάδιον τούτο φέρει τόν τίτλον «Βασικοί παράγοντες δια την εγκατάστασιν βιομηχανιών». Περιγράφει πώς ομάδες ανθρώπων οι όποιοι σίσουν ή θέλουν την άνάγκην εγκαταστάσεως νέων βιομηχανιών δια να αύξήσουν το εισόδημα των, πρέπει να εξετάζουν προσεκτικά τας πλουτοπαραγωγικάς πηγάς των δια να ανακαλύψουν τί είδους βιομηχανίας είναι δυνατόν να άναπτύξουν κατά τόν καλύτερον τρόπον.

Μεταξύ των παραγόντων, οι όποιοι πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν, το φυλλάδιον περιγράφει την δυνατότητα έξερεύσεως υλικών παραγωγής, έργατικών, καυρών, οικόπεδων, δυνάμεως, ύδατος, κτισμάτων και μεταφορικών μέσων, την ύπαιθρον των άγροών και τών χαρακτήρων των συνθηκών ζωής. Έπίσης τών δια την προσοχήν εις την έπίδρασιν των φυσικών φάσεων φορολόγησιν και τών νομοθεσιών, εύνοούσης ή μη τας νέας βιομηχανίας. Περιγράφονται σχετικώς τρεις ουσιώδεις βιομηχανίας.

« ΗΛΙΟΣ »

ΤΙ ΒΛΕΠΟΜΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΣΤΕΝΟΠΗΣ

Υπό του κ. Κ. ΧΑΣΑΠΗ, του Άστεροσκοπέιου Πεντέλης

Όπως είδομεν εις το προηγούμενον άρθρον υπάρχει τρόπος να ίδωμεν τας λεπτομερείας της ήλιακής επιφανείας και χωρίς τηλεσκοπίον, έντός του δωματίου μας, δια της μεθόδου της στενοπής.

Σήμερον θα όμιλήσω περί των άντικειμένων τα όποία δύναται τις να ιδή δια του τρόπου τούτου. Διά να είναι όμως σαφές το είδωλον του ήλιου και να διακρίνεται όλαί αι λεπτομέρειαι, τας όποιας θα άναπτύξω κατωτέρω, έπιμένω επί δύο σημείων: α) Να τοποθετήσ η το φύλλον του χάρτου επί του όποιου θα σχηματισθί η εικόν ακριβώς καθώς προς την δέσμη των εισερχομένων δια της όπης άκτινών και β) Να καταστήσ η το δωματίον εις το παράθυρον του όποιου θα άνοίξη την μικράν όπην τελείως ει δυνατόν, σκοτεινόν.

Κατ' άρχήν λοιπόν άς ίδωμεν τήν «άτμοσφαιραν» του ήλιου, θα διαπιστώσ η δηλ. εύθως έξ άρχης ότι ο ήλιος δεν είναι έξ ίσου φωτεινός καθ' όλην την επιφάνειαν του δίσκου του. Η εικόν την όποιαν θα λάβητε θα είναι περισσότερον φωτεινή εις το μέσον, περί το κέντρον του όσκου και ολιγώτερον εις τα χείλη, εις την περιφέρειαν. Ακριβώς, το αποτέλεσμα τούτο το να είναι το είδωλον ολιγώτερον λαμπρόν εις τόν γύρον του δίσκου όφείλεται εις την άτμόσφαιραν, την περιβάλλουσαν την ήλιακήν σφαίραν. Η άτμόσφαιρα αυτή προ καλεί άπορρόφσιν της άκτινοβολίας, η όποια είναι περισσότερον αισθητή εις τα χείλη, τόν γύρον διότι αι έκ του γύρου του του προσερχόμεναι άκτινές ύφιστανται και μεγαλυτέραν άπορρόφσιν, ως διερχόμεναι πλάγιως δια μέσου της ήλιακής άτμοσφαιρας. Αντίθετως αι έκ του κέντρου έκπεμπόμεναι πρός ημάς ύφιστανται μικράν άπορρόφσιν ως διαπεράσας την ήλιακήν άτμόσφαιραν καθέτως.

Όστε το άμυδρότερον ώς του γύρου του δίσκου δεν είναι άλλο τι, από το αποτέλεσμα της ύπάρξεως της ήλιακής άτμοσφαιρας, την όποιαν κατά τόν τρόπον αυτόν είναι δυνατόν, άς είπωμεν, να ίδωμεν δια των αποτελεσμάτων άτινα προκαλεί.

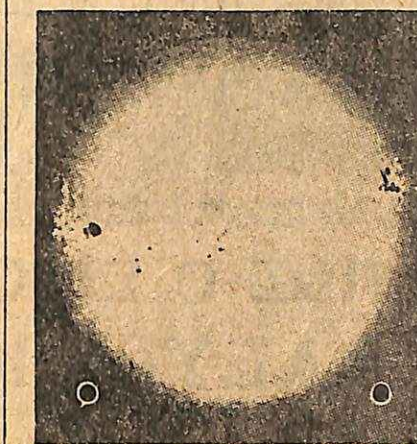
Η άτμόσφαιρα αυτή περί της όποιας θα όμιλήσωμεν άλλοτε έκτενέστερον, διότι είναι πολύ ένδιαφέρουσα, άποτελείται από τρία μέρη, τρεις στιβάδας, έκαστη των όποιων έπικαθεται επί της άλλης. Αί εν λόγω στιβάδες ονομάζονται κατά σειράν: «Χρωμόσφαιρα», «Απόροσφαιρα», «Ατμόσφαιρα». Η χρωμόσφαιρα είναι η κατωτέρα στιβάς, αναλογούσα τούτον τινά ποδός την ιδικήν μας «τοποσφαιραν» ήτις είναι η κατωτέρα στιβάς της ιδικής μας άτμοσφαιρας. Άνωθεν της φωτοσφαιρας εύρίσκειται η άποροσφαιρική στιβάς, ήτις άντιστοιχεί κατά σειράν προς το δεύτερον στρώμα της δικής μας άτμοσφαιρας, την «στροσφαιραν». Τέλος υπέρκειται τών δύο προηγούμενων το στρώμα όπερ άς είπωμεν, άντιστοιχεί προς την ιδικήν μας «ενοσφαιραν», ήτις άποτελεί το άνώτερον τμήμα της δικής μας άτμοσφαιρας. Έννείηται ότι ο προσληπόμενος αυτός δεν είναι άπόλυτος άκριβής, διότι τόν ή κατωτέρα στιβάς όσον και το ύψος έκάστης στιβάδας της ήλιακής άτμοσφαιρας, δεν είναι άνάλογα προς την φυσικήν κατεύθυνσιν και τας διαστάσεις τών στοιχείων της ίδιας μας άτμοσφαιρας.

Άλλά εάν την μεθόδον της στενοπής δεν θά ίδητε, μόνον την άτμόσφαιραν θά ίδητε και την επιφάνειαν του ήλιου, που άντιστοιχεί όποτε ειπείν προς τόν φλοόν της γής. Μόνον ότε τόν φλοόν αυτόν του ήλιου δεν τόν ίδονόμαζομεν φλοόν, διότι δεν έχει και καμμίαν όμοιότητα προς τόν φλοόν της γής. Λέγεται «φωτόσφαιρα» διότι έκ ταύτης άποστέλλεται προς πάσαν διεύθυνσιν και φθάνει και εις τήν γήν μας, το μεγαλύτερον μέρος του φωτός και της θερμότητος

άτινα έκπέμπει ο ήλιος.

Άλλά τι θα ίδωμεν εις το από την στενήν όπην του παραθύρου μας σχηματιζόμενον είδωλον του ήλιου, το όποιον να μάς δει κινή την παρουσίαν της φωτοσφαιρας; Δύο πράγματα: Τας «κηλίδας» και τούς «πυρσούς». Τόσον αι πρώται όσον και οι δεύτεροι είναι φαινόμενα λαμβάνοντα χώραν εις την ήλιακήν φωτόσφαιραν.

Άς εξετάσωμεν λοιπόν πώς θα άναγνώ-



Ο ήλιος, όπως φαίνεται δια της μεθόδου της στενοπής. Τα μελανά στίγματα είναι αι κηλίδες, ενώ τα πλησίον των εύρισκόμενα φωτεινά, οι πυρσοί. Τα χείλη του δίσκου άμαυρούνται λόγω της ήλιακής άτμοσφαιρας.

ρίσωμεν τας κηλίδας και τούς πυρσούς. Αί ήλιακαί κηλίδες όπως είπωμεν και εις το προηγούμενον άρθρον είναι μελανού χρώματος στίγματα, είναι έσκιασμένα περικοχί της ήλιακής φωτοσφαιρας κατά το μάλλον ή ήττον μεγάλα. Τώρα, από του 1947 διατρέχουμεν το μέγιστον των ήλιακών κηλίδων, δηλαδή διατρέχουμεν την περίσσειαν καθ' ην σχηματίζονται επί του ήλιου αι περισσότεραι κηλίδες. Συνεπώς θα διακρίνετε και σεις πολλές κηλίδες με την μεθόδον της στενοπής. Εις το φύλλον του χάρτου σας θα άπεικονίζονται ως μελανά στίγματα διαφόρου μεγέθους και εις διαφόρους θέσεις. Εάν έχετε την περιέργειαν προστηρώσατε τόν ήλιον επί 4—5 ήμέρας εν συνεχεία. Θά θαυμάσητε τότε πολλά σπουδαία φαινόμενα άναφερόμενα εις τίς κηλίδες.

Θά ίδητε κατ' άρχήν ότι έλαι αι κηλίδες ήμεραν παρ' ήμεραν μετατίθενται, μετακί-

Ο ΠΥΡΗΝ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΝ Η ΥΙΡΟΝ

Διά να έρμηνεύσωμεν τα φαινόμενα της ραδιενέργειας και της διασπάσεως οι θεωρητικοί φυσικοί, συνέκριναν τόν πυρήνα του ατόμου με σταγόνα. Έσνάτως όμως διευτυώθη η άντίληψις ότι ο πυρήν είναι κρυσταλλικός. Έναν τα πτωχά του εις την έπιφάνειαν. Οι ελκοί οι όποιοι δεν είναι εις θέσιν να ήτποφιν θοάν τελικώς επί του επιώχου αυτού ζήτηματος δια την διαλέκασιν του όποιου απαιτούνται — όπως τονίζου — πολλοί μελέται και πειράματα, νομίζου ότι υπάρχουν ένδειξεις που δικαιολογούν άμφότερας τας ύποθέσεις. Η σύγκρισις συνεπώς τών έρευνών θεωρείται άπαραίτητος.

νούνται επί του ήλιακού δίσκου, πράγμα το όποιον όπως είδομεν εις το προηγούμενον, άποδεικνύει ότι ο ήλιος περιστρέφεται. Διότι η μετακίνησις δεν είναι άλλο τι από την περιστροφήν. Αντίθετως αι κηλίδες εύρίσκονται πάντοτε εις την ίδίαν θέσιν μεταξύ των. Τόσον αι πρώται όσον και οι δεύτεροι είναι φαινόμενα λαμβάνοντα χώραν εις την ήλιακήν φωτόσφαιραν.

Τώρα εάν με μίαν γραμμην εύθείαν ενώσ ητε τας θέσεις τας όποιας θα κατέχη μία κηλίς, η ίδια όμως πάντοτε, σημερον, αύριον μεθαύριον τότε θα προσδιορίσητε πολλά πράγματα. Πρώτον θα εξακριβώσητε ποίον είναι το άνατολικόν και ποίον το δυτικόν χείλος του ήλιου, δηλαδή θα εξακριβώσητε την φοράν περιστροφής του ήλιου. Άς έχετε μόνον υπ' όψιν ότι το χείλος από το όποιον φεύγουν από το όποιον άπομακρύνονται αι κηλίδες είναι το άνατολικόν, ενώ το χείλος προς το όποιον πλησιάζουν, προς το όποιον κατευθύνονται, είναι το δυτικόν. Κατόπιν η γραμμή η παράλληλος προς εκείνην που ήκολούθησεν η κηλίς, η διεγομένη δια του κέντρου του δίσκου είναι ο ίσημερινός του ήλιου και η κάθετος προς αυτήν είναι ο άξων περιστροφής αυτού. Προς τα κάτω θα είναι ο δόρυς παράλος και προς τα άνω ο νότιος. Όπως βλέπετε την εικόνά δεξιά σας θα είναι η δύσις το δυτικόν χείλος και άριστερά σας το άνατολικόν χείλος, διότι δια της στενοπής άντιστρέφεται η εικόν του ήλιου. Άλλωστε το άνατολικόν και δυτικόν χείλος δεικνύει και η φορά κινήσεως των κηλίδων, ως είπομεν.

Έκτός όμως αυτών θα διαπιστώσητε δ.τι. συν τη παρόδω των ήμερών, νέα κηλίδες έμφανίζονται, άνατέλλουν, εις το άνατολικόν χείλος, ενώ άλλαι έδυσαν, δηλαδή άπεκρούσιν εις το δυτικόν χείλος. Συγχρόνως ήμεραν παρ' ήμεραν διαπιστούται έπίσης, ότι έκτος των άνατελλουσών και δύουσών κηλίδων, επί του δίσκου άλλαι μεν γεννώνται εξαίφνης, (χωρίς δηλ. να έλθουν από το άνατολικόν χείλος), ενώ άλλαι εξαφανίζονται επί τούτου (χωρίς να δύσιν).

Τέλος εάν έπιμείνητε θα εξακριβώσητε ότι αι εν λόγω κηλίδες δεν έμφανίζονται άποδιδόντες επί του δίσκου. Θά διαπιστώσητε ότι ποτέ δεν παροτρύνονται κηλίδες έγγυς των πόλων αλλά πάντοτε και πρόπαντος εις μίαν ζώνην ένθεν κακειθεν του ίσημερινού εις την όνομασθεύσαν δια του το «βελανιδίνη» ζώνην.

Διά να τα ίδητε αυτά θα πρέπει το φύλλον του χάρτου σας να το στερεώσητε με καρφίδας επάνω εις ένα χαρτόνι και να το τοποθετήσητε επί ενός καθίσματος π.χ., χωρίς να το μετακινήσητε επί 3—4 ήμέρας κατά το διάστημα, τών όποιων περί την ίδίαν ώραν να παρατηρήτε τόν ήλιον δια της μεθόδου της στενοπής, σημειώνοντες με μολυβδίαν την θέσιν των κηλίδων.

Μία άκόμη ουσιαστική λεπτομέρεια και κλείομεν το άρθρον. Είπομεν άνωτέρω ότι έκτος των κηλίδων θα διακρίνεται και οι πυρσοί της φωτοσφαιρας. Οι πυρσοί είναι πολύ λαμπροί, λαμπρότεροι όλης της όπης επιφανείας του ήλιακού δίσκου, παροτρύνονται δε κυρίως εις τα χείλη του δίσκου, καλύτερον και μάλιστα εις το άνατολικόν και δυτικόν χείλος.

Οι άναγνώσται οι ένδιαφερόμενοι δια την άστρονομίαν άς κοπήσουν υπό σημείωσιν ότι παρατηρήσεις των επί του ήλιου έκτη λαμβάνει με την μεθόδον ταύτην, είναι πολύ λιγυραι και δια την έπιστάμην, είναι πολλές δε θα έδωκον ταύτας παρατηρήσεις των. Όπως και άλλοτε είπον, δύναται όλοι να μοδ γράψουν και να μόν ζήτησουν και πάσαν άλλην πληροφορίαν.

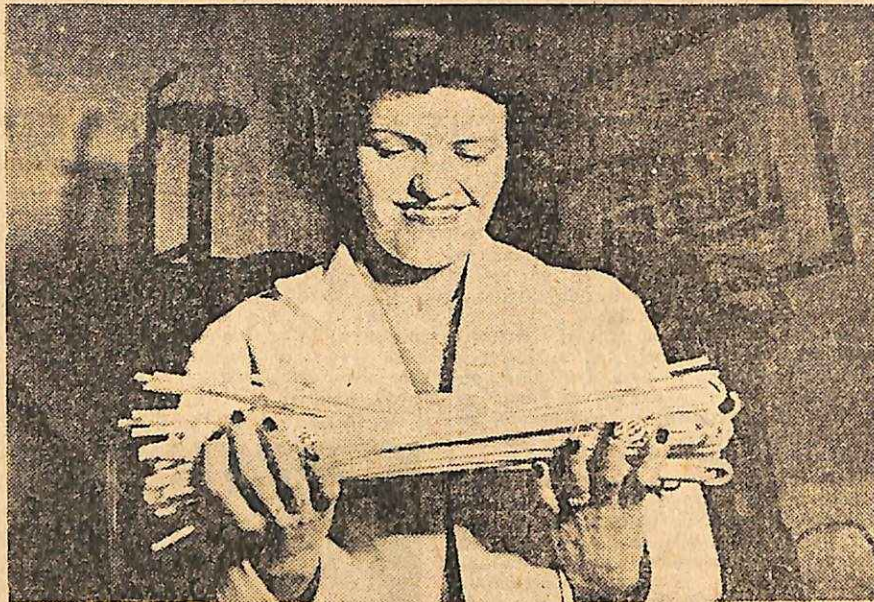
« ΗΛΙΟΣ »

Και όμως το ψωμί δέν είναι πράγματι πλήρης τροφή

Μεταξύ των τροφών του ανθρώπου το ψωμί κατέχει χωρίς αμφισβήτηση την πρωτεύουσα θέση χαρακτηριζόμενο ως η καλύτερη τροφή. Δεν αποτελεί μονοκαταλύτη την «πλήρη τροφή» και η θρέψη αποκλειστικώς και μόνον με άρτον θιά έπ'όσον ώρισμένες διαταραχές εις τον οργανισμό, εξ αιτίας έλλειψης ή δυσαναλογίας ώρισμένων απαραίτητων ουσιών (βιταμίναι, οργανικά όξεία, ά-μινοξανα στοιχεία κλπ.). Διά τούτο έ-χουν γίνει πολλά μελέται διά την βελ-τίωσιν της ποιότητος του τών έμπλου-τισμών του εις θρεπτικά στοιχεία κλπ. αλλά το πρόβλημα δεν έλθει άκουη. Έπρωτα ή παρασκευή «πλήρους άρ-του» δηλαδή ψωμιού περιέχοντος το σύ-νολον τών πύρων του σίτου, και έπι-στευθή ποτε σιτηνών ότι το ζήτημα έ-λύθη. Έξερκώθη όμως ότι ο πλήρης άρτος είναι όλνότερον εύπεπτος και δυσκολώτερον αφομοιώσιμος. Έπρωτά ή έπίσιν ή προσθήκη διαφόρων «εξόχων» (υποκατάστατα) ήτοι άλεύρου άλλων δημητριακών λαχανικών όσπρίων, πατά-ταλεύρου κλπ. Αλλά απαιτείται μακρά έπιστημονική έρευνα διά την έξασκίω-σιν τού είδους και της ποσότητος τών υποκαταστάτων τούτων πού θα έδιδεν έ-κανοποιητικά αποτελέσματα.

Εις τόν Καναδά π.χ. υπάρχει το Συμ-βούλιον Έλέγχου τού σίτου. Το ίδρυμα τούτο, πού αποτελεί ένα πολυσύνθετον οργανισμό μελέτης, έρεύνει και βελτι-ώσας τών δημητριακών — ειδικότε-ρον δέ τού σίτου — βασίζεται επί μι-ας έπιστημονικής πείρας αποκρηθείσης κατά τινι πολυτών παρατηρήσεων ύφ' όλης τας κλιματολογικά και έδαφικά συνθήκας της χώρας.

Ειδικευμένοι έπιστήμονες και τεχνι-κοί άπασχολούνται εις διασταυρώσεις διαφόρων κατηγοριών δημητριακών διά την έπίτευσιν καλύτερων ειδών.



Εις τα εργαστήρια του Συμβουλίου Έλέγχου Σίτου του Καναδά γίνονται και πειρά-ματα προς έπίτευσιν καλής ποιότητος ζυμαρικών, όπως αυτά πού κρατεί μία χημικός.

ΠΩΣ Ο ΣΙΤΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΕΥΡΙ ΚΑΙ ΨΩΜΙ

Από τα πρωτόγονα μέσα έως τους
σημερινούς γιγαντιαίους μύλους

ΜΑΥΡΟ Ή ΑΣΠΡΟ;

Το άλεσμα τών δημητριακών είναι άσφα-λώς μια από τας πρώτας «διομηχανί-ας» του ανθρώπου. Είναι βέβαιον ότι από τους προϊστορικούς άκόμη χρόνους ένινετο συν-κομιδή δημητριακών και άλεσμα διά τρι-βής μεταξύ δύο λίθων ή κοπανίσματος εις λίθινα γουδιά όπως έλλογστε γίνεται άκόμη και σήμερα από μερικά πρωτογόνους φυ-λάς της Αφρικής.

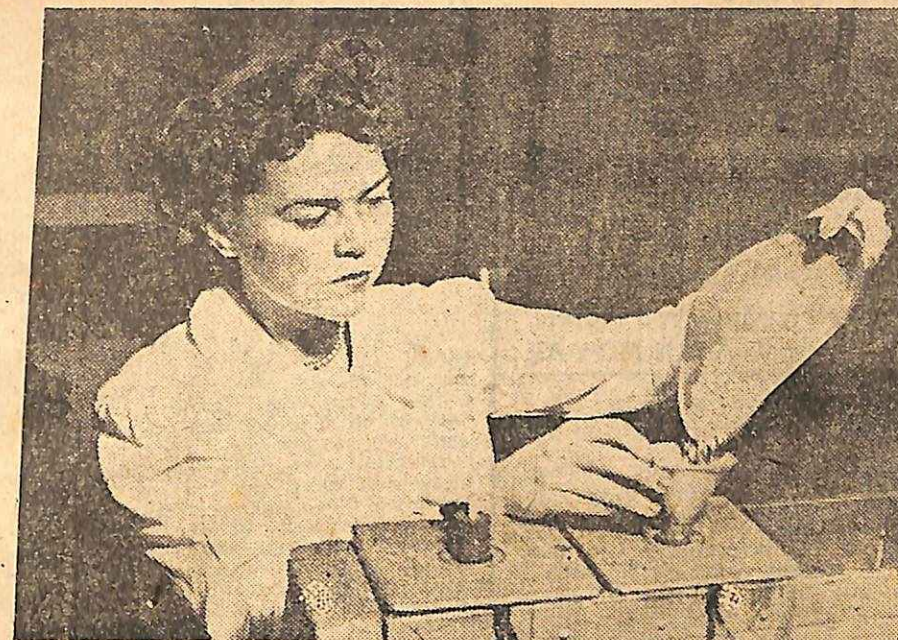
Οι πρώτοι μηχανικοί μύλοι άνάγονται εις τόν 1ον αιώνα π.Χ., οι δέ κυλινδρόμυ-λοι εις τόν 19ην μ.Χ. Το πρόβλημα της άλέσεως συνίσταται εις την κοινοποίησιν τού καρπού τού σίτου, χωρίς την ταυτο-χρονον κοινοποίησιν και τού περικασιπίου (της φλούδας), ώστε να δύναται να γνη-λήρης διαχωρισμός των. Τούτο όμως με-καμμίαν εκ τών έν χρήσει μηχανών δεν έ-πιτυγχάνεται άπολύτως, διότι το περικάσι-πιον είναι στενωτάτα συγκολλημένον με-τόν καρπόν.

Οι κλασικοί μύλοι αποτελούνται από δύο όριζοντίας μυλόπετρας, την μίαν επί της άλλης, εκ τών οποίων ή κάτω είναι στα-θερά και ή επάνω περιστρέφεται. Οι μυ-λόπετρες έχουν άκτινωειδείς έκκαφάς (αύ-λάκια), τών οποίων το βάθος μεινύται έ-σον προχωρούν προς την περιφέρειαν. Ο σίτος ρίπτεται από όπην εις το κέντρον της άνω πέτρας, και διά της φυγόκεντρου δυνάμεως τείνει να φθάση προς την περι-φέρειαν, όδηγούμενος από τα αύλάκια. Καθ' όδον όμως ύφίσταται επανειλημμένα «ψαλιδίσματα» από τας αίχμηρές άκμιάς τών αύλακιών και τέλος λειοτριβείται κοι-τά εις την περιφέρειαν, ύφιστάμενος έν εί-δος τριβής και έλάσεως μεταξύ τών επιφα-νείων τών μυλόπετρών. Έπειδή δέ ή σάρ-κα τού καρπού είναι πύο εύθρυπτος από τόν φλοιόν, το προν ένφανίζει διαφοράν διαστάσεων, πού έπιτρέπει την άφαιρέσιν τών τευαγίων τού φλοιού (πίτυρων) διά κο-σκίων.

Ός είπομεν, ο διαχωρισμός δεν είναι πο-τέ πλήρης. Έκ τού έσωτερικού τού κόκκου σχηματίζεται άλευρον καθαρόν λευκόν εκ τών σημείων έπ'αφής με τόν φλοιόν ήτοι λευ-κόν, ήτοι περιέχον και μέρος τού φλοιού, το δέ πίτυρον εξακολουθεί να έχη ίχνη ά-λευρου.

Η σύγχρονος διομηχανία χρησιμοποιο-ύ τους «κυλινδρόμυλους»: μηχανήματα πολύ-πλοκα, αλλά αυτόματα κατά τόν πλείστον, πού στηρίζονται επί τού έξης: Δύο κύλι-νδροι εκ γυτοχάλυβος έφοπλισμένοι περιστρέ-φονται με άνισον ταχύτητα κατά ύψος της έπιφανείας των φέρον ένκοπές (λούφα), τών οποίων αί όχθαι είναι αίχμηραι. Ούτοι,

«ΗΛΙΟΣ»



Η έπιστήμων αυτή, ειδικευθείσα εις τα δημητριακά, ρίπτει σίτον εις την συσκευήν εξ-ακρίώσεως της ύγρασίας του.

λόγω της άνισον ταχύτητος, αί αίχμη αί-αυτά διασταυρούνται κατά την περιστροφήν και σχηματίζουν «ψαλιδία» πού κόβουν τόν σίτον εις τεμάχια μάλλον χονδρά, σχημα-τίζοντα όμως και όλίγον άλευρον. Τέτοια ζεύγη κυλινδρών είναι πολλά (μέχρις 85), ο δέ σίτος διοχετεύεται από τού πρώτου εις τόν δεύτερον και ούτω καθέξής. Μεταξύ έ-κάστου ζεύγους και τού έπομένου ύπάρχει κόσκινον πού συγκρατεί τόν σχηματισθέν έ-λευρον και διοχετεύει εις τόν έπόμενον ζεύ-γος τόν άκοπο. Το άλευρον πού συλλέγεται έτσι αντιπροσωπεύει τόν 1/4 μόλις τού όλου άλεύρου. Το προϊόν τού τελευταίου ζεύ-γους κυλινδρών είναι τόν σιμιγδάλι, τού ό-ποιου έν ποσοστόν είναι λευκόν και τόν ύ-πόλοιπον «έντυμένον». Το λευκόν διαχωρίζε-ται με έν σύστημα λινισμάτος, και τόν έντυμένον διοχετεύεται εις τούς κυλινδρούς της πλήρους άλέσεως, πού είναι όμοιοι με-τούς προηγούμενους, αλλά δεν έχουν αύλά-κια. Έκεί ύφίσταται άλευσιν μετά τριβής και κοινοποιείται ή σάρκα, ένν τα όλίγωγε-ρον εύθρυπτα τεμάχια τού φλοιού μένον ακέραια. Έπακολουθεί κοσκίνισμα διά τόν διαχωρισμόν τών προϊόντων.

Το σύστημα αυτό έχει την εύχέρειαν να διδη κατά βούλησιν ποικιλίαν άλεύρων, ά-ναλόγως της ρυθμίσεως και τού διαχωρι-σμού: σιμιγδάλι, άλευρι ψιλό σκέτο, ά-λευρι με λεπτότατο πίτυρο κλπ.

Ο σίτος πριν φθάση εις τούς κυλί-νδρους περνά από τόν καθαριστήριον, πού εί-ναι ένα συγκρότημα εργαλείων πού έπιτυγ-χάνουν την άφαιρέσιν όλων τών ξένων ύ-λων και ξένων κόκκων, καθώς και τού γε-μάτου μικρόβια κοινοτού. Η διαδοχική δι-οχέτευσις τού σίτου από τα εργαλεία αυ-τά είναι αυτόματος. Η λεπτομερής περι-γραφή των θα απαιτούσε πολύν χώρον, διά τούτο περιοριζόμεθα να αναφέρωμεν άπλάς ταύτα: 1) Συγκρότημα κοσκίων πού ά-φαιρούν τόν λεπτότερον τού σίτου ξένα σώ-ματα. 2) Ηλεκτρομαγνήτης άφαιρών τόν σι-μιγδάλι (καφιά, σύματα, σκωρίας κλπ.). 3) Σύστημα περιστρεφόμενων κο-σκίων κυλινδρικών, πού άφαιρούν όλα τα σκίονα και έχοντα διαστάσεις διαφορετι-κάς. 4) Ζεύγος κυλινδρών από καουτσούκ, τού άφαιρούν ξένους κόκκους όμοίων δια-στάσεων προς τούς κόκκους τού σίτου. 5) Τύμπανον με βοήρητες πού καθαρίζει τόν έπ'αφάνειαν τών κόκκων. 6) Άνεμιστήρ, εκδιώκων την σκόνην. 7) Πλυντήριο, πού, άφ' ένός πλύνει τόν σίτον και άφ' έ-τέρου, χάσας εις την διαφοράν βάρους, ά-φαιρεί τούς άπομεινάντας χάλικας και 8) Άνεμιστήρ θερμού άέρος εκδιώκων την ύ-γρασίαν.

Η ΑΡΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Η μετατροπή τού άλεύρου εις άρτον με

«ΗΛΙΟΣ»

για τόν δεύτερον «άνέδασμα» πού διαρκεί 40 λεπτά έως μίαν ώραν.

Έπακολουθεί τόν ψήσιμον εις φούρνους συ-νεχούς λειτουργίας, θερμαινόμενους εις 300—400 βαθμούς άποκλειστικώς, ή με άτμόν υπό πίεσιν, ή ηλεκτρικώς. Λειτουργ-γούν και φούρνοι διακοπτομένης λειτουργί-ας, αλλά έχουν τόν μειονέκτημα ν' απαιτούν ύστερα από κάθε φουρνιάν νέαν προθέρ-μανσιν, και ως εκ τούτου σιγά-σιγά άντι-καθίστανται με φούρνους συνεχούς λειτουργί-ας. Εις την σύγχρονον διομηχανίαν τού άρτου τόν μέγιστον μέρος της άνωτέρω έρ-γασίας εκτελείται δι' αυτόματων μηχανών.

Μετά τόν ψήσιμον οι άρτοι τοποθετούν-ται σε καροτσάκια με κινητάς έχάρας, και φέρονται εις έτερον διαμέρισμα όπου κρυύουν.

ΑΡΤΟΣ ΛΕΥΚΟΣ Ή ΠΛΗΡΗΣ:

Ίνα δοθώ άπάντησις εις τόν έρώτημα τούτου έχρειάσθη να εξετασθώ πρώτον κα-τά πόσον ο σίτος καθ' έαυτόν αποτελεί «πλήρη τροφή».

Η χημική σύστασις τού σίτου είναι «έ-πάνω-κάτω» η ακόλουθος: 15% ύδωρ, 10% πρωτεΐναι, 72% ουσία άμυλώδεις ή σάκχα-ροδεις, 1 1/2%—2% λιπαρά ουσία, 2% κυτ-ταρίνη, 1 1/2%—2% άνόργανα στοιχεία. Τα «άνόργανα στοιχεία» αποτελούνται άπό μέγα ποσοστόν από κάλιον και φωσφόρον, ένν τα στοιχεία μαγνήσιον, άσβέστιον, να-τρίον και τόν μαγνήσιον, σίδηρος και χαλ-κός εύρίσκονται εις ίχνη μόνον. Έπί πλε-ον, περιέχει βιταμίνες της ομάδας Β πού παίζουν ένδιαφέροντα ρόλον εις τόν μετα-βολισμόν τών γλυκιδίων (άμυλον—σάκχα-ρον), βιταμίνες Ε και μικρόν ποσότητα προβιταμινών Α (πού μετατρέπονται εις βιταμίνες Α έντός τού οργανισμού), ένν αι βιταμίνες Γ και Δ άπουσιάζουν σχεδόν τελείως. Δηλαδή είναι έλλιπής εις λιπαρά και άσβέστιον και στερείται βιταμινών Α και Δ. Έπί πλέον τόν άζωτον του έμφανί-ζεται εις μορφήν μη περιεχούσας ώρισμέ-να άμινοξέα απαραίτητα εις τόν οργανι-σμόν.

Συνεπώς ούτε ο πλήρης άρτος, ούτε, ά-κόμη περισσότερον, ο λευκός, αποτελούν πλήρη τροφή. Πρέπει λοιπόν να ύπολο-γίζεται ως βασική τροφή, ή όποία όμως πρέπει απαραίτητα να συμπληρωται με πρωτεΐνας πλεον ευεργετικές, όπως τού κρέατος, τού γάλακτος κλπ., πού, επί πλε-ον, έχουν άφθονίαν βιταμινών Α και Δ, κα- μέ τροφάς φυτικές, πλουσίας εις βιταμί-νας Γ.



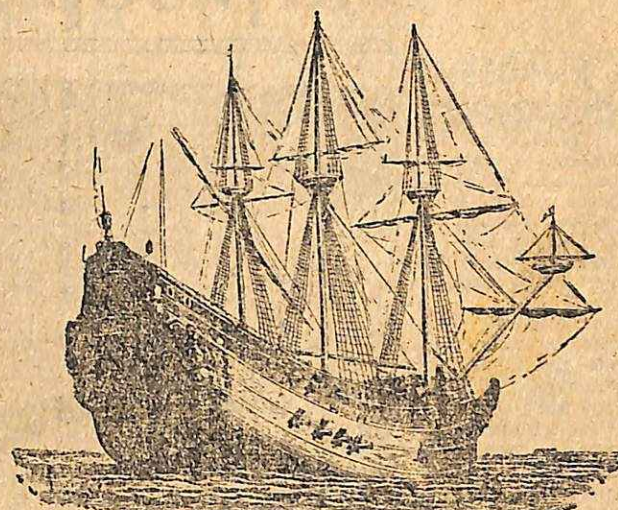
Τμήμα εργαστηρίου τού Συμβουλίου Έλέγχου Σίτου τού Καναδά, όπου γίνονται πει-ράματα — εις τούς βαθμούς βλαστήσεως — παρασκευής βελτιωμένης βινης από κριθάρι.



Τα άναρίθμητα σφραγισμένα ψαλιδία πού βλέπετε εις την άνωτέρω φωτογραφίαν, πε-ριέχουν δείγματα πολυποικιλίαν ειδών σίτου από τόν παραγόμενον εις τόν Καναδά. Τα ψαλιδία εξετάζονται από τόν πρόεδρ ν τού Συμβουλίου Έλέγχου Σίτου της χό-ρας αυτής κ. Ντόλλερν. Έκτός της θρεπτικότητος τού σίτου ελέγχεται και διά την καλύτεραν απόδοσιν τού κατά την καλλιέργειαν.

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἱστιοφόρων
ἀπὸ τοῦ 1000 μέχρι τοῦ 1870

Τοῦ κ. ΣΤΥΛ. ΕΜΜ. ΛΥΚΟΥΔΗ, ἀντιναυ-
άρχου ἐ. ἁ. τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν



Γενουτηνσία «καρράκα» (1542).

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Συνέχεια.

100 A. KENNEDY JR

« ΗΛΙΟΣ »

" ΗΛΙΟΣ "

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Συνέχεια.

Το φως ένοχλεί έκε
περισσότερο από τον
στις κρεβατοκάμα

νον που καιμάται,
θύροθυρο, γι' αυτό
εξυμνούνται

κή ταχύτητα στο
κάθε παρουσιάζόμε
νο κίνδυνο. Επίσης
... και η άγκυρα

τύπου σχολείου ἀνώνυμης μικρῶν παι-

Στην άρχη οι τεχνίτες ή συνθετικές ύ-
λες που κατασκεύαζε ο άνθρωπος ήσαν χει-
ρότερες από τις άνυλνες φυσικές. Τό πρώ-
το τεχνικό μεταίρι τό πρώτο συνθετικό κα-
υτούς, οι πρώτες συνθετικές οητίνες, τό
πρώτα συνθετικό χρώματα, τό πρώτο κυτ-
ταρόχαλλο (τσέδωλε) ύπερείχαν πολύ

Για να παρασκευάσουμε τεχνητές ύλες (συνθετικές) δύο τρόποι υπάρχουν σήγουρη στη διάθεσή μας. Ένας δρόμος είναι να ξεκινήσουμε από ενώσεις που έχουν μικρά μόρια (μικρομοριακές ενώσεις) που τις φέρνουμε από απλά στοιχεία ή απλές ενώσεις και να τις μετατρέψουμε σε ενώσεις με μεγαλύτερα μόρια (μακρομοριακές ενώσεις) με τη λειτουργία ή το συμπλήρωσή. Έτσι παρασκευάζουμε λίγα ο οργανωτικές συνθετικές τεχνητές ύλες. Ύστες που πραγματική παρασκευή αφορούν από άλλες απλούστερες διά συστάσεως. Ο άλλος δρόμος είναι να παρασκευάσουμε τις πρώτες ύλες που χρειάζονται από υπάρχουν λιγότερα πολυμερή, φυσικά προέρχουν στη οποία προϋπάρχουνε υψηλότερες μακρομοριακές ενώσεις που τις μετατρέψουμε όπως έτσι, ώστε να αποκτούμε στην τιμή ιδιότητες που θέλουμε. Έκείνη τότε περί εξευγενισμού, όπως λέγεται, φυσικών υλών, τέλος κατασκευάζουμε τις πρώτες ύλες που το μάρτυ τους χρειάζονται από φυσικές αλλά και συνθετικές ύλες ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ, Ή συνένεια.

971

ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΕΥ ΠΙΛΟΤΟΥ ΠΤΗΣΕΩΣ

Του κ. Κ. Ν. ΣΤΑΜΠΟΥΛΗ, μηχανικού αεροπλάνων

Με το κατωτέρω σημείωμά μας συμπληρώνουμε την περιγραφήν της αυτόματου πτήσεως που άρχισαμεν εις το προηγούμενον τεύχος του «Ηλίου»

Με το πάτημα ενός κουμπιού άρχίζει ή αυτόματος πτήσις. Ο έπιλογεύς της κατανομής των διαφόρων αυτόματων κινήσεων διά τας αντίστοιχους εργασίας, τίθεται σέ λειτουργία. Άσφαλίζει άμέσως τήν άνοίγμα τας — τις πόρτες —, και φρενάρει τούς τροχούς. Έντός δεκά τώ πολύ, δευτερολέπτων ή διακόπτης ένεργεί διά τήν δευτέραν λειτουργίαν. Κατ' αυτήν οι προετοιμασμένοι ήδη κινητήρες άρχίζουν νά εργάζωνται και αυτόματος γυροσκοπικός πιλότος — τού όποιου τήν λειτουργίαν θά περιγράψωμεν προσεχώς — αναλαμβάνει τήν πηδάλια. Τά φρένα άφηνουν τούς τροχούς και τώ αεροπλάνον άρχίζει νά τρέχη εις τόν διάδρομον τού αεροδρομίου. Ο αυτόματος μηχανισμός τού «προϋπολογιστού» ένεργών με τόν συνδυασμόν ειδικών ταχυμετρών, εις τήν ποσούπολογισθίσαν ταχύτητα έπενεργεί εις τόν αυτόματον πιλότον και διά τού σχετικού χειρισμού επί των πηδάλιων ύψους — βάθους, τώ αεροπλάνον άρχίζει νά άνερχεται. Είς τώ ύψος τών εκατόν περίπου ποδών τώ ύψομετρον τού προϋπολογιστού κλίνει τόν τρίτον διακόπτην, και τώ σύστημα προσγειώσεως άνερχεται.

Είς τώ ύψος που προκαθορίσθη νά γίνη ή πτήσις, ή αυτόματος γυροσκοπικός πιλότος έπαναφέρει τώ αεροπλάνον εις τήν οριζόντιαν θέσιν. Είς τώ σημείον αυτό ή γυροσκοπικός πιλότος δέν ένεργεί μόνος τυ, με τόν μηχανικόν μόνον τρόπον τής λειτουργίας του, όποτε εις τώ αεροπλάνον θά εση μειώνετο μία έλαφρά και βραδεία κώδωος κατά τήν πορείαν, αλλά συνδεδεμένος με τόν ειδικόν «ηλεκτρονικόν έγκέφαλον» σταθερού ύψους, δίδει εις τώ αεροπλάνον μίαν σταθεράν βραδείαν άνοδον ώστε εις απόστασιν 350 χιλιομέτρων ή μεταβολή ύψους νά μήν υπερβαίνη τά δεκά μέτρα. Όσον άφορά τήν διεύθυνσιν πορείας κατά τώ άξον τού μεσημβριού, ή αυτόματος πιλότος ύπακούει εις τήν έπίσης ηλεκτρονικώς συνδεδεμένην με αυτόν τηλεπυξίδα.

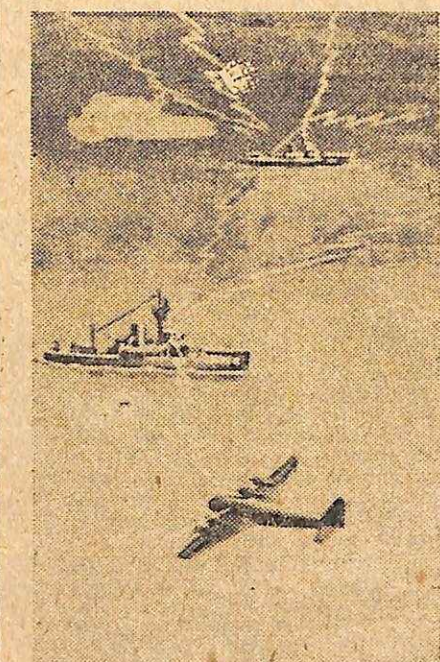
Η πέμπτη εργασία είναι έπίσης προκαθορισμένη. Όσοτερά από ώρισμένην διαδρομήν ή έπιλογεύς κλείνει τόν διακόπτην τής κυβερνήσεως βέβαιος άφίνει τήν διακυβέρνησιν τού αεροπλάνου εις τούς αυτόματος όδηγους, ραδιοφάρους τηλεχειρισμών, που ευρίσκονται εις μεγάλας μεταξύ των απόστασεις εις τώ έδαφος, ή εις τήν θάλασσαν, έπάνω εις μεγάλα πλοία.

Κάθε ραδιοφάρος τηλεχειρισμού με τώ δικό του μικρό κύματος παραλαμβάνει τώ αεροπλάνον, και τώ παραδίδει εις τόν άλλον και ή έπιλογεύς κλίνει τώσους διακόπτας όσους και οι ραδιοφάροι.

Η απόστασις με τών ραδιοφάρων δέν είναι μειωμένη διότι ή ίσχυς τής ακτινοβολουμένης ηλεκτρικής ένεργείας διά τόν τηλεχειρισμόν είναι άδύνατον νά ένεργήση μακρύτερον, αλλά διότι τήν χρησιμοποίησιν μίαν κύματος τώσων των Ραν-τάρ, όσον και τών τηλεορατικών συσκευών, είναι πολύ μικρά, και ως γνωστόν οι ιδιότητες των είναι έντελώς διάφορες υπό τήν κύματα των ραδιοεκπομπών τήν οποία ακουλούρουν κατά τήν μετάδοσιν των ήν καμ-πυλότητα τής γής ενώ αντίθετως τήν πω-τά μεταδίδονται κατ' είδειαν γραμμήν ό-πως ακριβώς τή φωτεινά κύματα. Άρα ή επί τής έπιφάνειας τής γής ραδιοφάρους, έ-πενεργεί εις τώ αεροπλάνον μόνον διά τήν απόστασιν έκείνην, που αυτό είναι ορατόν, διά τώ ύψος που γίνεται ή πτήσις διά τήν απόστασιν δηλαδή κατά τήν όποιαν, τώ αε-ροπλάνον ευρίσκεται εις τώ οπτικόν πεδίου που ορίζεται από τήν κορυφήν τού πύργου όπου και ή κεραία ακτινοβολίας τής ηλεκ-

τρικής ένεργείας τού ραδιοφάρου τηλεχειρι-σμού.

Είναι εύνητον λοιπόν πως διά τώ αυτό μικρόν ύψος πτήσεως, ραδιοφάροι έγκατε-στημένοι εις τήν θάλασσαν, έχουν μεγαλυ-τέραν απόστασιν μεταξύ των από άλλους έπιγειους ραδιοφάρους οι όποιοι είναι τώ-σον πλησιέστερα ή ένας εις τόν άλλον ό-



Τώ αεροπλάνον διέρχεται πλησίον ενός πλοίου ραδιοφάρου τηλεχειρισμού, από τόν όποιον και διευθύνεται.

σον ή γίνωθεν περιοχή τής χώρας έχει πε-ρισσότερον άνωμαλον τόν οριζόντιον και κατακόρυφον διαμελισμόν της (ύψηλα και άπότομα βουνά).

Ο τελευταίος επί τής έπιφάνειας τής γής σταθμός τηλεχειρισμού παραδίδει τώ αεροπλάνον εις τήν μηχανήματα τής κατευ-θυόμενης εκπομπής, τή έγκατεστημένα εις τώ αεροδρομίου εις τώ όποιον θά προσγειώ-θη τώ αεροπλάνον. Από τήν στιγμήν αυτήν ή συσκευή ραντάρ τού αεροπλάνου έπι-σκομένη υπό τήν άμεσον έπίδρασιν τής άλ-λης επί τού αεροδρομίου ιδίας συσκευής, έχει ως αποτέλεσμα τήν τυφλήν ύπακοήν όλων των συστημάτων χειρισμού τού αε-ροπλάνου, και κατά συνέπεια τώ αεροπλάνον κινείται έντός τής στενής δέσμης τών κινιά των τού έπιγειού ραντάρ.

Είς τήν ώρισμένην από τώ αεροδρομίου απόστασιν και συγκεκριμένως εις τήν ώρι-σμένην έντασιν των κυμάτων τού έπιγειού ραντάρ ή διακόπτης πέσσει εις τήν έπομέ-νην θέσιν, ή αυτόματος γυροσκοπικός πιλό-τος διακόπτει τήν οριζόντιαν πτήσιν, και τώ αεροπλάνον άρχίζει νά κατέρχεται κατευ-θυόμενον ακριβώς προς τώ μέσον τού δια-δρομού προσγειώσεως. Είς τώ ύψος τών έ-κατόν ποδών περίπου τώ ύψομετρον τού «προϋπολογιστού» ένεργεί και ή διακόπτης έρχόμενος εις τήν έπομένην θέσιν έπαναφέ-ρει τώ σύστημα προσγειώσεως εις τήν κο-νωνικήν διά τήν προσγείωσιν θέσιν και μετ' άλλων τώ αεροπλάνον προσγειούται όμα-λώς.

Η τελευταία θέσις τού διακόπτου ένε-ργεί διά τώ φρενάρισμα και τώ σταμάτημα τών κινητήρων. Αιτήν τήν φοράν οι πόρτες άνοίγουν.

Από τώ έπάμενον
τεύχος τού «Ηλίου»

έναν εξαιρετικόν ενδιαφέροντος
βιβλίον τού

KENNEΘ Μ. ΣΜΙΘ

Έταίρου τής Βασιλικής Έταιρίας,
Διευθυντού τού Βοτανικού Λαβω-
ριού επί των έρευνών των ίδν
τού Πανεπιστημίου τού Κέιμπριτζ

ΠΕΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

Όλοι γνωρίζομεν κάτι διά τή μι-
κρόβια. Άλλα πολύ όλίγοι γνωρί-
ζουν κάτι, ή και άρκετά, διά τούς
ισούς τούς περιέργους αύτους άπει-
ροελαχίστους οργανισμούς, που πα-
ίζουν τέσσερ ρόλον εις τήν φύσιν και
τήν ζωήν, και που είναι τέσσερ μι-
κροί ώστε νά είναι άόρατοι και διά
τού μικροσκοπίου.

Τώ εξαιρετικόν ενδιαφέρον αυτό
έσδεν

ΠΕΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

γραφέν επί τή θέσει των
τελευταίων πορισμάτων
τής Έπιστήμης, θά άνοι-
ξη ένα θαυμαστόν και ά-
γνωστον κόσμον μπροστά
εις τή μάτις τού άνα-
γνωστου και θά άπαντή-
ση εις άπειρα έρωτή-
ματα.

Γραμμένον με καταννητόν από
τόν καθενα τρέπεν και με πλήρη
εμπειρίαν και τών πλέον δυσε-
λων έπιστημονικών έννοιών, τώ δι-
ελλείν τού κ.

KENNEΘ ΣΜΙΘ

ΠΕΡΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

θά πλουτίση τας γνώσεις των ένα-
γνωστών μας.



«ΗΛΙΟΣ»

Ο άνθρωπος και ή φύσις

ΦΥΤΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΝ ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΩΝ

Τώ πλήθος των στοιχείων που κυκλοφορούν εις τή φύτα κατά τήν ανάπτυξιν των, και ή χρησιμοποίησις έις χημικών μεθόδων.

Συμπεράσματα τού γεωλόγου ΚΑΛΕΡΒΟ ΡΑΝΚΑΜΑ

Πρό όλίγων μόλις έτών ή σχεδίασις γεωλογικών χαρτών, ή μελέτη των στρωμάτων που περιέχουν διάφορα όρυκτά και ή διάφοροι γεωφυσικοί μέ-θοδοι ήσαν τή κυριώτερα μέσα διά τήν συστηματικήν αναζήτησιν κοιτάσμάτων ύαφορών όρυκτων. Επειδή όμως ή έ-φαρμογή των μεθόδων αυτών προσκρού-ει εις δυσκολίας, οι ειδικοί ήσυχλήθη-σαν με τήν ανακάλυψιν νέων μεθόδων, ή όποιαι τελειοποιήσονται κατά τή τε-λευταία έτη είναι γνωστά ως χημικά, διαγεωχημικά και γεωδοτανικά.

Είναι γνωστόν ότι όλα τή όρυκτά εί-
ναι — περισσότερον ή όλιγότερον —
διαλυτά εις τώ ύδωρ. Κατά τόν Σ.
Λούντμπεργκ, δύναται νά καθυρσθή
διά φασματοχημικής αναλύσεως ή εν
διαλύσει παρουσία χρυσού. Τώ ύδωρ,
διερχόμενον διά μίας οιασδήποτε με-
ταλλιτιδος γής, διαλύει, κατά τρόπον
μάλλον ή ήττον πλήρη, τή όρυκτά που
περικλείει. Τά στοιχεία λοιπόν που πε-
ρικλείονται εις τήν μεταλλιτιδα γην εί-
ναι δυνατόν νά «άνιχνευθούν» εις τώ ά-
νώτερον στρώμα.

Κατά τώ διάστημα σχετικών εργασι-
ών, που έγιναν εις τήν Νορβηγίαν, ή
Βόγκτ ήδυνήθη νά ανακαλύψη, ή άν-
τιδράσεως δια χλωριούχου όξιδος, ήν
υπαρξιν θειικών αλάτων εν διαλύσει εις
τά ύδατα χαιμάρων, τή όποια επήγα-
ζαν εν μερί από στρώματα περιέχον-
τα θειον. Συστηματική έρευνα δειγμά-
των ύδατος από πηγάς και χαιμάρους
τής περιοχής Ρόρο τής Νορβηγίας έπέ-
τρεψε μερικάς φορές τήν διαπισώσιν
τής ύπαρξης ποσοτήτων χαλκού, εις
μεγάλην αναλογίαν. Τά δείγματα αυτά
έλήφθησαν από περιοχάς όπου, διά γε-
ωλογικούς λόγους, δέν ύπεθεταν ότι θά
ήτο δυνατόν νά ύπαρχη χαλκός. Άπε-
δείχθη επί πλέον, ότι ή χαλκός που πε-
ριείχτο εις τώ ύδωρ προήρχετο από
ένα μεταλλικόν στρώμα διά μέσου τού
όποιου αυτό διήρχετο.

Όταν ή συγκέντρωσις των προς ά-
νάλυσιν στοιχείων είναι μικρότερα ή έ-
κείνη που απαιτείται διά τήν άνίχνευ-
σιν των διά μικροχημικών αντιδράσεων ή
φασματικές αναλύσεως, τότε προηγου-
μένως γίνεται έμπλουτισμός του προς
ανάλυσιν ύγρου. Η εργασία αυτή γί-
νεται συχνά από τήν ίδίαν τήν φύσιν,
όπως άπεδείξεν ή Νορβηγία έπιστήμων
Β. Γκόλντμινθ. Είς τήν παρατήρησιν
αυτήν κατέληγεν όρμηεις από τώ αξιο-
σημείωτον γεγονός, ότι εις τήν στά-
κτην ώρισμένων ανθρώπων ευρίσκεται
γεωμάνιον. Ούτω άπεδείχθη ότι μεγα-
λός αριθμός στοιχείων κυκλοφορεί από
τά κατώτερα στρώματα προς τή άνώ-
τερα κατά τώ διάστημα τής ανάπτυξε-
ως και τής άποσυνθέσεως των φυτών.
Κατά τόν Γκόλντμινθ, τή διαλύματα
που προκύπτουν από τήν διάλυσιν των
διαφορών στοιχείων, εισδύουν εις τή
φύτα διά τών ριζών και άποβάθουν τώ
μεγαλύτερον μέρος των εν διαλύσει ό-
ρυκτων εις τή μέρη τού φυτού όπου γί-
νεται ή μεγαλύτερα έξάτμισις, ιδίως εις
τή φύλλα. Είς τή τρυφερότερα μέρη
τού φυτού, έκεί δηλαδή όπου ή αύξη-
σις συνεχίζεται δραστηρίως ευρίσκον-
ται ή μεγαλύτερα έναποθέσεις όρυ-
κτων.

Τώ ύδωρ τής βροχής άφαιρεί από τή
μαρμένα φύλλα τή περισσότερον ευ-
διάλυτα στοιχεία, όπως τή άλατα, τας συν-
ανθρακικά και θειικά άλατα, τας συν-

θέσεις τού σιδήρου και τού μαγγανίου
και τή παρασυρει εις τή κατώτερα
στρώματα τού έδάφους, ενώ ή άδιάλυ-
τη ή ή όλιγότερον διαλυτά ουσία
παραμένουν εις τώ άνώτερον — και γό-
νιμον — στρώμα. Χάρις εις τή φαινό-
μενα αυτά, τή φύτα προκαλούν τήν
συγκέντρωσιν ώρισμένου αριθμού στοι-
χείων εις τή άνώτερα στρώματα τού έ-
δάφους των δασών, εν μερί υπό μορ-
φήν οργανικών ενώσεων.

Δείγματα των άνωτέρων στρωμάτων
τού έδάφους καθώς και δείγματα φυ-
τών — γενικάς δείγματα φύλλων —
εισάγονται εις ηλεκτρικούς φούρνους
και ή τέσσαρ των αναλύονται δι' ειδι-
κών μεθόδων, συνήθως δέ διά τής φα-
σματοχημικής μεθόδου. Οι ειδικοί έπι-
στήμονες καταρτίζουν κατόπιν πίνακας
τής περιεκτικότητας των δειγμάτων διά
νά άνεύρουν τή σημαία, όπου περιέχον-
ται ή μεγαλύτερα ποσότητες.

Η μέθοδος αυτή λέγεται «γεωχημική
έρευνα» έφηρμόσθη δέ διά πρώτην
φοράν από τούς Σ. Πάλμίστι και Ν.
Μπρόντιν τώ 1937 εις τήν Σουηδίαν.
Είς άλλας περιοχάς διά τής μεθόδου
ταύτης ανακαλύφθησαν κοιτάσματα
κασιτέρου και βολφραμίου. Η μέθοδος
αυτή έχρησιμοποιήθη πρό τού δευτέρου
παγκοσμίου πολέμου εις τήν Ελλάδα
διά τήν ανακάλυψιν κοιτάσμάτων χρω-
μίου.

ΤΑ ΦΥΤΑ - ΟΔΗΓΟΙ

Είναι γνωστός ώρισμένος αριθμός
περιπτώσεων, κατά τας όποιάς ή χλω-
ρίς ήδυνήθη, μέχρις ενός σημείου, νά
προσαρμοσθή προς τας γεωλογικάς ή-
διότητες τού έδάφους, όπως είναι γνω-
στά και άλλαι περιπτώσεις, καθ' ός
ή διάστημα άντικατοπτρίζει ώρισμέ-
νας συνθέσεις τού έδάφους. Είναι πο-
λύ γνωστόν ότι ώρισμένα φυτά, που ά-
νέχονται ή και συγκεντρώνουν ώρισμέ-
να στοιχεία που περιέχονται εις μίαν
δεδομένην μεταλλιτιδα γην, αναπτύ-
σσονται και ευδοκίμουν εις τας περιοχάς
όπου άφθονώ τή συγκερμινένον μεταλ-
λευμα. Ουσίως ή χλωρίς των περιοχών,

ΤΑ ΚΗΤΗ ΤΟΥ ΑΡΚΤΙΚΟΥ



Κεφαλή νεαρής φώκης των άρκτικών πε-
ριφερειών.

όπου ευρίσκονται κοιτάσματα όρυκτων,
περικλείει συνήθως μεγίστας ποσότη-
τας των στοιχείων που περιέχει ή με-
ταλλιτις γή. Είναι π.χ. γνωστόν ότι τή
φύτα που φύονται εις μίαν περιοχήν ό-
που ύπάρχουν κοιτάσματα κασιτέρου,
περιέχουν σημαντικήν ποσότητα κασι-
τέρου. Επ'ίσης φυτά αναπτυσσόμενα
πλησίον κοιτάσματος μολυβδενίου, πε-
ριέχουν μεγίστην ποσότητα τού στοι-
χείου τούτου. Πολλά λοιπόν φυτά - ό-
δηγοί είναι χρήσιμα διά τή έρευναν
προς άνεύρεσιν διαφόρων κοιτάσμάτων.
Η μέθοδος αυτή λέγεται «γεωδοτα-
νική».

Διά των φυτών - όδηγών κατέστη δυ-
νατή ή ανακάλυψις χαλκού εις Αυστρα-
λίαν και γαλινίτου εις τήν πε-
ριοχήν τού Μισσούρι. Επ'ίσης ψευ-
δαργύρου. Η «violae calaminaria
ει ζίνις» φύεται πλησίον κοιτάσμάτων
ψευδαργύρου εις πολλά μέρη τής Κεν-
τρικής Ευρώπης. Είς τήν στάκτην τού
φυτού τούτου ευρίσκεται μεγάλη αναλο-
γία ψευδαργύρου. Άλλα φυτά φύονται
εις τήν Γερμανίαν και τήν Σουηδίαν εις
περιοχάς πλουσίας εις ψευδαργύρον, ή
δέν στάκτη, των περιέχει ψευδαργύρον
εις αναλογία μέχρι 16%. Τώ «equise-
tum arvense» δύναται νά περιέχη 127
γραμμ. χρυσού κατά τόννον (κατά τόν
Λούντμπεργκ), αλλά και άλλα είδη φυ-
τών περιέχουν χρυσόν.

Κατά τή τελευταία έτη ή Βόγκτ έ-
καμε σημαντικές έρευνας διά τής γεω-
δοτανικής μεθόδου εις τήν Νορβηγίαν.
Κατ' αυτόν, ή «δισκαρία των Άλπεων»
και τή «μελάνδριον» δύναται νά ζήσουν
εις περιοχάς πλουσίας εις χαλκόν. Τά
φυτά αυτά άφθονούν πλησίον ώρισμέ-
νων κοιτάσμάτων χαλκού τής περιοχής
Ρόρο.

Διά νά συμπληρώσωμεν τήν περι-
γραφήν ταύτην τής γεωδοτανικής μεθό-
δου, πρέπει νά σημειώσωμεν ότι κατά
τώ 1943 έτέθη εις έφαρμογήν μέθοδος
άνιχνεύσεως κοιτάσμάτων πετρελαίου,
στηρίζουμένη επί τής φυσιολογίας των
φυτών. Η μέθοδος αυτή έφηρμόσθη εις
τήν όρειαν Γερμανίαν, στηρίζεται δέ
εις τήν έμφανισιν χαρακτηριστικών δια-
ταραχών εις τήν ανάπτυξιν των φυτών,
τά όποια είναι έκτεθειμένα εις τας ανα-
θυμιάσεις μικρών ποσοτήτων αιθυλενί-
ου και άλλων παρομοίων ουσιών, περι-
εχομένων εις τώ πετρελαίον.

Συνοψίζοντες, δύναμεθα νά είπωμεν
ότι είναι δυνατή ή άνίχνευσις τής πα-
ρουσίας ώρισμένων στοιχείων εις τώ έ-
δαφος διά τής παρατήρησεως τής χλω-
ρίδος, που φύεται εις τήν έπιφάνειαν
τού έδάφους. Δύνανται νά έπιτευχθούν
καλύτερα άποτελέσματα εάν μελετηθή
ή σύστασις τού ύδατος και τού έδα-
φους, καθώς και τών ζώντων φυτών. Υ-
πό εύνοϊκάς συνθήκας, δύναται νά γίνη
χρήσις των μεθόδων αυτών διά τήν ά-
νακάλυψιν κοιτάσμάτων, που δέν κα-
τορθούται διά τών συνήθων γεωφυσικών
μεθόδων. Δύναται έπίσης νά γίνη χρή-
σις διαγεωχημικών μεθόδων καθώς και
γεωδοτανικών διά νά έσκριβώθη τώ
πλουσιώτερον τμήμα ενός δοθέντος κοι-
τάσματος. Επ'ίσης άπορεί νά γίνη χρή-
σις διαγεωχημικών μεθόδων διά νά έ-
σκριβώθη κατά πρόσον ένα κοιτάσμα
ευρισκόμενον εις μέγα βάθος συνδέει
άλλα κοιτάσματα, που ευρίσκονται διά-
σπαρτα εις τή άνώτερα στρώματα τού
έδάφους.

A black and white photograph of a large, steep, rocky hillside. At the base of the hill, there is a small, light-colored building with a gabled roof. A group of people is standing in a line in front of the building. The hillside is covered in dense vegetation and has several small, light-colored patches or openings visible on its face.

ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΥΡΙΟΥ

—1715) ἦτο ἐμπόλεμος, μέχρι τῆς συν-

γούσαν ἐκ σπαιουρίου καὶ μίαν τῶν
ρωγ τῆς ὡς σύζυγον.

τὴν ἐνετικήν τε καὶ τὴν αὐτῶν καὶ τοῦ ἐφε

Ὁ σίδηρος εὐρίσκεται εἰς τὰ αἰνὰ, τὸ ἥπαρ, τὸ φαγνὸν κρέας, τὸ ἐμπλουτισμένον ψωμί καὶ τὰ δημητριακὰ, τὰ πρᾶτα, τὰ χόρτα καὶ εἰδικώτερον εἰς τὰ πράσινα.

'Ιωάννης Σουδάρας

*Ήταν πρό 28 ετών, το 1942, όταν έκρινε εποχή. Μόλις έμπαιναν ή "Ανοίξεις. Ένα ήλιόλουστο πρωινό τότε, οι ανεβαίνοντες από την οδόν Σταδίου προς τή Σύνταγμα έσκόνταβαν έπάνω εϊς μίαν συγκέντρωσιν κόσμου έμπρός εϊς μίαν από τās διτρίνας τού διδλιπωλείου 'Ελευθερουδάκη. Συγκέντρωσις όχι μεγάλη. Ήτο Κατοχή και οι 'Ιταλοί και οι Γερμανοί δέν επέτρεπον συγκεντρώσεις. Εϊς τήν διτρίναν ένα μεγάλο πανώ μ' ένα συννέτο γραμμένο έπάνω :

ΘΑΝΑΤΟΣ

Καλώς νάρθη, σάν έρθ' ή στερνή ώρα
τά μάτια μου γιά πάντα να μου κλείσει
κι όποτα νάναι, ή τάρα ή και ν' άργήσει
φτάνει να μην έρθή σάν άγρια μπόρα.

*Ανοίξη βέβαια νάναι σάν και τώρα
κι άκόμα μιά γλυκιά γλυκοκλα βύση
κ' έτσι να πάρει μίαν αύρα να φουσησει
και να πέσει ή ψυχούλα ή λευκοφόρα
σάν άνδι τής μηλιάς' κι όπου τή βγάλε
ή άγνή νεροσυρμή που ρέει άγάλη
σε δεινρόκηπους μέσα και βραγιές
κι όπου τή πάει κι όπου στερνά μείνει
έπ' τις παλιές μονάχα τις φανές
ν' άκούει τή χαίρε που θα κλαίει ή Κρήνη.

Και κάτω, μπροστά, μιά μεγάλη φωτογραφία τού ποιητού 'Ιωάννου Γρυπάρη. Είχε πεθάνει τή προηγουμένη άπόγευμα. Ο θάνατος τού έκαμε τήν χάριν. Και ήλθε τήν άνοιξη και δέν ήλθε σάν άγρια μπόρα, παρά ήρεμος, όπως ήρεμη, καλοβόλη ήταν και ή ζωή τού ποιητού.

Ο 'Ιωάννης Γρυπάρης έγεννήθη τή 1871 εϊς τήν Σίφον, έσπούδασεν εϊς τήν Κωνσταντινούπολιν, όπου ο πατήρ του εϊχε διδλιπωλείον. Από τήν Μεγάλην τού Γένους Σχολήν, τή 1889 ήλθεν εϊς τήν Πανεπιστήμιον τών Αθηνών και ένεγράφη εϊς τήν Φιλοσοφικήν Σχολήν. Έξαναπήγεν εϊς τήν Κωνσταντινούπολιν και ύπηρετήσεν εϊς διάφορα σχολεία μέχρι τού 1896, όποτε, λόγω τών άρμενικών σφαγών και τού φόβου μη έπεκταθούν και κατά τήν 'Ελλάδα, ή οικογένειά του έφυγεν έκείθεν έλθούσα εϊς τήν 'Ελλάδα. Έσυνέχισε τότε τās σπουδās του ο 'Ιωάννης Γρυπάρης εϊς τήν Φιλοσοφικήν Σχολήν τού Πανεπιστημίου, και τή 1897 έπήρε τή διπλωμά του. Ύπηρετήσεν επί τή 1911 έφυγε διά τήν Εύρώπην, όπου μέχρι τή 1914 έσπούδασεν έν Γερμανία, 'Ιταλία και Γαλλία. Έκράγεν τος τού παγκοσμίου πολέμου, κατήλθεν εϊς τήν 'Ελλάδα και ύπηρετήσεν εϊς τήν Γυμνασιαρχικήν και τή Μεσολόγγιον ως γυμνασιαρχος μέχρι τού 1917, όποτε προήχθη εϊς γενικό επίθεωρητήν τών σχολείων μέσης εκπαίδευσης. Τή 1920 άπελύθη. Τή δέ 1923 διωρίσθη εϊς τή ύπουργείον τής Παιδείας διευθυντής τών Γραμμάτων και Τεχνών. Κατόπιν διωρίσθη διευθυντής τού 'Εθνικού Θεάτρου, παραμείνας έκεί μέχρι τού 1937.

*Ήρθε από τούς πρώτους δημοτικιστάς. Ήρχισε δέ τήν φιλολογικήν του δράσιν από τήν Κωνσταντινούπολιν, όπου τή 1895, μαζί με τήν αλυσμένητον διηγηματογράφον 'Αλεξάνδρον Παπαδοπούλου, εξέδωσαν τή περιοδικόν 'Φιλολογική 'Ηχώ.

Ο Γρυπάρης έξεμεταλλεύθη τή ύλικόν πολλών δημοτικών τραγουδιών και βυζαντινών ποιημάτων (όπως εϊς τόν 'Πραματευτήν, στο 'Εσαν παρμυθίη κ.ά.) και εϊδιόλεγε από τών πλουτών τών γλωσσικών τοπικών ιδιωμάτων λέξεις με τās όποιās έστόλιζε τούς στίχους σάν με διαμάντια και ρουμπίνια.

Τά ποιήματά του όλα εξέδόθησαν εϊς τεύχος με τόν τίτλον 'Σκαρβαίοι και Τερρακότες' τή 1918 διά πρώτην φοράν. Τότε δέ τού άπεινήθη και τή 'Αριστεϊόν Γραμμάτων και Τεχνών. Εϊς δεύτεραν έκδοσιν εξέδόθησαν τή 1920 και εϊς τρίτην πολυτελή εικονογραφημένην τή 1929. Μετέφρασεν επίσης δ Γρυπάρης τās τραγωδίας τού Αισχύλου, διαλόγους τού Πλάτωνος και τινά έένα ποιήματα, δημοσιευμένα μετά τών ιδίων του εϊς τής 'Σκαρβαίους και Τερρακότες'.

Τά ποιητικόν έργον τού 'Ιωάννου Γρυπάρη εϊναι πενήντα έξι άριθμόν. Ή συλλογή του 'Σκαρβαίοι και Τερρακότες' περιέχει 54 έν δυο ποιήματα ίδια του, εκτός τών μεταφράσεων, τή περισσότερα συννέτα, ελάχιστα μεγάλα. Εϊναι όμως έκλεκτόν. Καλοδοιευμένον, ίσομετρον θα ήμπορούσε να πη κανείς. Ή έμπνευσίς του δέν εϊναι πλουσία, ούτε άσυγκρότητος ο λυρισμός του. Πολλά, ως εϊπομεν και άνωτέρω, όφείλει εϊς παλιά δημοτικά τραγούδια. 'Αλλά με τί τέχνην και έπιμέλειαν λαβευμένος ο στίχος! Πόσον φροντισμένη και πετυχημένη ή κλογή τής λέξεως και τής φράσεως! Πολύ μετρομένη ή χρήσις τού έπιθέτου. 'Αντί επιθέτων μεταχειρίζεται εϊκόνας... Π. Θ. Κ.

ΑΠΑΜΗ Η ΒΑΡΤΑΚΟΥ

Πλάτ' στο Δαρειό κάθεται ή μάργελη ή 'Απάμη,
κι ένώ τού λύν' ή ήδονή τά γέρικά του γόνα,
τόνε κτυπάει στο μάγουλο με ρόδινη παλάμη
και τ' άλλο χέρι άπ' τήν κοφή τού παίρνει τή κορώνα

Μέρα γι' αυτόν καλοκαιρή μες σε βαρύ χειμώνα
ό,τι τόν κάμη γίνεται και θέλει ό,τι τού κάμη,
τόνε πεθαίνει ένώ τόν ζή, παραμυθιό γοργόνα
που άπ' τή γαίμα τής καρδιάς στερνύ βυζαίνει δράμι.

Και σμίγ' ή τρίχα τών μαλλιών ή φλουροκαπνισμένη
μ' άσπρα μαλλιά' τή μέση τής τή χαμηλοζωμένη
γέρου τή σφίγγει άγκαλιά κι άτίμητο ζουναρί.

Τώρα στα μάτια τόν θωρεί βαθιά, σά να ρουφάη
με τρελλό πόθο ποιητού τ' άνέγγιχτο φεγγάρι :
βλέπει στού Γέρου τή μορφή—τό γυιό του π' άγαπάει.

Ο ΝΥΜΦΙΟΣ

— 'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...

Στή σκοτεινιά που όλογυρά μου άπλώνει
τρέμει θαμπό τ' άσημοκάντηλό μου,
και δ'όπου άσυντροφίαστη και μόνη
αποτραβιόμαι, νοιώθω να ζυνώνη
τό συγκρο άναφτέρισμα τού τρόμου.

— 'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...

Ο χνουδωτός καντηλοδότης πάει
στο φώς, που τόν τραβάει, πάει και πέφτει
φάντασμα καλοθύμητο περνάει
μ' άνάλαφρον άνάσυρμα και πάει
και πνίγεται στα δάθη ένός καθρέφτη.

— 'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...

Με νήμα άνεμοκλάστινο ή άράχνη
τής έγνοιας πλέκει στήν καρδιά μου δίχτυ
σάν κάποιον χέρι κρουστάλλο μου ψάχνει
τών σπλάχνων μου τή σπλάχνη—μά ούτε άχνη
μ' ούδ' άνεμνιά γρικάω τή μεσανύχτη.

— 'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...

Και σφαλικά τά μάτια μου σκεπάζω
με τά χείρια μου και κρύβω τή κεφαλή
βαριά στο προσκεφάλι... και κοιτάζω
τ' άνάερο φάντασμα, που δέν προμάζω,
στα δάθη τής ψυχής μου να προβάλλη.

— 'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...

Πάσα στιγμή, που ζή τήν πάσα ήμέρα,
τήν έγνοια τήν άνείκαστή μου, ο Πόθε,
πληθαίνοντας, μου κρυφολέει : — Καρτέρα,
να ίδης λιχνίζοντας στον ίσιο άγέρα,
πέρα τις πίκρες, τή χαρά σου έδώθε!

— 'Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...

'Ελα, έκλεκτέ, σφιχτοπερίπλοκέ μου,
ή έλπίδα μου κ' ή γλυκαπαντοχή μου.
'Ελα, έκλεκτέ, που άκαρτεράω, και πεί μου
ροδώνοστε και παγκολόμοφέ μου
στή φύχτα μου έδώ μέσα τήν ψυχή μου!

Η ΓΝΩΣΗ

'Η γνώση πλημμυράει κ' ή 'Αλήθεια
με δυό βυζιά δέ μες προφταίνει,
τις φλέβες στα στεγνά τής στήθισ
άνοίγουμε ξεψυχασμένοι.

'Η γνώση έπόντισε και τρέχει
στα στενωρρύμια και τις ρουγες,
ψηλ' άπ' τόν κόσμο που μάς έχει
άπλώνομε άτρωμες φτερούγες.

Περίσσειμεν ή γνώση, πρώιμα
ξασπορίζουν τάμεστά μας θέρη—
Μά αν δέν ένύχτωσεν άκόμα
δέν εϊναι πιά και μεσημέρι...

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Μετάφρασις τού κ. Κ. ΓΡΑΨΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

'Αγαπημένες Μούσες μου ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Κι' ο Δάφνης έπέσιμώθηκε και πικραμένος εϊπε :
Κύπρι, σκληρή και μισητή και σιχαμένη άπ' όλους
τό λές λοιπόν με τά σωστά πως έσθισε ή ζωή μου ;
Μάθε και έρε το καλά ο Δάφνης και στον 'Αδη
θα νάναι γιά τόν έρωτα ένας μεγάλος πόνος.

'Αγαπημένες Μούσες μου ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Στήν 'Ιδα, Κύπρι, πήγαινε εκεί που ο γελαδάρης
άφου μαζί σου τάκτισε σ' άθήκε ντροπισμένη.
'Εκεί εϊναι κι' ο 'Αγχιόης σου, κι' άπάνου 'κει φουτράνουν
δελανιδιές και κύπερι, εκεί και τή μελίσις
με δρόμο στα κοφίνια τους γυρίζουν και πετούνε.

'Αγαπημένες Μούσες μου, ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Εκεί κι' ο 'Αδωνάκης σου δόσκει τά πρόβάτα του
σκοτώει νόστιμους λαγούς και με πιπιδεισούν
όλα τ' άγρίμια τού βουνού άφοβα κυνηγεί.

'Αγαπημένες Μούσες μου, ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Και κάτω 'κει πηγαινόντας τή Διουήδη δρόσκε
και μίλησε του σάν τομάς, και πές του 'Διουήδη
'έγω νικάω γλήγορα τή Δάφνη τή βουκόλο
'κι' αν θές έλα πολέμησε και σύ μαζί με μένα.

'Αγαπημένες Μούσες μου, ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Αγρία θεοιά μου, έχετε γειά, λύκοι, τασκάλια, άκούδες,
που πάνω στα ψηλά βουνά μονιάζετε κρυμμένα.

'Ο Δάφνης έγω πάδωσκα κοντά σας τά γελάδια
δέν θαμνί πλειό μαζί με σας ήμπε στα βουκοτόπια,
και στα ρουμάνια τάγρια, και στα στούς δρυμώες.
Πηγή μου 'Αρέθουσα έχε γειά, καθώς και σεις πτώαμια
που τά νερά σας χύνετε τούς άδυσσος τά δάθη.

'Αγαπημένες Μούσες μου, ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Εγώ εϊμαι ο Δάφνης πάδωσκα έδώ τις άγελάδες
κι' έφωνα έδώ και πότιζα και μύσους και δαυμάλια.

'Αγαπημένες Μούσες μου, ξαπλώστε τή τραγούδι :
'Ο Πάνα μου, είτε βρίσκεσαι στήν Λύκαιου τή δρη
ή στο μεγάλο Μάιναλο τρέχεις και τριγυρίζεις,
κατέβα από τή ψηλόμα, φύγα κι' άπ' τή μνημεό
τής κόρης τού Λυκάονος τής 'Παινευτής 'Ελίκης
που κι' ο 'Αθάνατος θεοί άκόμα τή θαυμάζουν.

Κι' έλα σ' αυτό τή έακουστό νησί τής Σικελίας.
Και τώρα Μούσες μου καλές, τελειώστε τή τραγούδι :
'Πάνα, θεέ και Βασιλιά, τή σύσιγγά μου πάρε
τήν σύριγγα τήν όμορφη ποδών συγκολλημένη,
με κίτοινο πιχτό κερί και γυριστή στα χείλια
όποινα και γλυκοφώνη περισσότερο άπ' τή μέλι.

γιατί 'γώ τώρα ο άμοιρος στού Χάρου τά παλάτια
σέρνομαι, από ένα δυνατόν έρωτα πληγωμένος.
Μούσες μου έμπρός τελειώστε τή στάνη τή τραγούδι :
'Και τώρα γιούλια άς δγάλουμε κι' οι βάτοι και τ' άγκάδια
και τή ζουμπούλι, τούμοφο, άς άνεβή στα δένδρα
ρίχνοντας κλώνους και κλαριά κι' όλα πιά έδώ άλλάξουν
άπίδια κι' ή κουκουναριά άς δγάλη γιά καρπό τής,
σάν τώρα ο Δάφνης άσπλαχνα στο χάμα ξεφυλάει.

Και τή έλάφι τή δειλό τούς σκύλους να σπαράξη
κι' οι κουκουδάγιες, οι στριγγλές, τή φύσι τους ν' αλλάξουν
και στο γλυκοκελάδημα κι' αυτές να παραβαίνουν
στούς κάμπους και στίς ρεματιές με τού βουνού τ' άπιδόνα.

Αυτά εϊπε ο Δάφνης κι' έσθισε με τού βουνού τ' άπιδόνα.
πήγε από ψυχοπόνους να τότε ζωντανέψη,
άλλά οι Μοίρες οι άσπλαχνες, που τούς θεούς ικάνε,
τούχανε κέψει τή ζωή κι' ο άμοιρος ο Δάφνης
στού 'Αχέροντα, τού ποταμού, βυθίστηκε τή όεμα
κι' οι καταπόρες τού νερού γλήγορα τόν ρουφήξαν
στον 'Αδη σέρνοντας αυτόν που με συμπαθεία τήση
οι Νεράιδες τόν έβλέπαμε κι' όλο μ' άγάπη οι Μούσες.

'Εφθασε ή ώρα Μούσες μου, να πάη τή τραγούδι.
Και σύ, γιδάρι, φέρε μου μαζί με τή γιδούλα
τό κατακίθαρο καυκή γάλα γλυκό ν' άρμέξω,
να κάμε θέλω μιά σπείδη γιά τις καλές τής Μούσες.

Χαίρετε, Μούσες, χαίρετε, κι' έγω γιά σας στο μέλλον
καλύτερα θα τραγουδώ γιά τή σας 'φαρισίω.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ή συνέχεια.

« ΗΛΙΟΣ »

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΡΑΤΟΡΙΟΥ

'Η διάδοσις τής Ιταλικής
όπερας εϊς τās άλλας χώρας

Τού κ. ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ,
μεουσουργού (τής 'Ακαδημίας Αθηνών)

'Η Ιταλική όπερα και ιδιαιτέρως
ή Ναπολιτανή σχολή κατέκτησαν
όλο τή δυτικό πολιτισμένο κόσμο.
Στή Γερμανία, στή Γαλλία, στήν
'Αγγλία, όλος ο κόσμος τών εν-
γενών και τών διανοουμένων εϊχε
κατακτηθή από τήν νεο μουσικόν
είδος.

Οι διάφορες βασιλικές και
πριγκιπικές αώλες τής έποχής συ-
ναναζίζονταν ποιά να πρωτοκαλέ-
ση τούς όνομαστούς 'Ιταλούς τρα-
γουδιστάς και τούς φημισμένους
'Ιταλούς συνθέτες. Ύπρχε μάλι-
στα και ένα ιδιαιτέρω και περί-
εργο είδος τραγουδιστών, που ή-
ταν έξαιρετικά περιζήτητοι, οι
περίφημοι Καστράτες, που δέν
τούς έχρησιμοποιοούν βέβαια στα
χαρμένα, αλλά τούς άνέθεταν
τραγουδάνε ρόλους γραμμένους ει-
δικά γιά τήν έξαιρετικής έκτασεως
φωνή που όποκοθούν ύστερα από
τή μικρή 'νχειρησί στην όποιαν
πεδάλωντα χάριν τής... τέχνης!
Τή περιέργω εϊναι πως μόνον 'Ι-
ταλοί έδωχον να 'νχειρηθούν.

*Όπως και νάναι, οι μενάλοι
τραγουδιστές έκέρδιζαν πλούτη,
τιμές και δόξα πολύ περισσότερο
άπ' τούς πιο όνομαστούς συνθέ-
τες. 'Ηται δέ όλοι γενικά οι δε-
κιοτέχνες τού τραγουδιού τυραννι-
κάτοροι γιά τούς συνθέτες. Είχανε
τήν άπαιτή, ο συνθέτης να ύπο-
τάσσεται σε όλες τούς τής ιδιο-
τροπίες και να προσαρμόζη τούς
ρόλους του στις φωνητικές ικα-
νότητες τούς. Συχνά μάλιστα οι
ιδιοί έτροποποιούσαν τή μουσική
και έπρόκειταν ποικιλία, λα-
ρυγγισμός και κανέναν, άκό-
μη και καθόρα ατασχεδιάσματα
της στιγμής και συμφωνία με τή
γούστο και τήν κρίση τούς.

Παρ' όλα αυτά και παρ' όλο τή
συναγώνισμ τής Ιταλικής μουσι-
κής παραγωγής, τόσο στή Γερ-
μανία όσο στή Γαλλία και στήν
'Αγγλία άκόμη, ή μουσική δημι-
ουργία έξακολουθούσε να προσπα-
θή να τρεξή ένα δικό τής δρό-
μο, σύμφωνα με τήν έθνική μου-
σική παράδοσι τού τόπου, από με-
ρικούς άσχημους, μ' άδύνατον έ-
ως μουσικούς, μ' άπ' τούς κατάρθα-
ναν να άντιστέκονται στο γενικό
ρεύμα τού μουσικού εξετανα-
σμού, που έκυρύνεν όλη τή δυτική
Εύρώπη.

Φυσικά άλλοι πάλι μουσικοί έ-
φομαιοώνταν τέλεια με τήν Ιτα-
λική μουσική ντροπία και αν και
άπολαύσαν τότε όλες τις αώλες
δέν κατάφεραν όμως ν' άφηνουν
τίποτε τή αξιόλογη και βιώσιμη
τέχνη τής μουσικής. Ένας τέτοιος
ήταν στή Γερμανία ο Γιόχαν 'Αλ-
τολφ Μάξερ (1859-1883). Ήταν
ένας από τούς πιο πολυγράφους
συνθέτες τής έποχής. Είχε γραψί-
πάνω από 80 όπερες και ένα πλη-
θος από εκκλησιαστικά έργα, ό-
που μάλιστα μετέφερε τήν Ιταλι-
κήν όπερα, τόν όμιλούσαν, και
πλούστερο και φυσικότερο ήτανε ή
γεμάτη λαρυγγισμός 'Ιταλική
άριε.

*Άλλος μουσουργός τής άμεω-
γικής όπερας ήταν ο Ράινχαρτ
Κάιζερ (1874-1939), ο Ράινχαρτ
χρησιμοποίησε απλές, λαϊκές, συ-
χνά κομικές και άρεσκάς, χωριά-
τες όποδοτίες στα έργα.
Ο πιο όργανιστικός όμως από
τούς συνθέτες τού 'Αλβέρτου ο-
—1784). Τραγουδιστής (1861
τής όρχήστρας, συνθέτης, διευθυ-
νός ποικιλοτρόπως τής μου-
σικής παιδείας στο 'Αμβούρ-
γο και ιδίως τή μουσικολογική
ρη σημασία γιά τή διαμόρφω-
σιν μουσικής στή Γερμανία. Στή
προδρόμος σ' αυτό τού μεγαλύτε-
ρου μουσικού τών αίωνων, τού
Μπετόβεν.

Τήν εργασία τών μουσουργών
λόος έξαιρετικός μουσικός, ο 'Αλ-
δάμ Χίλλερ (1728-1804). Ο 'Αλ-
ο καθούτο δημιουργός τής γεμι-
πλών εκφραστικής έπας και τήν ά-
μυνική μελωδία.

Στή έπόμενη σημειώμα μου θα
μελήσω γιά τήν εξέλιξη τής όπε-
ρας στή Γαλλία και τήν 'Αγγλία.

(Σημ. Ζητούμεν συγγνώμην έκ
λόγω άνωτερίων τεχνικών ός
χρειώμεν οδν εοημοσιεύσαμεν εϊς τή
προηγούμενον τεύχος τήν συνέχει-
αν τής ιστορίας τής μουσικής, τού
κ. Μαν. Καλομοίρη).

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ
ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Τὸ ὄνομα τοῦ παι-
διοῦ, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους
τάτους χρόνους, τὸ ὄρι-
ζε ὁ πατέρας. Ἀλλὰ
ὑπάρχουν καὶ παραδεί-
γματα, στὰ ὁποῖα ὀ-
νομασθέντες εἶναι αὐ-
τοῦτεροι οἱ γονεῖς, ἢ καὶ
ἡ ὑπέρτα μανάξ Σπὸν
Οὐμπρο(“Ὀδυσ. β 550
— 554) κτλ. αἱ ὁ

Σήμερα η μόνη σωτηρία είναι το ψευδώνυμο. Αλλά μ' αυτό μπορείς ν' αλλάξεις όχι μόνο το ονομα σου, αλλά και το έπώνυμο. Σήμερα καμμία δυνατότης δεν υπάρχει

Καὶ τῶρα πὲς μου τ' ὄνομα,
πὺς σ' ἔκραζε ὁ πατέρας
κι' ἡ μάνα κι' οἱ ἄλλοι, πούτανε
στὴν πόλιν ἢ στὰ χωριά της,
γιατὶ ἀνθρώπος ἀνάγνωμος
στον κόσμο αὐτὸ δὲν εἶναι,
κάποιο ὄνομα τοῦ βάζουνε,
σὰ γεννηθῇ, οἱ γονεῖς του.

Ἀρναῖος εἶχε τ' ὄνομα,
γιατὶ αὐτὸ στὴ γέννα
τοῦ ἔβαλε ἡ μητέρα του
γιὰ νὰ τὸν κράξῃ ὁ κόσμος

Ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Ἰσμήνη φαίνεται ὅτι εἶχαν λάβει τὰ ὀνόματά τους ἡ πρώτη ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ ἡ δευτέρα ἀπὸ τὴν μητέρα της.

ζητήμα της ονοματοδοσίας προκαλούσε και
δίκαιους καυγάδες μεταξύ του πατέρα και
της μητέρας, που ριζοσπαστικά επέμενε να

Στρατητιάδης παραπονείται ότι το όνομα του γιου του έγινε άφορμη να αρπάξουν στα χέρια αυτός και η γυναίκα του και να ταλλάσουν...

Ενίοτε έδινε τὸ ὄνομα κάποιος συγγε-
νής, κατ' ἐντολὴν τῶν γονεῶν τοῦ νεκροῦ.
Ὅπως γίνεται καὶ σήμερα.

...πώς γίνεται στην 'Οδύσσεια (Τ' 403), ὅπου ὁ πάππος Αὐτόλυκος προσκαλεῖται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς Εὐρύκλεια νὰ διαλέξη

το όνομα του παιδιού :

στο γυιό του γιου σου που πολύ
ἀγαπημένος σου είναι.

αθιστᾶ τὸν πατέρα ποὺ ἀπουσιάζει. Ὁ
Ὀδυσσεὺς ἄνευκλαια, κί' ἀναρεκτός τῶν

Επίσης στον Πολύαινο (Στρατηγ. 5'1,
ο) ο πατέρας παρακαλεί τον αδελφό του
να δώσει όνομα.

να δώση ὄνομα στὸ παιδί του καὶ νὰ ὑποδεχθῇ ἀντ' αὐτοῦ τοὺς προσκεκλημένους τὸ ἑορταστικὸ συμπόσιο τῆς γεννήσεως.

...ὁ Δημοσθένης (πρὸς Βοιωτόν, 39)
...ὅτι «ὁ νόμος ποιεῖ τοὺς
...μόνον θεσπίζει τὰ νόμιμα ἐφ'

...ου μόνον θεσφαί τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξαλείψαι αὐτό». Ἐ-
...δὴ δὲν σοὺ ἄρεσε τὸ ὄνομα ποῦ
...δῶσανε ὅταν γεννήθηκες.

978 παρακαλέσεις τους γονείς σου να σε...

Εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τοῦ «Ἡλίου» ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ κ. Κ. Σαραντοπούλου ὑπὸ τὸν τίτλον «ἐπὶ τῇ πηγᾷ τοῦ δικαίου καὶ πῶς διαπλάσσεται» εἰς τὸ ὁποῖον θὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ ἀκόλουθα ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὄρισμὸν τοῦ νόμου:

Πληρότερος ορισμός του νόμου υπό την ερώτηση σημασίας της λέξεως είναι εκείνος κατά τον οποίον, όταν λεγομεν «νόμος» έννοούμεν την γραπτήν διαταγήν της πολιτείας. Δηλαδή την συγκεκρωμένην έκδηλυσιν της κρατικής θελήσεως, η οποία εκφέρεται εκάστοτε υπό του αρμοδίου νομοθετικού οργάνου, δημοσιεύεται καταλλήλως και διά της οποίας τίθεται κανών δικαίου.

Τὸ πρῶτον ζήτημα, τὸ ὅποιον γεννᾶται ἐν προκειμένῳ ἐκ τοῦ δοθέντος ὁρισμοῦ εἶναι, πῶς εἶναι τὸ ἀρμόδιον νομοθετικὸν ὄργανον, ποίος δηλαδὴ ἔχει τὸ δικαίωμα ἐν ὀνόματι τῆς πολιτείας νὰ θέτῃ κανόνας δικαίου, ἥτοι ποίος ἔχει τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν. Ἐ ἀπάντησιν ποικίλλει διότι ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πολίτου

πολιτική που εξαρτάται εκ του ποσού του ματος έκαστου κράτους. Ούτω επί της απλούτου Μοναρχίας — το κύριον χαρακτηριστικόν, τῆς ὁποίας εἶναι ὅτι ὅλη ἡ πολιτικὴ ἐξουσία εἶναι συγκεντρωμέ-

ή πολιτική εξουσία είναι συγκεντρωμένη εις ἓν πρόσωπον τὸν μονάρχην — τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἀσκεῖ ὁ μονάρχης· νομοθετικὸν ὄργανον ὅλῃ, κατὰ

νάρχης· νομοθετικὸν ὄργανον δηλ. κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀπολύτου μοναρχίας εἶναι ὁ μονάρχης. Ἀντιθέτως, ἐπὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἡ ἐκδή-

κοινοβουλευτικού πολιτεύματος ή εκδήλωση αυτή της κρατικής βουλήσεως φαίνεται καθαρώτατα ότι είναι έκδηλωση της περί δικαίου συνειδήσεως του

της της επι δικαίου συνειδησίας του λαού, την όποιαν εκφράζει ούτος διά των αντίπροσώπων του, δηλαδή της Βουλής και της Ιερουσίας ή μονον της Βουλής, ή έπειτα ήτοι νομοθετικά

Βουλής, ή όποία άσκει την νομοθετικήν
έξουσίαν έν συνεργασία μετά του άνω
τάτου άρχοντος, του Βασιλέως, ή του
Προέδρου της Δημοκρατίας. Ούτω παρ'

Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Οὕτω παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864, ὅπερ ἰσχύει σήμερον, ὡς ἀνεθεωρήθη τῷ 1911, ἀρμόδιον νομοθετικὸν ὄργανον

1911, αρμόδιον νομοθετικόν ὄργανον
εἶναι ἡ Βουλὴ.

...ίαν. "Άλλοτε ο πατέρας απέβλεπε στο μελλοντικό προορισμό του παιδιού και το δίνει όνομα σύμφωνα με την πολιτική φαντασία, με τη δημοκρατική ή άυτοκρατική

ρία και το δημοκρατικό ή άριστοκρατικό πνεύμα της πολιτείας ή της οικογένειας. Άλλοτε πάλι το όνομα έσυνιβολίζε μιὰ τεχνική επίδειξήότητα, όπως Χερσίφων, Χει-

νική ἐπιδεξιότητα, ὅπως Χερσίφων, Χειρίσσοφος, Εὐχείρος κτλ.
Ἄπο τοὺς ἀρχαίους δὲν ἔλειπαν οὔτε τὰ ποικιλιώδη ὀνόματα, οὔτε τὰ παρωνύμια.

ποκοριστικά ονόματα, ούτε τα παρωνύμια — τὰ εὐτράπελα καὶ σατιρικά παρατσού-
λια. Τὸν Δημοσθένη, ὅταν ἦταν παιδί, οὐ-
νομήλικόι του τὸν ἐφώνάζανε Βάταλο.

...νοσηπλικοί του τον εφώνασαν Βαταλό
...γιατί έβαττάριζε. Έν τούτοις ο νεαρός αὐ-
...ός πού έφευδίζε καὶ τὸν έκορόιδεuan γιὰ
...φυσικό αὐτό έλαττωμα του τὰ αὐτὰ

αιδιά, έγινε σέ λίγο ό μεγαλύτερος ρή-
ωρ τής αρχαιότητας. Άλλά υπήρχαν και
άλλοι που δεν έπαιξαν ποτέ να δει-
ξουν τίς δυνατότητες τους.

... και να επαληθεύουν το παραστούκλι-
ους. Ο ψυχρός τραγωδοποιός θέλγει
... αποκληθή, για την παγερότητα.

...αποκλήση, για την παγερότητα
...σμάτων του, Χίων, δηλαδή Χιονάνθρω-
...ος. Ο Άριστοφάνης (Άχαρν. 136) λέει
...αὐτὸν δηκτικώτατα ὅτι διέχυνε παγετό-
...αράκη :

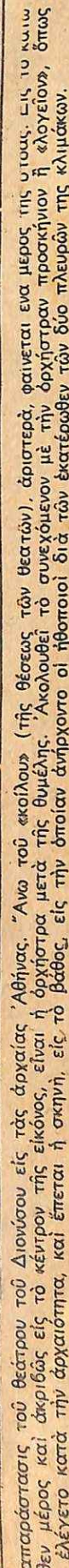
οὐ κατέκλυζε καὶ αὐτὴ ἀκόμη τὴ Θράκην :
δὲν εἶχαμε σκοπὸ νὰ μείνουμε γιὰ πολὺ
κιρὸ ἐκεῖ πέρα, ἀλλὰ πῶς νὰ φύγουμε ; ... ἐκεῖ κάποι-

Θεόγνις, που είχε ανεβάσει εκεί και τραγωδίες του, έσκέπασε όλη τη χιόνι και έπηξε όλους τους ποταμούς.

Ὁ Ἀθηναῖος μᾶς ἀναφέρει πολλὰ ἀστεῖα
μὲνα παρασούκλια πού βάζανε ἄστεος
εὐὴ οἱ κάτοικοι τοῦ κλεινοῦ τῶν. Κά

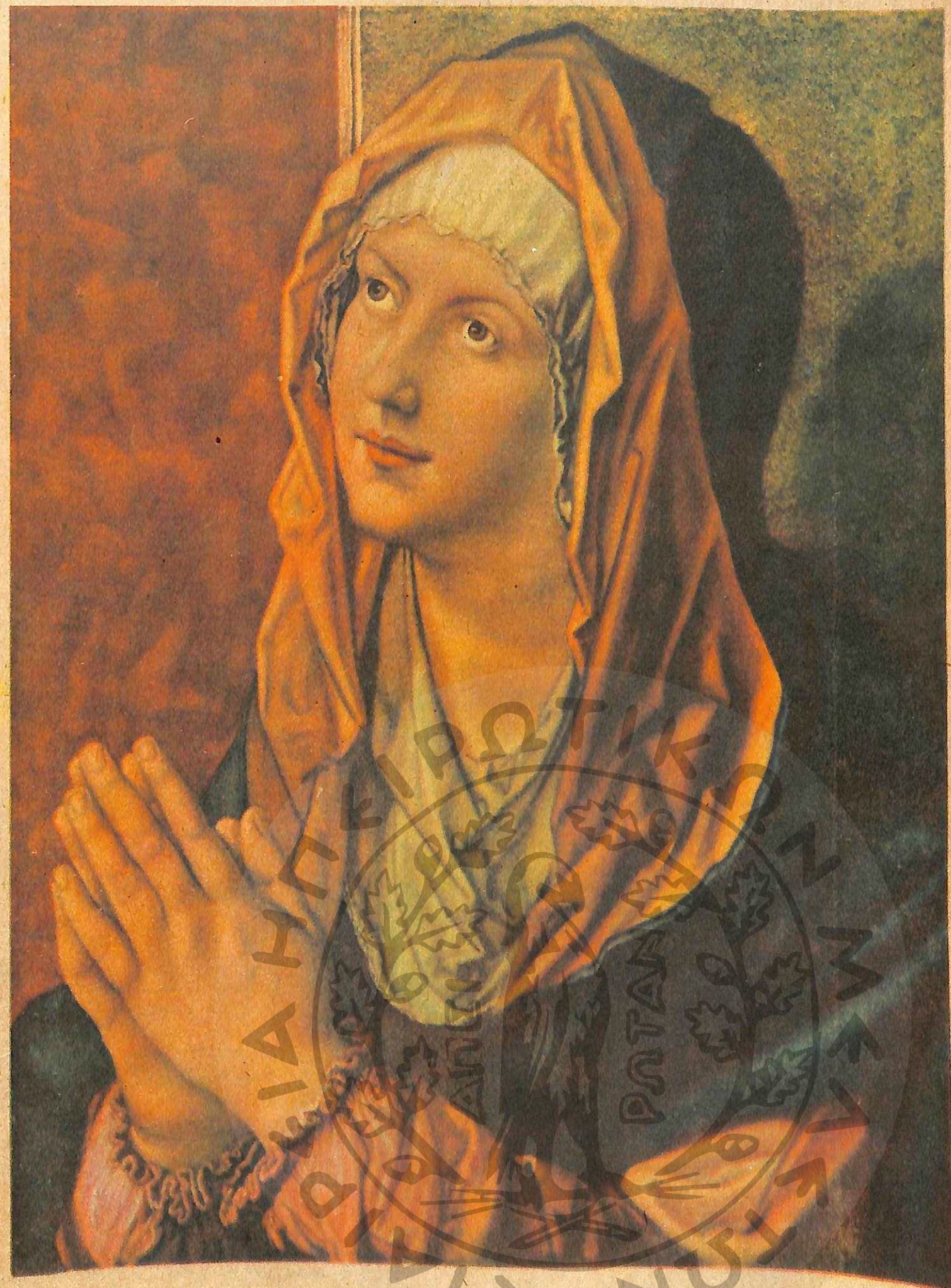
Ευη οι κατοικοι του κληρονομια
ους ελαττωματικους συμπολιτες
ο πολυ μικρο ανθρωπαριο το αποκαλ
νε Σταλαγμα, δηλαδη σταγονα, σταλα-

Ο ΠΡΟΣΕΧΕΣ : ή συνέχισα.





Ο Δημήτριος Ύψηλάντης μαχόμενος πρό του Άργους κατά τὸ 1822. (Πίναξ τοῦ περιφήμου ζωγράφου τοῦ Ἀγώνος 1821 φόν Ἑς)



Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗ
Πίναξ τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Ἀλμπρεχτ Ντύρερ, εὑρισκόμενος εἰς τὸ «Γερμανικὸν Μουσεῖον» τοῦ Βερολίνου.

ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΧΕΙΛΗ

ΚΑΝΤΑΔΑ

Στίχοι

Κ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Μουσική

Τ. ΜΑΡΙΝΟΥ

Moderato



Εἶναι ἀπ' τὰ χεῖλη πτόπιστά τὰ μάτια ὅταν μίλουνε
Τὰ χεῖλη λένε ψέγματα κι' ἄκόμα ὅταν φιλοῦνε

Τί μ' ὀφείλει τό σ' ἀγαπῶ τὰ χεῖλη σου νά λένε
Τά θέλω νά τό πουν κι' ὅπως ἐγώ νά κλαῖνε

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΣΥΡΡΑΞΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

XXIV. — Ἡ ἄσκησις τῆς ἀνωτάτης διοικήσεως τῆς 1ης ὁμάδος στρατιῶν.

Τοῦ στρατηγοῦ Κ. Α. ΕΔΙΠΙΔΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

2) Ὁ στρατηγὸς Βεῦγκαν ὅταν τὴν 21ην Μαΐου μετέβη εἰς τὸ βόρειον μέτωπον διὰ νὰ ἐλθῇ εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοὺς διοικητὰς τῶν στρατιῶν, δὲν ἐπετεύχθη νὰ συναντήσῃ μετὰ τὸν διοικητὴν τῆς ἀγγλικῆς στρατιάς στρατηγὸν Γκόρτ. Ὁ στρατηγὸς ὅμως Γκόρτ, ὅταν τὴν ἐσπέραν τῆς 21ης Μαΐου συναντήσῃ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ὑπρ μετὰ τὸν βασιλεῖα Λεοπόλδον καὶ τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ, ἵνα συνεννοηθῶν ἐπὶ τῆς δημιουργουμένης δυσκόλου τακτικῆς καταστάσεως διὰ τῆς διεξόδου τῶν τεθωρακισμένων γερμανικῶν φολλάγγων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς συμμαχικῆς διατάξεως, ἔλαβε γνώσιν τῆς προθέσεως τοῦ νέου ἀρχιστρατηγοῦ Βεῦγκαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μίας γενικῆς ἀντεπίθεσεως πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς συνεχείας τοῦ μετώπου.

Οὕτω, ἐν συμπεράσματι, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς 21—22 Μαΐου αἱ ἐπιχειρήσεις διηρμήνευον εἰσὶν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Ζώρτ καὶ τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ καὶ διήρμηνον ἀπὸ τὸ γενικὸν πνεῦμα τῆς ἀποφυγῆς τῆς κυκλώσεως διὰ μίας ἐπιθετικῆς προσπάθειας μετὰ γενικὴν κατευθύνσιν πρὸς τὸν ποταμὸν Σόμ. Εἰς τοῦτο συνέτεινε καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ στρατηγὸς Βεῦγκαν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἰδικῆς του διαταγῆς ἐπιχειρήσεων, ὅχι μόνον ἀφῆκεν ἰσχύουσιν τὴν ὑπ' αὐτὸν 12 ὁδηγίαν ἐπιχειρήσεων τοῦ στρατηγοῦ Γκαμελὲν, ἀλλ' ἐξήγησε ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ τὴν ἐπιταχύνσιν τῆς προπαρασκευῆς αὐτῆς, ὥς συνάγεται ἐκ τῶν κάτωθι λεχθέντων. Ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν δίκην τοῦ στρατάρχου Πεταίν (ὅταν ἐξήταζτο), πῶς διέθεσε τὸν χρόνον τοῦ ἀπὸ 20—22 Μαΐου:

«Τὴν 20ην Μαΐου εἰργάσθην. Βλέπω τὸν στρατηγὸν Ζώρτ. Διατάξας τὰς διατάξεις αἱ ὁποῖαι εἰχον δοθῇ ὀρθῶς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μίας ἐπιθέσεως, μόνον ἵκανῶς νὰ κελεύω τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον. Τηλεφωνῶ εἰς τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς τὸν στρατηγὸν μετὰ τῆς πλεονεξίας ἐπιφορτισθῇ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς. νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ τὴν πλεονεξίαν αὐτῆς. νὰ ἀναλάβωσαν τὴν ἐκτέλεσιν οἱ ὁποῖοι θὰ ἀναλαμβάνουν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς, διότι ὁ ἀρχηγὸς δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῇ μόνον μετὰ χαρτί (ἐννοῶν τὰς ἐγγράφους διατάξεις) ἀλλὰ πρέπει νὰ πηγαίῃ πλησίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διοικητὴν πλῆρως ἐκείνων, νὰ τοὺς διευθύνῃ, νὰ τοὺς πείθῃ. Αὐτὸ δὲ ἔκαμα».

Εἶναι ἀληθές ὅτι τὰ ἀνωτέρω δὲν συμφωνοῦν πλῆρως μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ζώρτ ἐκτελεσθέν (βλ. ἀρθρον XXII). Πάντως ἐν εἰς τὸ βέβαιον ὅτι τῇ 20 μετὰ 22 Μαΐου ἡ 1η Ὀμάς Στρατιῶν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἐπὶ τῆς ἀναγκαίας διατάξεως διὰ τὴν ἐκτελέσειν τῆς ἐπιθέσεως πρὸς Νότον, πρὸς τὸν ποταμὸν Σόμ.

Ἡ προδοσία τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως: Ἐκθέτων εἰς τὸ XXII ἀρθρον τὴν προδοσίαν τῆς γερμανικῆς ἐπιθέσεως. Ἐγραψεν ὅτι τῇ 18 Μαΐου ἡ πόλις τοῦ Σαιν Κεντὲν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τὸν Γερμανὸν καὶ ὅτι προκαταβλήσας τεθωρακισμένα τμήματα εἶχον φθάσει μέχρι τῆς Ἀμιένης.

Ἡ κατάληψις τῆς πόλεως Ἀμπεδίλ: Τὴν 20 Μαΐου προεχωρημένα τεθωρακισμένα γερμανικὰ τμήματα τοῦ τεθωρακισμένου Σώματος τοῦ στρατηγοῦ Γκουντεριαν κατέλαβον τὴν Ἀμπεδίλ, κειμένην 50 χιλ. Β.Δ. τῆς Ἀμιένης ἐπὶ τοῦ Σόμ.

Ἡ κατάληψις τῆς Ἀμπεδίλ ἔκαμε τὸν Χίτλερ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὅπως ἀφηγεῖται ὁ στρατηγὸς Γιόντλ τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του.

Ὁ Χίτλερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπιθέσεως

— τὴν 10 Μαΐου — εἶχε θέσει ὡς κύριον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν εἰς τὴν τεθωρακισμένην μάζαν τοῦ στρατάρχου φόν Κλάιστ (βλ. ἀρθρον VIII) τὴν πόλιν Ἀμπεδίλ καὶ ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐπιχειρήσεων ἡ σταθερὰ μέριμνα τοῦ ἦτο νὰ τροφοδοτῇ τὴν προέλασιν πρὸς Ἀμπεδίλ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς διατακτικούς στρατηγοὺς τοῦ νὰ μειώσῃ τὴν ἰσχύιν τοῦ ἐλιγμοῦ του. Δι' αὐτὸ, τὴν ἐπιτεύξιν τοῦ ἀντικειμενικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ἐντὸς 10 ἡμέρων, τὴν ἐξώρμησεν ὡς θύλακον τῆς στρατηγικῆς του.

«Διακρίνω τὴν νικὴν καὶ τὴν εἰρήνην», ἔλεγεν ὁ Χίτλερ εἰς τοὺς ἀμέσους συνεργάτας του. «Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἀναγκασθὴν θὰ διεξαχθῶν εἰς τὸ δάσος τῆς Κομπιένης ὅπως τὸ 1918. Ἡ συνθήκη εἰρήνης πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν Γερμανίαν ὅλα τὰ ἐδάφη ποὺ τῆς ἀνηπάγησαν πρὸ 40 ἐτῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἀγγλίαν θὰ ἐπὶ τὴν εἰρήνην, ὅταν θελήσῃ, ὑπο τὸν ὅρον νὰ μὴ ἀποδοθῇ τὰς πρώην ἀποικίας μας».

Ἡ κατάληψις τῆς Ἀμπεδίλ προεξέστη εἰς τὸν Χίτλερ τὰς σκέψεις αὐτὰς διότι ἐθεώρησεν ὡς θεδαίαν τὴν ἀποκοπὴν τῆς 1ης Ὀμάδος Στρατιῶν τῆς λοιπῆς Γαλλικῆς Στρατιάς καὶ τὴν τελικὴν διὰ τῆς κυκλώσεως καταστροφὴν τῆς.

Ἐν ᾧ χρόνῳ αἱ τεθωρακισμέναι γερμανικαὶ φάλαγγες προχωροῦν οὐτὸ πρὸς τὴν Μάγχην. Ἑτέραι γερμανικαὶ φάλαγγες ἐπιθέσεως ἀνέκρουσαι εἰς τὴν Β. Ὀμάδα Στρατιῶν ὑπὸ τὸν στρατάρχον φόν Μπὸκ (βλ. ἀρθρον VIII) ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ μετώπου τῆς Γαλλικῆς Στρατιάς ἐπὶ τοῦ Σκάλδης ἐφαρμόζουσαι τὴν κυρίαν προσπάθειαν τῶν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως Βαλανσιέν.

Τὸ γερμανικὸν στρατηγεῖον διὰ τῶν ἀνακοινωθέντων του ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ ὡς τελείως κυκλωθεῖσαν τὴν 1ην Γαλλικὴν Στρατιᾶν καὶ νὰ παρομοιάσῃ τὴν μάχην αὐτὴν ὑπὸ τὸν παραλληλισμὸν τῆς μάχης τοῦ Κουτίν (βλ. ἀρθρον II — Μάχη Πολωνίας). Ἀλλὰ καίτοι διεξήχθη εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν μίαν σκληροτάτην μάχην, κύκλωσις τῆς 1ης Στρατιάς εἰς τὴν περιοχὴν Βαλανσιέν δὲν ἐπετεύχθη. Νοτιότερον, εἰς τὴν περιοχὴν Λε Κατώ-Μπρέν, Ν.Α. τοῦ Καμπραί, ὅπου τὸ μετῴπιον τῆς 9ης Στρατιάς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ζιρό, ἡ Στρατιά αὐτὴ πράγματι διελύθη καὶ ὁ στρατηγὸς Ζιρό συνελήφθη αἰχμάλωτος (βλ. ἀρθρον XX). Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 21 καὶ 22 Μαΐου ἡ διεξοδικὴ τῶν ἐχθρῶν τεθωρακισμένων μονάδων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν μετώπων τῆς 1ης Ὀμάδος Στρατιῶν ἐπεξετάθη. Οὕτω ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τὴν ἀριστερὰν ὁδὸν τοῦ ποταμοῦ εἶχε παύσει τελείως. Πρὶν ὥραν 3.30 τῆς 21ης ἐχθρὴ φάλαγγς ἐξ ὧν τῶν ὁπλῶν ἐδάδισε πρὸς Βουλωνίαν ἀπὸ προηγουμένως εἶχον καταληφθῇ αἱ πόλεις Μοντρέιλ καὶ Ἐτάπλ. Τέλος τὸ ἐσπέρας τεθωρακισμέναι γερμανικαὶ φάλαγγες εὐρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν 12 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ λιμένος τοῦ Καλαί.

Ἡ Βουλωνὴ δὲν κατελήφθη διότι ἡ 21η γαλλικὴ μεραχία, μολὲς ἀποβιβασθεῖσα ἐπέτυχε νὰ ὁργανώσῃ τὴν ἀμυνάν της διὰ τῆς κατάληψεως τῶν περιβαλλόντων τῆς Βουλωνῆς χωρίων.

Ἡ ἈΣΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΟΤΑΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ 1ης ΟΜΑΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΝ

Πρὶν ἢ ἐξετάσῃ τὴν δρᾶσιν τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων κατὰ τὰς 21 καὶ 22

ΝΕΑΙ ΧΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΙΘΥΛΕΝΙΚΗΣ ΓΛΥΚΟΛΗΣ

Ἡ τριαίθυλενική γλυκόλη θεωρεῖται σήμερον ὡς ἡ καλύτερα χημικὴ σύνθεσις διὰ τὴν ἀπολύμανσιν τοῦ ἀέρος. Ποσότης ἑνὸς γραμμ. ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς διεσκορπισμένη εἰς ὄγκον 500.000.000 κυβικῶν ἑκατοστῶν ἀέρος φονεῖ ταχέως τὰ παθογόνα τοῦ ἀσπνευστικοῦ συστήματος, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ τῆς βροχολογίας. Ἡ οὐσία αὕτη δὲν εἶναι τοξικὴ δὲν εἶναι ἐρεθιστικὴ, εἶναι ἀχρὺς, ὡσμὸς ἀγευστός καὶ εὐθνητός. Καταπολεμεῖ λίαν ἐπιτυχῶς τὰ βακτηρίδια τὰ εὐρίσκόμενα ἐντὸς μι κρῶν αἰαρουμένων σταγονιδίων, ἀλλὰ δὲν ἀπερρίχθη ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ ἐναντίον βακτηριδίων ἐντὸς ξηροῦ περιβάλλοντος.

Μαῖου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ κατὰ ποῖον τρόπον ἡσκέοιτο ἡ Διοίκησις τῆς 1ης Ὀμάδος Στρατιῶν.

Ἡ 1η Ὀμάς Στρατιῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν 1ην Γαλλικὴν Στρατιᾶν τῆς ὁποίας διοικήτης ἦτο ὁ στρατηγὸς Μπλανσάρ, τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιάς τῆς ὁποίας διοικήτης ἦτο ὁ λόρδος στρατηγὸς Γκόρτ καὶ τῆς Βελγικῆς Στρατιάς τῆς ὁποίας ἡγεῖτο ὁ βασιλεὺς Λεοπόλδος.

Συνεπῶς ἡ 1η Ὀμάς Στρατιῶν ἦτο μίᾳ Συμμαχικῇ Στρατιά. Τὴν διοίκησιν αὐτῆς εἶχεν ὁ στρατηγὸς Μπιλλότ.

Κατόπιν συγκεντρώσεως τῶν ἀρμοδίων ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν Στρατιῶν, γεννημένης εἰς τὴν βελγικὴν πόλιν Μόνς τῇ 12 Μαΐου, ἀνετίθησαν εἰς τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ τὰ καθήκοντα τοῦ συντονισμοῦ τῆς πολεμικῆς δράσεως τῶν τριῶν αὐτῶν Στρατιῶν.

Ὁ Ἀγγλὸς στρατηγὸς Γκόρτ, εἰς ὑποβλήθῃ ὑπ' αὐτοῦ ὑπόμνημα περὶ τῆς δράσεως τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιάς ἐν Γαλλίᾳ παραπονεῖται ὅτι τὸ συντονιστικὸν αὐτὸ ἔργον δὲν διεξήχθη ὑπὸ ἱκανοποιητικῶς συνθήκας.

Ἐκτὸς τῶν διαταγῶν τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν σύμπτυξιν τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιάς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ντὶλ (βλ. ἀρθρον XIX) τὰς ὁποίας ἔλαβεν — ὡς λέγει ὁ στρατηγὸς Γκόρτ — ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀπέστειλεν εἰς τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ τὸν στρατηγὸν Σασσόνν διὰ νὰ τὰ μεταβιβάσῃ συγχρόνως καὶ τὰς ἀπόψεις του, οὐδεμίαν ἐτέραν διαταγὴν ἔλαβε, καίτοι κατὰ τὰς ὁλίγας συναντήσεις τῶν, ἔμενον πάντοτε σύμφωνοι ἐπὶ τῆς δράσεως τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιάς.

Τὴν 21ην Μαΐου ὅμως, ὡς ἤδη ἐλέχθη (ἀρθρον XXII), τὸν στρατηγὸν Μπιλλότ ἀντικατέστησεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς 1ης Ὀμάδος Στρατιῶν ὁ στρατηγὸς Μπλανσάρ, ὁ ὁποῖος οὕτως ἀνέλαβε καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ συντονισμοῦ τῆς δράσεως τῶν τριῶν Συμμαχικῶν Στρατιῶν. Ἐπίσημως ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 26 Μαΐου.

Ἐξ ὧν αὐτοῦ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ στρατηγοῦ Γκαμελὲν διὰ τοῦ στρατηγοῦ Βεῦγκαν καίτοι ἐγένετο ἐν τῇ πράξει τὴν πρώην τῆς 20 Μαΐου, ἐγένετο ἀισθητὴ εἰς τὴν 1ην Ὀμάδα Στρατιῶν τῇ 21 Μαΐου διὰ τῆς μεταδόσεως τοῦ στρατηγοῦ Βεῦγκαν εἰς τὸν στρατηγεῖον τοῦ στρατηγοῦ Μπιλλότ ὅποτε τὰ ἀνηγγεῖλε καὶ τὸ σχετικὸν ἐπιχειρήσεώς του. Ἡ ἐπίσημος ἀναγγελία τῆς ἀναλήψεως τῆς ἀνωτάτης διοικήσεως τοῦ συνόλου τῶν ἐμπόλεμον δυνάμεων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βεῦγκαν ἐγένετο τῇ 23ην Μαΐου διὰ γενικῆς διαταγῆς πρὸς ἀπόσας τὰς Στρατιάς.

Πάντα τ' ἀνωτέρω συνέτειναν ὥστε νὰ λείψῃ ἡ ἰσχυρὰ ἐκείνη Διοίκησις, πρὸς τὴν ὁποίαν πάντες νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούωσι.

Εἰς τὸ ἐπομένον: Ἡ συνέχεια.

(Τελευταῖον)

Τὸ ἔσχατον ὅτι δὲν βαδίζω ἐπάνω σέ στε-
γὴν ἔδαφος, προσπαθῶ νὰ ἀναστηλῶσιν
ἐν τεσσραστερόνῃ τὴν ἐφθαρμένην ζωὴν τῶν
λίκωμένων ἀνθρώπων. Ἐσχατον δὲν εὐαγγελί-
στον.

κατάστασιν.
Ὁ Χολλογουαίη δὲν ἐπηρεάσθη φυσικὰ
ἀπὸ τὴν «φαντασίαν» του, οὔτε ἡ ἀνανέω-

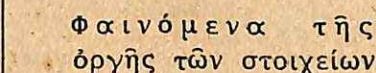
ριαν ἀνατάτῃ καὶ πάλιν.
 Τώρα δὲν διαφέρω ἀπὸ ἑνα διαδητικό
 παιδάκι πού ξαίρει ὅτι ἡ ἰσουλίνη πού
 παίρνει κάθε ἡμέραν τὴ διατριπὴ εἰς τὴν
 ζωὴν. Θὰ εἰμαι καὶ ἐγὼ ἀκριβὴς καὶ θὰ θυ-
 μοῦμαι νὰ παίρνω τὰ 20 ἢ 30 γιλιστό-
 γραμμὰ τῆς ἡμερησίας μου τεταστορνή.
 Δὲν ντρεστομαι πού τὸ γνέσκον ὅσῃα μου
 δὲν τὴν παρασκευάζει πιά μετὰ τὴν προση-
 μένην ἔντασιν. Εἶναι τὸ χημικὸ μου ἀπα-
 στοῖνι. Μοῖ δαναεῖζι ἀνδρῶσιν. Μοῖ δα εἰ-
 ζει καίρῳ. Καὶ — ποῦδε ξαίρει: — ἴσως
 αὐρίο, ἴσως με μίαν χημικὴν διαίταν νὰ
 ἐπανέλθῃ ἡ δύναμις εἰς τοὺς γεννητικαίους
 ἀδάνας πού παράγουν τὴν φυσικὴν ὀρμὴν
 τοῦ ἀρσενος.

κύματα κινούνται
 δεύουν ὑπορρῆ ν
 πλουστέρα ἀν ρ
 σα ὅταν τὰ κ
 καὶ στρωτά. ὙΑ
 προσεκτικὰ τὰς
 νερό δὲ τὸν δὴ
 ἀπὸ τὴν πρώτη
 λαθὴ κινεῖται ἐπ
 λεγε κανεῖς, ση
 καὶ τὰ κύματα.
 ξαναπέφτουν. Τὸ
 ἄλλο. Μεταξὺ Αἰ
 ἔχομεν χιλιάδας
 δοῦν ἐπὶ τοῦ
 σχεδὸν μόλις γε

α τὸ ἀντιληφθὲν καὶ εἰς ἀ-
ρίθμον ἕνα φελλὸ σπῆθ' ἁλῶ-
σιν, ὡς εἶναι ἀκόμα μικρὰ
τὴν παρακοιλοῦσθαι καὶ εἰς
κινήσεις τοῦ φελλοῦ στὴν
ἐν πηγάταιν ὀρᾷται, ὡς
τοῦ βῆσι. Ὁ φελλὸς ἐπὶ
τῷ τόπῳ, μετ' ἧν αὖθις ἐ-
μειῶν. Εἰσι κινουῖται
ὡς ὅτι ἐν αὐτῇ σπῆθ' καὶ
ἐν ἑνῇ χανεῖν μετὰ στὸ
γίγνησθαι καὶ φθάνει ὁπποῦ
κύματα τὰ ὅλ' αὖθις χορηγῶ-
ν καὶ ἐξοφανίζονται ἀεὶ ὡς,
ἐκινουθῶν.

αντιστάται και με την με-
τα τρικυμία, φθάνει τα 10
γάλτοια είναι τα κύματα
ελαφύ. Ένδεκα μέτρο. Είς
το υψηλότερον κύμα φθάνει
τοα.
αλασσοπόροι, τοξιδεύοντες
βλέπουν την κορυφή του
διάφορον, διότι το πλοίον
μεταξύ δύο κυμάτων και
ρον σημειον της ελπίδοτος.
φθάνει, το κύμα φαίνεται
ον βουνό. Ένωσιει ότι θ-
ναντήση ένα ευπόδιον γίγει
είναι ένας φάρος είτε κι-
είναι ένα πλοίον, αράκι

...νέως το κύμα κινεί τὰ μό-
εις βάθος τριάντα φορές με-
το δικό του ύψος. *Αν σέ-
τὰ κύματα εθάνουν στο ύψος
τρων, το νερό παράσκει μέ-
μετρον (3Χ30=90). *Ετσι
τι μερικὲς θάλασσες, λ.χ. ἡ
ἔχουν ποτὲ γαλάζιες, λ.χ. ἡ
μικρὸ καὶ ἡ τρικυμία σηκώ-
υδὸν λάσπη, βόλανε τὰ νε-
προσβίδει ἕνα κιτρινωπὸν



≡ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ
ΟΙ ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΟΙ
ΥΔΑΤΙΝΟΙ ΛΟΦΟΙ
ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τοῦ κ. Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Οι δούλοι θαλασσοπόροι, τοξόδυνας, με μικρά πλοία έβλεπαν την κορυφή του κύματος πολύ άφαιρον, διότι το πλοίο τους εληφρχετο μεταξύ δύο κυμάτων και από το κατώτερον σημειον της ελαιοτήτος εις το όποιον έφθανε το κύμα έχασκετο πραγματικά σαν δυνάμει. Έννοείται ότι όταν το κύμα συναντήση ένα εμπόδιον (είτε σταθερόν όπως είναι ένας φάρος είτε κινούμενον, όπως είναι ένα πλοίο) φθάνει εις ύψη πολύ μεγαλύτερον. Το πρώτον κυ-

Κύματα δὲν δημιουργοῦνται μόνον ἀπὸ
τὸν αἰθέρα ὅλλα καὶ ἀπὸ ἄλλες αἰτίες
ἐξ ὧν εἶναι τὰ παλαιοῖα κύματα, τὰ
ὅποια προέρχονται ἀπὸ τὴν γῆν.

991

σας ξαναϊδώ. Γι' αυτό σας λέω μονάχα καληνύχτα.

Πήγε στο δωμάτιό της που δρισκόταν κοντά στο δωμάτιο της αδελφής της που είχε κι' άλλες πλαγιάσει.

Φόρεσε το νυχτικό της και έπεσε στο κρεβάτι αλλά της ήταν αδύνατον να κοιμηθῇ. Συλλογίζεταν ότι την άλλη μέρα θα έφαινε ο Τζόφρυ και αυτό την στενοχωρούσε φοβερά. Μήπως τον αγαπούσε; Ναι! Γι' αυτό δεν χωρούσε κοιμιά αμφιβολία. Τον αγαπούσε. Αυτός όμως ανήκε σε κάποιον άλλον. Και αυτή θα τον έχανε αύριο ίσως για πάντα. Και όμως είχε αντιληφθῇ ότι ο Τζόφρυ δεν αγαπούσε την γυναίκα του και ότι ούτε κι' εκείνη έδειχνε κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτόν.

Σε λίγο την άκουσε η Έλισάβετ. Πού έκανε την κοιμισμένη να σηκωνέται από το κρεβάτι και ν' ανοίγει το παράθυρο. Ύστερα από λίγο άκουσε και λυγμούς. Η Βεατρίκη έκλαιγε.

— Άμ καλά το μαντέψα εγώ, σκέφθηκε η Έλισάβετ. Κλείει επειδή της βγαίνει αύριο.

Πέρασε αρκετή ώρα. Η Βεατρίκη δεν έκλαιγε πιά. Στεκόταν άκουμπισμένη στο παράθυρο παραδομένη σε ορμητισμούς. Την ίδια ώρα ο Τζόφρυ είχε αποκοιμηθῇ και έβλεπε στο ύπνολό του ότι η Βεατρίκη ήταν κάτω από το παράθυρό του και του τραγουδούσε κάποιο παλιό τραγούδι της αγάπης.

Πρώι-πρώι σηκώθηκε ο νέος, έτοιμος τις αποσκευές του και κατέβηκε στην τραπεζαρία για να πάρει το πρόγευμά του. Η Βεατρίκη άργησε κάπως να κατέβει και ήταν πολύ χλωμή.

Όταν έφθασε η στιγμή του αποχωρισμού ο έφημος έσφιξε το χέρι του Τζόφρυ. Και τον εύλογησε. Ο νέος του απήντησε συγκινημένος:

— Σας άφισα με μεγάλη μου λύπη, κύριε Γκραντζερ, και ελπίζω ότι κάποτε θα μου κάνετε την τιμή να με επισκευθείτε στο Λονδίνο. Μία αλλαγή θα σας ωφελήσει πολύ.

Ύστερα, γυρίζοντας προς την Έλισάβετ, πρόσθεσε:

— Χαίρετε δεσποινίς Γκραντζερ και σας εύχαριστώ πάρα πολύ για την φιλοξενία. Ελπίζω να ξαναϊδωθούμε...

— Κι' εγώ το ελπίζω, απήντησε η Έλισάβετ.

Σε λιγάκι η Βεατρίκη και ο Τζόφρυ ξεκινούσαν για τον σταθμό. Η Έσθ έ είχε προηγηθῇ με την υπέρβια.

Οι δύο νέοι περπάτησαν για κάμποση ώρα σιωπηλοί.

Ύστερα πήρε πρώτος τον λόγο ο Τζόφρυ και είπε:

— Τι μελαγχολική ημέρα.

— Είναι πάντα μελαγχολική η αναχώρησις και για εκείνον που φεύγει και γι' αυτούς που μένουν, απήντησε η Βεατρίκη.

— Ναι, για όλους.

— Θα μπορώ να σας γράψω, δεσποινίς Βεατρίκη;

— Ναι, βέβαια. Άρκει να σας κάνη κέφι.

— Και θα μου απαντάτε;

— Φυσικά, απήντησε η νέα με το πιο αυτονόητο ύφος.

— Αν εξήρατο από έμένα να διατάξω θα ήθελα να μου γράφατε κάθε μέρα. Δεν φανταζόσαστε ποιά θέσι έχετε πάρει μέσα στην καρδιά μου. Η γνωριμία σας ήταν ίσως η πιο μεγάλη εύτυχια της ζωής μου.

— Χαίρω πολύ γι' αυτό, είπε η Βεατρίκη.

— Αλήθεια, ήθελα να σας ρωτήσω κάτι, ρώτησε ο Τζόφρυ ξαφνικά. Είσαστε πολύ όχηρη. Μήπως δεν κοιμηθήκατε καλά την νύχτα;

— Τό μαντέψατε. Δεν κοιμήθηκα καθόλου καλά.

— Γιατί; Μήπως βλέπατε άσχημα όνειρα;

— Ναι.

— Ο νέος την κύταξε και ύστερα της είπε αγεδόν ψιθυριστά:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσεχές.

Ένα αξιοθαύμαστον
επιστημονικόν έργο

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΑΝΟΙΓΕΙ ΝΕΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝ

Η πρώτη απόπειρα μεταβίβασης εικόνας δια του τηλεγράφου

Του Άμερικανού ειδι-
κού ΤΖΩΝ ΦΡΑΡΥ

Πάντοτε, το όνειρον του ανθρώπου ήτο να δύναται να ίδη πέραν των θαλάσσαν και των ορέων. Σήμερα, διά να το πραγματοποιήσῃ, δεν έχει παρά να πιέσῃ ἐν κομβίον ἐντὸς του δωματίου του. Αυτό είναι το θέμα της τηλεοράσεως και το μυστικόν της μεγάλης της επιτυχίας!

Πῶς όμως ἐπετεύχθη;
Ἄς ανατρέξωμεν εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὴν χρονολογίαν τῆς πρώτης ἐπιτυχούς ἀποπειρας μεταβίβασης μιᾶς εἰκόνας διὰ τηλεγράφου. Ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς τὸν ἀδών Καςέλλι, ὁστις τὸ 1862 ἐτηλεγράφησε ἐν σχέδιον ἀπὸ Ἀμενῆς εἰς Παρίσιους. Πολλὰ πράγματα θὰ ἐμεσολάβουν ἕως οὗτο το κατόρθωμα αὐτὸ πραγματοποιηθῇ, καὶ πολλὰ συμβῇσαν προτοῦ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Λονδίνου κατορθώσῃ να παρουσιάσῃ τὸ πρῶτον πρόγραμμα τηλεοράσεως τὸ ἔτος 1936.

Τὸ 1815, ὁ Μπερζέλιους, σοφὸς Σουηδὸς, ἀνεκάλυψε ἐν νέον στοιχείον, τὸ σελήνιον. Ἐξ ἄλλου, ὁ Δανὸς φυσικὸς Ὁρστεντ ἀνήγγελλεν ἕνα ἐπιστημονικὸν νέον, ἀπὸ τὰ πλέον σημαντικά: «Ὅταν ἡλεκτρικὸν ρεῦμα διέρχεται διὰ μέσου ἐνὸς ἀγωγοῦ, δημιουργεῖ αὐτομάτως μαγνητικὸν πεδίων γύρω του». Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ ἐμελλε νὰ γίνῃ ἡ ἀπαρχὴ τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων, τὰς ὁποίας ὁ Φαραντάϊ ἐπραγματοποίησε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Τὸ 1873, εἰς τηλεγραφητὴς, δόναμι Μάν, εἰργάζετο εἰς σταθμὸν καλωδίων εἰς Βαλένσιαν (Νότιον Ἰρλανδίας), ὅταν, μελετῶν ἀντιστάσεις σελήνιου, παρετήρησεν ὅτι αὐταὶ ἐνῆργουν κατὰ τὸν πον διαλειπτικὸν πρὸς τὸ ἡλικακὸ φῶς. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος τὰ γεγονότα ἐξελιχθῆσαν ταχέως. Ὁ Φαραντάϊ εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὴν δυναμικὴν ἡλεκτρικὴν μηχανήν. Εἰς ἄλλος, ὁ Φλέμινγκ, ἐφευρὲ, τὸ 1904, τὴν θερμικὴν λυχνίαν. Ἐν ἔτος ἀργότερον, ἀνήγγελλον τὴν θεωρίαν ἥτις ἐμελλε ν' ἀποτελέσῃ τὴν θεμελιώδη βάσιν εἰς τὴν τηλεοράσιν.

Ὁ Βόρις Ρόσιγκ, Ρώσος φυσικὸς, εἰργάζετο τότε εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Πετρούπολεως. Τὸ 1907 ἐλάμβανε διπλωμα εὐρεσιτεχνίας δι' ἑνὴν μηχανήμα μετὰ δέκτου, ὁμοίαν εἰς γενικὰς γραμμάς, πρὸς τὸ σημερινὸν τῆς τηλεοράσεως. Εἰς μολητὴς τοῦ Ρόσιγκ, ὁ Βλαδὶμιρ Σβορόσκι, ἐμελλεν ἀργότερον νὰ παίξῃ σημαντικὸν ρόλον εἰς τὰς ἡν. Πολιτείας εἰς τὸ πεδίων τῆς τηλεοράσεως. Ἐντὸς ὀλίγου μεγάλαι πρόδοι ἐκτελούνται εἰς τὰς ραδιοηλεκτρικὰς μεταδόσεις. Ὁ Μαρκόνι εὐρίσκειται ἐπὶ τὸ ἔργον. Κύματα ἡλεκτρικὰ διασπίζονται ὑπὸν Ἀτλαντικόν. Καὶ τὸ μορικοὶν σύστημα συνδεύεται ὑπὸν λέξεων καὶ μουσικῆς. Ἡ στιγμή τῆς τελικῆς ἀνακαλύψεως εἶναι πλησίον. Ἐν νέον ὄνομα παρουσιάζεται: τοῦ Τζῶν Λότζυ Μπαϊρντ, υἱοῦ τοῦ πρεσβυτεριανοῦ ὑπουργοῦ τῆς Σκωτίας.

Τὴν 27ην Ἰανουαρίου τοῦ 1926 ὁ Μπαϊρντ προσκαλεῖ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του τὴν Φίροβ Στοιτ τοῦ Λονδίνου υἱᾶ τοῦ τῆς Βορὶς Ἰνστιτοῦτου, καὶ παρουσιάζει τὴν πρῶτην ἀθθεντικὴν ἐπίδειξιν τῆς τηλεοράσεως. Σήμερον, ἡ

Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τὴν τελειοποίησιν καὶ ἐπέκτασιν τῶν προγραμμάτων τῆς τηλεοράσεως. Ἐχει ἐπιδιορθεύσει τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, καὶ ἐνεκαίνισεν αὐτὸ ἐκ νέου τὴν 7ην Ἰουνίου 1946. Ἐκτοτε 100.000 περίπου κάτοικοι τοῦ Λονδίνου δύναται νὰ ἔχουν καθεὶς ἡμέραν ποικίλα προγράμματα διαρκείας τριῶν καὶ ἡμισείας ὥρων.

Ἡ Γαλλία περιώρισθῃ κυρίως εἰς ζητήματα προπαγανδῆς καὶ μελέτης. Εἶναι πιθανὸν νὰ εἶναι ἡ πρώτη εἰς τὴν Εὐρώπῃ, διὰ τὴν διαύγειαν καὶ λαμπρότητα τῶν εἰκόνων τῆς τηλεοράσεως, τὰς ὁποίας θὰ μεταδίδῃ.

Περίεργος, ἡ Ἀμερικὴ εὐρίσκειται εἰς ὀλίγον κατώτερον πεδίων τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅτι γινώσκον ἀπὸ τὰς μεθόδους καὶ τὰς ἐρεῦνας τῆς, μὰς ἐπιτρέπει νὰ δεδαιώσωμεν ὅτι δὲν παρήγαγεν ἀκόμη τίποτε νεώτερον ἀπ' ὅτι τὰ γαλλικὰ ἐργαστήρια. Ὑπάρχουν εἰς τὰς ἡνωμένας Πολιτείας πολλοὶ πειραματικοὶ σταθμοὶ τηλεοράσεως, ἀλλὰ ὁ ὀλίκος ἀριθμὸς ἰδιωτῶν οἰτινὲς διαθέτουν εἰδικούς δέκτας, εἶναι δύο φορές μικρότερος τοῦ τοῦ Λονδίνου.

Προτοῦ ἡ τηλεοράσις διαδοθῇ ὅπως καὶ τὸ ραδιόφωνον, θὰ ὑπάρξουν πολλὰ προβλήματα, τεχνικά, διοικητικά, οικονομικά καὶ πολιτικά, πρὸς λύσιν. Τὰ ἐμπόδια αὐτὰ ἀσφαλῶς θὰ ὑπερπηθῶν διὰ μιᾶς νέας ἀνακαλύψεως. Ἡ τηλεοράσις, συνοδευομένη ὑπὸ ραδιοφωνικῶν τελειοποιήσεων, θὰ ἔχῃ ἀνυπολόγιστον ἐπίδρασιν εἰς τὸν αἰῶνα μᾶς. Ἀς προσπαθώμεν νὰ φαντασθῶμεν τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος:

Ένας κάτοικος — ἄς υποθέσωμεν — τοῦ Λονδίνου, παραμένων εἰς τὴν οἰκίαν του, θὰ δύναται νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῆς παραστάσεως μουσικοῦ μπαλέτου, μιᾶς προεδρικῆς ἐκλογῆς τῶν ἡνωμ. Πολιτειῶν ἢ τῆς τελείης τῆς ἐναρέσεως τῶν μεγάλων μουσικῶν ἑορτῶν τῆς Ἑλβετίας. Ὁ Ὀλλανδὸς ἀργότης, ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς θερμάστρας του θὰ διερρετῇ ποιά ταινία θὰ εἶναι προτιμότερα νὰ ἴδῃ: τῆς Ἀοιδίας, τῶν Βουζελλῶν ἢ τοῦ Βερολίνου, κατὰ τὴν εἰδικὴν ἐκπομπὴν «τοῦ ἀργότου». Ὁ Ἀμερικανὸς περιηγητὴς σχεδιάζων ταξίδιον εἰς Εὐρώπῃν θὰ δύναται νὰ ἐκλέξῃ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ νὰ διέλθῃ τὰς διακοπὰς του.

Διὰ τηλεοράσεως ἡ οἰκοκυρὰ θὰ κάμῃ τὰς ἀγοράς της. Τὴν πρῶτην θὰ ἐκλέγῃ τὰς προμηθείας της, κατόπιν προβολῆς τῆς ἐκθέσεως τῶν ἐμπορευμάτων τῆς ὁποίας θὰ μεταδίδῃ ὁ ἔμπορος. Τὸ ὑπόγευμα θὰ δύναται νὰ παραστῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν της, εἰς τὴν παρελάσιν τῶν μοντέλων τῶν μεγάλων ραπτικῶν οἰκῶν τῆς πόλεως. Ὁ ταξιδιωτὴς, πού θὰ θέλῃ νὰ τοῦ κρατηθῇ δωμάτιον εἰς ξενοδοχεῖον, θὰ δύναται νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ διὰ τηλεοράσεως. Δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον ἀμφιθέατρα διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἱστορίας. Θὰ δύναται ἐκ τοῦ δωματίου τῶν νὰ παρακολουθοῦν τοὺς μεγαλύτερους χειρουργοὺς νὰ ἐγγυρίζουν ὑπὸ τοιοῦτας συνθήκας, ὥστε νὰ βλέπουν καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.

Γυναικεῖα Ρελιέ



Ὁ καθρέπτης τοῦ χαρακτήρος

Ἡ κοκεταρία μιᾶς γυναίκας δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται στὸ πρόσωπο καὶ στὸ λαϊμό. Ἄν τὰ μάτια εἶναι καθρέφτης τῆς ψυχῆς, τὰ χέρια εἶναι καθρέφτης τοῦ χαρακτήρος. Ἄν δὲν μπορεῖτε νὰ μεταβάλετε τὸ σχῆμα τῶν δακτύλων σας, μπορεῖτε μὲ ἐπιμονὴ καὶ καθημερινὴ περιποίησιν νὰ τὰ καλλωπίσετε καὶ νὰ τοὺς δώσετε τὸ λευκὸ ἐκείνου καὶ ἀχνὸ χρῶμα, πού ἡ κάθε γυναίκα ἐπιθυμεῖ.

Κάθε γυναίκα πού ἀσχολεῖται μὲ τὸ νοικοκυριὸ τῆς θὰ παρατηρήσῃ ὅτι οἱ ἀντίχειρες καὶ οἱ δακτύλοι παθαίνουν συνήθως τὶς μεγαλύτερες ζημιές. Τὸ νερό, τὸ σαποῦνι καὶ ἡ ἐλαφροπετρα δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ διάφορα δυσάρεστα χημ.

Ἄν λοιπὸν θέλετε νὰ καθαρίσετε τὰ χέρια σας, μεταχειριστετὲ διάλυσι ὀξυζενέ. Μ' ἕνα κομμάτι βαμβάκι βρεμένο στὴ διάλυσι αὐτὴ τρίβετε τὰ νύχια γύρω-γύρω, καθὼς καὶ ἀπὸ κάτω. Τὰ χέρια σας θὰ ἐαναβροῦν τὴν πρώτην τοὺς λευκότητα.

Κάθε γυναίκα πού ἀσχολεῖται μὲ τὸ νοικοκυριὸ τῆς θὰ παρατηρήσῃ ὅτι οἱ ἀντίχειρες καὶ οἱ δακτύλοι παθαίνουν συνήθως τὶς μεγαλύτερες ζημιές. Τὸ νερό, τὸ σαποῦνι καὶ ἡ ἐλαφροπετρα δὲν εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν τὰ διάφορα δυσάρεστα χημ.

Ἄν τὰ χέρια σας κοκκινίζουν, προσπαθεῖτε νὰ τὰ πλένετε πάντοτε μὲ χλιαρὸ νερό. Κατόπιν, ἐνῶ εἶναι ἀκόμη ὑγρὰ, τοὺς κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ μὲ λιπαρὴ κρέμα, μέσα στὴν ὁποία ἔχετε προσθέσει λίγες σταγόνες ὀξυζενέ. Πρὸ παντὸς μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὰ χέρια σας ὑγρὰ, γιὰ τὸ δέρμα σκάει καὶ χονδραίνει.

Πρὶν κοιμηθῆτε μὴ ξεχνάτε νὰ τ' ἀλείψετε μὲ λιπαρὴ κρέμα καὶ νὰ σπρώχνετε τὰ πετσάκια μὲ τὸ εἰδικὸ ἐργαλεῖο.



ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΦΕΞ

ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΑ;

Έρευνα τοῦ Ἰνστιτοῦτου Οἰκογενειακῶν Σχέσεων τοῦ Λὸς Ἀντζελες

Κάθε γεροντοπαλλήκαρο καὶ κάθε γεροντοκόρη κρύβουν ἕνα ρωμάντζο στὴ ζωὴ τους, εἶπε κάποιος. Νὰ εἶναι ἀραγε ἀλήθεια, ἢ προκειται περὶ φαντασιώσεων; Ἄν πού δὲ μισογυροῦνται στὴν ἀχαρὴ καὶ ἐρημικὴ ζωὴ τους ἀπὸ κάποιο ὄνειρο ἢ ἀπὸ συναισθηματικὴ ἀναιμύνησιν καὶ πού καταντῶν στο τέλος νὰ εἰς πιστεύουν καὶ οἱ ἴδιοι μὲ φαντασιώ:

Τὸ Ἰνστιτοῦτο τῶν Οἰκογενειακῶν Σχέσεων τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐπεῖτα ἀπὸ σχετικὲς ἐρεῦνες, κατέληξε σὲ πολλὰ περιεργὰ συμπεράσματα.

Πού ἀφίεται τὸ γεγονός ὅτι περικτὰ άτομα δυσκολεύονται τόσο πολὺ νὰ βροῦν τὸ ἑτερόν τοὺς ἡμισυ:

Συχνὰ συναντοῦμε ἄνδρες πού λένε: «Θὰ ἤθελα νὰ πανδρευθῶ ἀλλὰ ὅσο ζῇ ἡ μητέρα μου, πρέπει νὰ φροντίζω γι' αὐτήν». Κι' ὅμως δὲν προκειται πάντοτε γιὰ οικονομικὴ ὑποχρέωσις ἢ γιὰ προσώπα ἀσθενικά. Αὐτὸ πού στὴν πραγματικότητά κοσμεῖ τοὺς ἄνδρες οὗτους ἀνυπάρχοντες, εἶναι ἕνας φόβος μιᾶς ἀπερίγρηπτης δειλίας μὴπως χρειασθῶν νὰ ἀποκτήσουν ποσυχολογικὴν ἐξουσία. Ἐχουν συνθιθεῖ νὰ ἐξαρτῶνται νὰ τὸ κορεθῇ ἀπὸ τὴν ὑπέρσ τους καὶ σὲ ὅλα τὴν ἔχουν ὡς μέτρον συ

κρίσεως. Ἡ γυναίκα πού θὰ τοὺς συγκινοῦσε θὰ ἔπρεπε ἀναγκαστικῶς νὰ εἰς μοιαιῇ. Οἱ μητέρες τῶν ἀνδρῶν οὗτων ἴσως δὲν τοὺς ἐμποδίζουν φανερά νὰ πανδρευθῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν κάνουν τίποτε γιὰ νὰ μετριάσουν τὴν ἐπιρροή καὶ ἐπιβολή τους στὰ παιδιά τους. Στὴν περίπτωσιν αὐτή, συνεχίζει ἡ ἐρευνα, δημιουργεῖται στὰ άτομα αὐτὰ ἕνα ψυχικὸ σύμπλεγμα.

Φεβούνται νὰ μεγαλώσουν, γιὰ τὸ θὰ χάσουν τὴν ἀφροντισιὰ τους. Δὲν τολμοῦν ποτὲ, λ.χ. γιὰ τὴν ὑπέρσ ἔχει τὴν ἀνάγκη τους. Διαρκεῖς δικαιολογίες! Ὁ ἴδιος φόβος παρατηρεῖται καὶ στὴς γυναῖκες. Πολλὰς εἶναι ἐκείνες πού ἀρνούνται νὰ πανδρευθῶν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑπὸν ἀφῶν τοῦ σπιτί τους. Δὲν προκειται φυσικὸ γιὰ περιπτώσεις ὅπου ἡ παρουσία τῶν παθῶν εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλὰ γιὰ φαινόμενα ψυχικῆς δειλίας γιὰ τὸ ὅποιο υπεύθυνος εἶναι συνήθως οἱ γονεῖς. Οἱ ὑπέρσ πού παροτρύνουν

«καρδιακὴ κρίσις» μόλις ἀκούσων ὅτι ὁ γυῖος τους σκοπεῖ ν' ἀρραβωνιασθῇ, εἶναι συνθησισμένο πρόμα. Ἐπίσης συχνὰ ἀπαντᾷται κατεῖς γονεῖς πού ἴσως ἀσυνείδητα, προσπαθοῦν νὰ κρατήσουν τὰ παιδιά τους κοντὰ τοὺς μὲ δυσμενεῖς κριτικὲς γιὰ τὸ πρόσωπο πού αὐτὰ συμπαθοῦν.

Ὁ φόβος λοιπὸν τῆς ἀποδοκιμασίας τῶν γονέων, ὁ φόβος τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπιτί, φόβος τοῦ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος συντελοῦν στὴ δημιουργία ἑνὸς ἀκόμα γεροντοπαλλήκαρου — μιᾶς ἀκόμα γεροντοκόρης.

Ὑπάρχουν παραδείγματα γυναικῶν πού μένουν ἀνυπανδρες γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τους. Φοβούνται τὴν ὑποδουλώσιν στὸν ἄντρα καθὼς καὶ τὸ θάψιμο τῆς δικῆς τους προσωπικότητος στὴς ἀνάγκες τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ἢ τέλος τρέμουν νὰ πῶς ὑποχρεωθῶν νὰ πάρουν ἄνδρα πού δὲν θέλουν.

Ἄλλος δυνατὸς φόβος πού συναντᾷται κατεῖς συχνὰ τοὺς

ἀνυπάρχοντες εἶναι ὁ φόβος ἐνός ἀποτυχημένου γάμου. Παὶ διὰ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς φιλονικούν μπερδεύονται τοὺς ἢ παῖδια γονεῖν δεξευμένους, μεγαλώνουν μὲ παρομοίους φόβους.

Ἄλλὰ κι' ἂν ὁ γάμος περικλείει πιθανότητες κινδύνου, τί εἶναι ὅμως ἀπληθαῖνον ἀπὸ κάθε κινδύνου στὴ ζωὴ;

Συχνὰ ἐπίσης, άτομα πού ἀπέτυχον στὴν πρώτη τους προσπάθεια νὰ βροῦν τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς ἀπογοιπεύονται καὶ τὸ συναισθημα αὐτὸ κρύβουν κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα κυνισμοῦ, ἀδιαφορίας καὶ δονζουαντισμοῦ.

Ἔτσι οἱ διάφοροι αὐτοὶ φόβοι παρουσιάζονται σὲ συμπλεγμένα περιεργα.

Οἱ Ἀγγλοὶ λένε ὅτι ἀπαιτεῖται μεγάλη γενναιοσύνη γιὰ νὰ μείνῃ κατεῖς ἀνυπάρχοντες. Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ γενναῖο στὸ νὰ εἶναι κατεῖς ρωμάντζο στὸ φουστάνι τῆς ὑπέρσας του. Δὲν ὑπάρχει τίποτα, τὸ γενναῖο αὐτὸ νὰ ἀποφύγῃ κατεῖς νὰ χρησιμοποιήτῃ τὴ δική του κρίσις ἢ νὰ δειλιάζῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ στὸ βωμὸ τοῦ γάμου. Ἀπλούστατοι οἱ ἀνυπάρχοντες εἶναι δειλοὶ καὶ ἡ πνευματικὴ τους ἀνάπτυξις εἶναι ἀτέλῃ καὶ καθυστερημένη.

τόνο. Τώρα ήταν για καλό του που έλειψε από τη μέση... Η ζωή είναι τόσο σκληρή για μερικούς... Η αγάπη, βλέπετε, είναι για μερικούς ανθρώπους ευτυχία και για άλλους πάλι δυστυχία, καταστροφή.

— Αν γύρισε κανείς να τον κυτάξει θα έβλεπε ότι τα γυαλιά του μάτια ήταν δοκρυμμένα. Εύτυχος όμως ήταν όλοι απορροφημένοι από τις σκέψεις τους και κανένας δεν πρόσεξε τα λόγια του Τζώρτζ.

Η νύχτα πέρασε θλιβερή για όλους και το πρωί σηκώθηκαν και ξεκίνησαν για να γυρίσουν στον πύργο από το συντομότερο δρόμο. Ο Γκάλντιμα όμως δεν ήταν τόσο καλός οδηγός όπως ο Σίγκερτ και γι' αυτό, αφού περιπλανήθηκαν αρκετά, έφθασαν στον πύργο κατά τις 9 το βράδυ.

— Θέλω, θέλω! φώναξε τότε ο Γκάλντιμα έκπληκτος που δεν έβλεπε την κόρη του να τρέχει σε προπάντηό του.

— Ρίτα! φώναξε τώρα πιο ανήσυχος ο Γκάλντιμα, χωρίς να πάρη και τώρα καμιά απάντηση.

— Ανεβήκε γρήγορα τη μαρμαρίνη σκάλα και τρέχοντας έφθασε στο χώμα, που το έρχε τελείως άδειο.

— Αυτό είναι πολύ περίεργο! ψιθύρισε. Πήγαινε να δες, Φίλιπ, λείπει η βάρκα της!

Ο Έρικσον έτρεξε άμέσως προς τη θάλασσα, ενώ ένας μεγάλος φόβος έκανε έξαφνα την καρδιά του να κτυπά δυνατά. Ο φόβος του έγινε ακόμα μεγαλύτερος όταν είδε ότι η «Βαλπούργη» έλειπε. Έτρεξε και το έλπε στον Γκάλντιμα. Και οι δύο μαζί προσπαθώντας να δώσουν εξήγηση στο κυνερνικό αυτό περίπατο της Θέμας, αλλά πάλιν η ανησυχία τους νικούσε κάθε λογική.

— Πήγε περίπατο, πολύ καλά, μονολογούσε ο Γκάλντιμα, αλλά τότε που είναι η Ρίτα; Μηπως η Λουίζα είχε κάνει τίποτα;

— Η Λουίζα! φώναξε ανήσυχος ο Φίλιπ κι έγινε μια μιά κατακίτρινος. Τότε πρέπει να τρέχαμε το σπίτι της...

— Πηγαίνω εγώ, έλεον ο Λώριμα, προσπαθώντας να κρύψη την ανησυχία του.

— Έρχομαι κι εγώ μαζί σου, έλεον αυτός, αλλά ο Γκάλντιμα του έμποδισε.

— Όχι, παιδιά μου, τούς έλεε. Το σπίτι της είναι πολύ μακριά...

— Μπορούσαμε να ρωτήσουμε ίσως και τον Νταϊσγουάρντ, πρότεινε ο Τζώρτζ.

— Πως σας ήρθε αυτή η ιδέα κ. Λώριμα; ρώτησε ο Γκάλντιμα παραεξημένος.

— Μα... γιατί... Πες εσύ το γιατί, Φίλ, αφού τό ξέρεις...

— Να τί συμβαίνει, έλεον ο Φίλιπ. Η Θέμα δε θέλανε να σας πη τίποτα για να μη θυμάστε, αλλά το εμπιστευθήκε στον Τζώρτζ. Ο Νταϊσγουάρντ τη ζήτησε σε γάμο και φυσικά αυτή τον έδιωξε.

— Τι ζήτησε σε γάμο! έλεον άνακακτιμένος ο Γκάλντιμα και τινάχθηκε σαν να τον χτύπησε κάποιο φορμακέρο φίδι. Μά τη Βαλπούργη, θα είναι τρελάδες! Πηγαίνω να τον βρω άμέσως. Ποιος έρχεται μαζί μου,

— Έν τω μεταξύ ο Λώριμα είχε εξαφανισθεί.

— Που πήγε; ρώτησε ο Φίλιπ.

— Τον είδα να φεύγει, αλλά δεν είπα λέξη, έλεον ο Μάκφάλεν.

— Πάμε, έλεον ο Φίλιπ, που φαινόταν εξαιρετικά έκνευρισμένος.

Ο Λώριμα, που είχε σκεφθεί λογικότερα από τους άλλους, απέφρασε να πάη πεζός στο σπίτι του Νταϊσγουάρντ κι εκεί, διότι σαν φίλος, να προσπαθήσει να ανακαλύψει την αλήθεια. Στο δρόμο όμως είδε να τρέχει προς το μέρος του ένα αμαξάκι που το οδηγούσε η Ρίτα. Φαινόταν πολύ ταραγμένη και μόλις τον διακρίνει του έκανε νόημα να πάη κοντά της.

— Ανεβήκε γρήγορα κοντά μου, κ. Λώριμα, τού φώναξε. Πρέπει να φάσουμε το γρηγορότερο στο Νταϊσγουάρντ... «Α! τον έλεον!»

— Τι σημαίνουν ό'ι αυτά, Ρίτα; ρώτησε ο Τζώρτζ, που είχε πηδήσει ήδη δίπλα της. Πού είναι η Θέμα; Γιατί λείπατε και οι δύο από το σπίτι;

— Η Ρίτα κτύπησε τ' αλογάκι με νευρική κτύπη κι' ενώ το αμαξάκι έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα, έλεγε στο Λώριμα:

— Είναι μια παγίδα, κύριε Λώριμα... Άκούστε: Σήμερα το πρωί ήλθε ένας υπηρέτης του Νταϊσγουάρντ με την κάρτα του κ. Φίλιπ, που έγραφε ότι περίμενε την κυρία μου στο μέρος που θα την οδηγούσε ο υπηρέτης... Φυσικά η κυρία μου το πίστεψε ο υπηρέτης... Φυσικά η φίλη της γιαγιάς μου και μου είπε: «Τα μαλλιά σου είναι καλώς, αλλά η φωνή σου είναι κακή, γιατί η γιαγιά σου, η καίτη, έχει αρρώστια, γιατί η γιαγιά σου, κύριε, είπε πράματα φοβερά...»

— Διαβολέ! αυτό είναι πολύ σοβαρό... έλεον ο Τζώρτζ.

— Ναι, κύριε. Τότε κι' εγώ έδωσα μια απάντηση στη γιαγιά μου, την κλείδωσα μέσα κι' άρχισα να τρέχω σαν τρελή στους δρόμους. Εύτυχος βρήκα κάποιον γνωστό μου και τού ζήτησα να μου δώσει μια απάντηση. Αρκεί να φάσουμε εγκαίρως, γιατί η γιαγιά μου, κύριε, είπε πράματα φοβερά...

ΣΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Η μουσική εις τὸ «γύρισμα» κινηματογραφικῶν φιλμ

Τοῦ συνθέτου ΑΡΘΟΥΡ ΕΡΕ

Μη νομίζετε ότι για να γίνει ένα φιλμ φθάνουν μερικοί ηθοποιοί, ένας σκηνοθέτης και ένας κινηματογραφικός φασκός. Χρειάζονται πολλά να γίνουν. Το φιλμ πρέπει να περάσει από χέρια σε χέρια για να γίνει αυτό που θέλουμε στην οθόνη. Και πριν απ' όλα, χρειάζεται επίπονη εργασία πολλών ανθρώπων. Χρειάζεται μια ομάδα ηλεκτρολόγων και μηχανικών που θα γυρίσουν το φιλμ, μια ομάδα για τους διαλόγους και τον ήχο. Και τέλος, ο μουσικός με την όρχηστρα του.

Ο μουσικός συνθέτει τη μουσική μιας ταινίας εργαζόμενος, όπως ένας ραφτής, που παίρνει τα μέτρα του σώματος ενός ανθρώπου. Πρέπει να κόψη το φιλμ σε κομμάτια και να συνδυάσει τη μουσική για το καθένα απ' αυτά, αλλά με εξαιρετική ακρίβεια. Πρέπει να υπολογίσει το ακριβές μήκος κάθε κομματιού της ταινίας και πρέπει η μουσική του να ανταποκρίνεται απολύτως στα γεγονότα που διαδραματίζονται στην οθόνη, γιατί η μουσική στο φιλμ γίνεται ακριβώς για να υπογραμμίσει αυτά τα γεγονότα.

Ας υποθέσουμε ότι τώρα δρισκόμαστε στο στούντιο. Ο συνθέτης έχει γράψει τη μουσική της ταινίας, την έχει δώσει στην όρχηστρα του και είναι έτοιμος να παίξει. Στο στούντιο αρχίζει η προβολή της ταινίας. Η όρχηστρα παίζει όσο προβάλλονται τα γραμμάτια (τα αρχικά όπως λένε). Ειδικά μηχανήματα καταγράφουν τη μουσική στην ταινία. Ο μουσικοσυνθέτης και οι μαέστροι έχουν μπροστά του όλα τα κομμάτια που έγραψε για την ταινία και, ύστερα από συνεννόηση με τον σκηνοθέτη, σε ώριμες σκηνές του έργου παίζει τα αντίστοιχα κομμάτια. Όταν ένα μουσικό κομμάτι δεν παχίζει με τον ρυθμό που πρέπει και καθυστερήσει να τελειώσει, έστω και κατά λίγα δευτερόλεπτα, επαναλαμβάνονται η προβολή της ταινίας και το παίξιμο της μουσικής.

Η θέσι των μουσικών οργάνων μπροστά στο μικρόφωνο παίζει σημαντικό ρόλο. Ο μαέστρος πρέπει για το ζήτημα αυτό, όπως και για πολλά άλλα ζητήματα, να συνεργασθεί με τον μηχανικό του ήχου. Γιατί όταν η μουσική του ήχου συνοδεύει π.χ. έναν διάλογο, πρέπει να είναι σε απόλο τόνο και να μην καταγράφεται έντονα στην ταινία, έτσι ώστε ν' ακούγεται και ο διάλογος. Γιατί και ο συνθέτης, που είναι ένας σημαντικό παράγων στο γύρισμα ενός φιλμ, πρέπει να γνωρίζει τον βαθμό της έντασης της μουσικής του, και υπάρχουν πολλοί συνδυασμοί, απλώς και έντονου μουσικής, που ο μουσικός πρέπει να προσέξει ιδιαίτερος. Γι' αυτόν, η μουσική του σύνθεσης συνταυτίζεται με την εικόνα. Πρέπει να συγχρονίζεται με την εικόνα. Πρέπει να συγχρονίζεται με την εικόνα. Πρέπει να συγχρονίζεται με την εικόνα.

Αλλά δεν τελειώνουν ως εδώ του μουσικού οι υποχρεώσεις. Πρέπει να συνεχίσει τη μουσική του, συνεργαζόμενος με τους τεχνικούς του ήχου, γιατί, κατά τη διάρκεια που παίζεται η μουσική, οι σκηνές που προβάλλονται απαιτούν συνήθως και ήχους, π.χ. μιάς κτύχης, ενός διαλόγου κλπ.

Όπως ο μουσικός πρέπει να προσέχει κάθε κίνηση και σκηνή στην οθόνη, και να συνθέτει αναλόγως τη μουσική

του, έτσι και ένας σκηνοθέτης πρέπει να εκτιμά και να δείχνει την απαιτούμενη προσοχή προς τη μουσική και την έννοιά της. Το ίδιο και ο μηχανικός. Η μουσική απαιτεί τη συνεργασία όλων για να συνοδεύσει την ταινία και μάλιστα με επιτυχία. Κανείς δεν μπορεί να εργασθεί χωριστά ή να μη λάβει υπ' όψιν την εργασία του άλλου. Γιατί όταν ο συγχρονισμός μουσικής, σκηνής, ήχου δεν επιτύχει, τότε είναι σαν να μη υπάρχει μουσική.

Τέλος, όταν η οθόνη δείχνει μια όρχηστρα που παίζει μουσική, πρέπει ακόμη περισσότερο να δίνεται η εντύπωση του απόλυτου συγχρονισμού μεταξύ του ήχου και της εικόνας. Διαφορετικά, γελιοποιούνται και η μουσική και η εικόνα και πολύ περισσότερο αυτοί που παίζουν. Ο ηθοποιός που υποτιθέεται ότι διευθύνει την όρχηστρα, κόμει τις κινήσεις του μαέστρου (όπως τον έχουν διδάξει) ακούγοντας τη μουσική. Φαντασθήτε να δείχνει η εικόνα ότι διευθύνει το α' κομμάτι μιας μουσικής και ν' ακούγεται η μουσική του β' κομματιού. Θα είναι κωμικό το θέαμα. Πρέπει, συνεπώς, να εναρμονίζονται απολύτως εικόνες και ήχος. Κι' αυτό είναι το πιο δύσκολο απ' όλα. Και θα σας αναστρέψω ένα παράδειγμα: Σε μια ταινία έκανα με τον μοντάρισμα δύο βάλς του Σοπέν, που έπαιζε ο Μπραϊνλόνσκυ. Η εικόνα ήταν μεγάλη. Ο σκηνοθέτης μου έδωσε 25 κομμάτια ταινίας και 25 κομμάτια ήχου, που έπρεπε να εναρμονισθούν. Έπρεπε όλα αυτά τα κομμάτια να έχουν μια συνέχεια μεταξύ τους, ώστε να παρουσιασθεί ενιαία εικόνα και συνεχής ήχος. Προκειμένου για τον Μπραϊνλόνσκυ, το πράγμα ήταν δύσκολο. Ωστόσο, το καταρθώσαμε. Έδωσα με την ενόχλητα στην εικόνα και στον ήχο, που έλειπε από το φιλμ.

Σε μια άλλη ταινία, ο Γάλλος συνθέτης Χόνγκερ και εγώ γράψαμε τη μουσική της, αλλά με μεγάλη δυσχέρεια. Ο λόγος ήταν ότι σε ένα μόνο κομμάτι ταινίας, η μουσική μας έπρεπε να συνοδεύει τη δοχή, την άστραπη, τον κεραυνό και έπειτα τη γαλήνη. Πως να τα εκφράσουμε όλα αυτά σε μουσική λίγων δευτερολέπτων; Πως να συνδέσουμε τη μουσική που υπογραμμίζει την δοχή, με τη μουσική της άστραπης, του κεραυνού και της γαλήνης; Γράψαμε ένα σωρό κομμάτια και απ' αυτά πήραμε τα καλύτερα και προσέξαμε ώστε ο τόνος της μουσικής του ενός να πλησιάζει στον τόνο της μουσικής του άλλου, και να μην υπάρχει μεγάλη διαφορά. Κάνουμε δηλ. μια δόκνη συνθεσι για να δώσουμε μουσική διαρκείας ολίγων δευτερολέπτων.

Οι ίδιες δυσχέρειες μας παρουσιάζονται όταν απαιτήται να υπογραμμίσουμε το ψυχολογικό δράμα ενός ήρωος της ταινίας. Πρέπει να εκφράσουμε δόκνηρες ψυχολογικές καταστάσεις με λίγες μουσικές νότες.

Για όλους αυτούς τους λόγους η μουσική στο φιλμ, αυτή η μουσική που απολαμβάνεται μαζί με την ταινία στον κινηματογράφο, είναι μία εξαιρετικά δύσκολη εργασία.



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Από την ώρα που γεννήθηκε ο Παύλος, το τρίτο παιδί των Μαυρόφερ, τον κατατράχει η άτυχία. Μετά την οικονομική καταστροφή του πατέρα του, μετεκόμισαν σε ένα φτωχό σπίτι, μα τα οικονομικά τους διαρκώς χειροτέρευαν γιατί ο γέρο-Μαυρόφερ μεθούσε κι' έκανε διαρκώς κερδοσκοπικές επιχειρήσεις. Ο Παύλος όταν μεγάλωσε έγινε ένας νέος δειλός, αλλά πολύ εργατικός και γρήγορα ανέλαβε όλη την ευθύνη του κτήματος και της οικογένειας. Μια μέρα που καλλιεργούσε έναν αγρό συνάντησε την κόρη της νουνάς του, την Έλισάβετ Δουγλάς. Είχε φέρει τον καιρό να την δει και την έβριχε πολύ δαίλια μπροστά της. Εκείνη όμως τον υποδέχθηκε απ' παλιά φίλο και του έδειξε την ίδια αγάπη. Τού έδωσε να διαβάσει τα «Τραγούδια» του Χάινε και του ζήτησε να ξανασυναντηθούν. Σε λίγο όμως φεύγει να ξανασυναντηθούν σαν πέντε χρόνια μετά τα οποία τα οικονομικά του κτήματος βελτιώθηκαν πολύ. Ο Παύλος είχε απολύει πρωτοβουλία στη διαχείριση του κτήματος. Κατά τη διάρκεια μιας άρχικης έορτης συνάντη την Έλισάβετ Δουγλάς. Πλάι της καθέσκει ένας κομψός νέος. «Αυτός θα την πάρει» σκέπτεται με πόνο.

9ον.

Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Τι καλά κρυμμένος που είμαι, σκέπτεται. Πως μπορούσε να συναγωνισθεί μαζί του; Ήταν ζωηρός, αυθάδης και καλοντυμένος. Ο Παύλος έμεινε εκεί ακίνητος.

Το περίφημον μυθιστόρημα του ΕΡΜΑΝ ΣΟΥΝΤΕΡ ΑΝ

Πρώτη φορά δρισκόταν με συντροφιά ξένων. Κοίταξε την Έλισάβετ και τα δαμάσκημά τους συνηθισμένα.

— Δε μου λες λοιπόν καλύτερα; τού είπε με φιλαρέσκεια.

Τα λόγια της τού έδωσαν θαρρος. Γες έδωσε το χέρι και τη ρώτησε πως είχε περάσει από την εποχή που είχαν να ιδωθούν.

Μια σκία μελαγχολίας πέρασε από το πρόσωπό της.

— Όχι καλά, τού είπε. Θα σου τα διηγηθώ άλλοτε, όταν θα είμαστε μόνοι μας.

Τού έκανε θέσι στο σκαμνί και τού είπε: — Έλα!

Ο Λέων Χέλλερ τού έδωσε το χέρι και τού είπε: — Άς γίνουμε φίλοι, υποδείγματο.

— Δεν αξίζει δυστυχώς, για υποδείγματο. — πάντως ο Παύλος.

Τότε σε συγχάρω. Δεν σιγνίζω τίποτα περισσότερο από τους ελαφρούς νεύς.

— Ο Λέων τού κοιτάζε χωρίς ειρωνεία πιά. Φαίνεται πως τα παίρνεις όλα στα σοβαρά.

— Συγγνώμη, δεν έχω όμως συνηθισμένο, σ' άσκει, έλεον ο Παύλος στενωχωρημένος.

Ενώ γύριζε προς την Έλισάβετ, παρατήρησεν ότι αυτή είχε σπληνισθεί επάνω του το σάβυ και γεμάτο μυστήριο βλέμμα της.

Συναισθημα εύτυχας πλημυρήσει την καρδιά του. Κατάλαβε ότι υπήρχε κάποιος κοντά του που δεν τον θεωρούσε καυτόν και γελοίο.

— Όχι, η έρεση του χαρακτήρα του.

Ενώ οι τρεις νέοι συζητούσαν, ο Μαυρόφερ στήν άλλη άκρη του τραπέζιου, εξακολουθούσε να εξηγεί στον κύριο Δουγλάς το σχέδιο της μετοχικής εταιρείας.

— Και αν έχετε εμπιστοσύνη ο'ι έμένα, κύριε... αλλά ούτε κι' εμπιστοσύνη κάν χει ας έρε... Άρκει να θέλ' κανείς ν' άρπαση την εύτυχία που περνά κοντά του... Ιο τέλει είναι ανεξάντηλη. Γιατί να πιστεύει άλλος σ'ή θεσι σ'ας; Έγώ θέλω ν' αγωνισθώ μέχρι τελευταίας πνοής... Δεν φροντίζω μόνο για το άτομικό μου συμφέρον... Νομίζω πως προκύπτει περί της ανθρωπότητας όλης, κύριε... Θα δώσω ζωή στον τόπο ολόκληρο... Θα γίνω ευεργέτης της ανθρωπότητας.

Εξηκούσθησαν να μιλήσει επί πολύ άκμα, στον ίδιο τόνο και έπειτα έλεε άποτομα στον Δουγλάς:

— Θέλετε να πάρετε μετοχές, κύριε; Ο κ. Δουγλάς έβριζε μια ματιά στη γυναίκα του, κι' εκείνη πάλι τού έδειξε με το δάκρυ την κυρία Έλισάβετ. Είχαν συνεννοηθεί πιά.

— Αν μου δώσετε, άπαντησε.

Ο Παύλος άπάντησε και πάλι ντροπή. Κατάλαβε ότι ο κ. Δουγλάς είχαν αποφασίσει να πετάξουν μερικά χρήματα από το παραθύρο. Η έρε πως τα σχέδια του πατέρα του ήταν πολύ άσπεια.

— Μηπως είδες τα κορίτσια Παύλε; ρώτησε η κυρία Έλισάβετ.

— Όχι.

— Πηγαίνε να δες που είναι! Πηγαν να χορεύουν. Πες τους να μη πηδούν πολύ. Θα κρυώσουν!

Ο Παύλος σηκώθηκε.

— Θα έλθω μαζί σου, τού είπε η Έλισάβετ.

— Με παίρνεις και μένα, ξεαδελφούλα; έλεον ο Λέων.

— Όχι. Μείνε εδώ.

Εκείνος άπάντησε ότι θ' αὐτ κτονήση από τη λύπη του κι' έμεινε.

Εθώλω πάλι, έλεον ο Παύλος, χαμυγώντας για να κρυψη τη ζήλεια του, ενώ έφευγε με την Έλισάβετ.

— Ναι... Και τίποτε παραπάνω.

— Τον άγάπησε.

— Βεβαίως... πολύ.

«Θα τον παντρευθώ λοιπόν», σκέφθηκεν ο Παύλος.

Τρίγυρω τους ο κόσμος φώναζε και γελούσε. Ένα φασαρί είχε παρει φωνά και πολλοί είχαν μασήσει τριγύρω προσπαθώντας να το σπασούν.

Η Έλισάβετ πέρασε το χέρι της στο χέρι τού Παύλου κι' εστράφηε το κεφάλι της στον ήχο του.

— Είμαι κρυμμένη έτσι, τού είπε σιγανά. Έλα άγορότσι στο δάσος. Έχω τόσο να σου πω... Εκεί κανείς δε θα μας ενοχλήση.

Τα λόγια της τού έδωσαν μεγάλη γοητεία. Είχαν φθάσει κοντά στην πίστα του χορού. Η μουσική έπαιζε και τα ζευγάρια χορεύαν.

— Θα χορέψουμε και μείς; τόν ρώτησε χαμογελώντας.

— Δεν ξέρω να χορεύω.

— Δεν πειράζει. — αυτές τις περιστάσεις ο Λέων είναι πάντοτε πρόθυμος.

Τού άπαντήσαν πάλι οι ίδιες σκέψεις που είχε κάνει στη μοναξιά του.

— Πάντα κάτι θα μου λείπει.

— Έχω ένα έιελίο σου, Έλισάβετ, τής έλεε σε λίγο.

— Το ξέρω.

— Συγγνώμη, γιατί!...

— Τι άστειος πού είσαι! Ο Λέων μού έχει δώσει στη δειλιωθήκη μου και μού ζητάει να την ανανεώσω.

Ο Λέων. Πάντα αυτός ο Λέων!

— Βρήκες ώρα να πράματα μέσα;

— Το είχα μάθει άπ' έξω μια εποχή!...

— Και τώρα;

— Τώρα... Έχω τόσα πράματα να συλλογίζομαι! Δεν χωράει τίποτ' άλλο στο κεφάλι μου.

— Ούτε και το δικό μου. Παύλε. Η ζωή μας έμαθε τόσα πράματα, που δεν μένει πια κείνος για ποίηση.

— Και σε σένα το ίδιο;

— Άντιστάσεις.

— Η καμνήν η υπέρτα μου, έλεπε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— Πέντε χρόνια τώρα είμαι νοσοκόμα της Γιεράσα στιγμές πιά, ενώ το καντήλι καίει. Τα μάτια πονάνε από την άγρυπνία και η καταιγίδα βογγάει άπ' έξω, έρχονται στον καθένα σκέψεις για τη ζωή, για το θάνατο, για τ' έρωτα... Ο καθένας φτιάνει τότε δικά του τραγούδια και δεν έχει ανάγκη να διακάζη τα τραγούδια των άλλων... Άλλ' άς φύγουμε άπ' εδώ... Έχω τόσο να σου πω... και μέσα στη φασαρία, μόλις άκούω εγώ ή ίδιου τα λόγια μου.

— Φεύγουμε άμέσως. Μια στιγμή μόνο δε.

Τα μάτια του ψάχναν μέσα στην πίστα χωρής άποτέλεσμα, όταν άκούσθηκε ξαφνικά μιά φωνή άνδρική πίσω του να λέη:

— Κοίταξε εκεί κάτω αυτές τις προκομμένες!

Γύρισε και είδε τούς δύο άδελφούς. Έρδμαν. Είχε να τους δει από πολύν καιρό. Είχαν φοιτήσει στη Γεωργική Σχολή και είχαν γίνει σπουδαστές πρώτους.

— Μ' αυτές μπορεί κανείς να διασκεδάσει, έλεον ο Λέων.

Ο Παύλος είδε σε λίγο τις άδελφές του. Ήταν κατακόκκινες και τα μάτια τους έλαμπαν από ευχρηστία.

Πόσο φαίνονται εύτυχισμένες, έλεον η Έλισάβετ.

Ο Παύλος τις μάλλωσε. Δεν έδωσαν όμως προσοχή στα λόγια του και κοιτάζαν πίσω τους γελαστές.

Ο Παύλος γύρισε και κοιτάζε προς τη διεύθυνση που κοιτούσαν τα δυο κορίτσια. Έισω από την εξέδρα των μουσικών, οι δυο Έρδμαν συνεννοούντο μαζί τους με μυστηριώδη νοήματα. Αυτή η κίνηση τού έδωσε καιρό στις διδυμες να τού ξεφύγουν. Σε λίγο χορήκον και οι Έρδμαν.

— Έλα, λοιπόν, τού έλεον η Έλισάβετ.

Εκείνος όμως έμεινε κορφομένος στη θέσι του. Τα λόγια που είχε άκουσει τού είχαν κάνει πολύ κακό.

Οι άδελφές τού ήταν νεύς... είχαν κακή άνατροφή... δεν είχαν περάσει από τη ζωή... κανείς δεν τις πρόσεχε... Άν έκαναν καμμία τρελά... Άν...

Το αίμα του πάγωνε με την ιδέα αυτή.

— Πάμε στο δάσος, τής έλεε. Οι άδελφές μου δεν έχουν κανένα μαζί τους. Μη μού θυμώσης.

— Πηγαίνε με πάλι στο τραπέζι.

— Υπάκουσε. Δεν άλλοιωσε πια λέξη.

Σε πέντε λεπτά προφθάσε τις άδελφές του να προχωρήν προς το δάσος. Η κάθε μια κρατούσε από το μπράτσο έναν Έρδμαν.

— Πού πάτε; τούς έλεε.

— Εκείνες κατέδωσαν τα μάτια στενωχωρημένες.

— Η Κατή ψιθύρισε:

— Πηγαίνουμε να περπατήσουμε λιγάκι.

Οι δυο Έρδμαν έκαναν πως δεν ήξεραν τίποτε και τού έσφαιζαν το χέρι.

— Έλάτε γρήγορα στη μητέρα, έλεον ο Παύλος.

— Άρπάξε και τις δυο από το χέρι για να τις φέρη στο τραπέζι.

Οι Δουγλάς είχαν φύγει.

Ο Παύλος γύρισε μόνος του πίσω στο δάσος. Η ταχά να ήθελε να τού πη η Έλισάβετ; άναρωτιόταν.

Κάθε φορά, κάποιο έμποδιο παρουσιαζόταν.

Χ.

Νύχτα τ' Άη-Γιάννη.

Ο κάμπος εφώδιζε και το φεγγάρι άπλώνε τους άσπρημένους πέταλους του στη γη.

Ήταν μεγάλη γιορτή στο χωριό. Οι άντρες και οι υπηρέτες των έπαύσεων χορεύαν στους άγρους. Οι φλογες φωτιάς μακριά τον άρίζοντα και τα άλσος σκούριζαν μελαγχολικές μελωδιές.

Ο Παύλος στεκόταν κοντά στο φράκτη της αυλής και άδελπε. Οι υπηρέτες είχαν παει στις φωτιές του Άη-Γιάννη και οι άδελφές του δεν είχαν γυρίσει. Τους είχε δώσει την άδειά να μείνουν το βράδυ στο σπίτι της φίλης τους

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΚΑΝΤΑΔΑ

Μία, δίδυνη καλλιφώνων
δραβυνη... έπιδρυμ
και συγχρόνως των δικών σου
των οδόντων οί... τριγμοί!

Σ' έκνευρίζει, σ' έρεθίζει
σε σημείο τρομερό
και την... «Ούλεν» καταριέσαι,
που σου κόβει το... νερό!

ΜΑΡΤΗΣ

Ένας μήνας, που συνήθως
με τ' άρώματα σε πνίγει.
που των δέντρων τα μπουμπούκια
και των λουλουδιών άνοίγει.

Φέτος, όμως, φρε... μαύρος,
με πλευρήσεις και με σφάχτες
και μάς... άνοιξε μονάχα,
τ' ουρανού τους... κατάρρα
(χτες!)

ΡΑΠΤΗΣ

Ο συνάνθρωπος εκείνος
που σε κάνει να στεναίξεις
και στο δρόμο που τον βλέπεις
τό... γιακά σου να τινάζεις.

Κι' έχεις δικό σου, δίχως άλλο,
γιατί έχεις κατακτήσει
να σε... γδύνει, τελευταίως,
δταν πάς για να σε... ντύσει!

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ

Με τον «κώδικα συμφώνων»
τις δημοσιεύουν όσοι
περιμένουν πότε και πότε
ο παπάς να τους... ένωσει!

Άλλά, φέι! μόλις περάσει
η χαρά μιας τριμηνίας
μεταβάλλονται μοιραίως
εις «δηλώσεις... μετανοίας»!

ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Η παρούσα στήλη, η οποία θ, και πα-
ρούσα ενδιαφέρεται για το... μέλλον, προκα-
λεί ολονόητο έφευρέτην και θαυματοου-
γόν της έποχής μας και του θέτει το έρωτη-
μα έάν μπορεί να πραγματοποιήσει τα έξης:

- 1) Να μακιγιάση τα χείλη της ... Ά-
6 ύσσου.
- 2) Να βάλη στα παπούτσια του πά-
τους... άκεανών!
- 3) Να έσπλωση στον ήσκιο ενός δέν-
τρου... γνεαλογικού!
- 4) Να θέσει εις κίνησην άτμομηχανήν με..
κωκζαροπλαστικού!
- 5) Ν' άποπειραθώ ν' αυτοκτονήση, κό-
δοντας τις... φλές του Σαρωνικού!
- 6) Να παντρώη τις... κόρες των..
ματιών του!
- 7) Να φορέση στο κεφάλι τον... πανα-
μά της Αμερικής!
- 8) Να κρεμάση στην πόρτα του στεφάνι
άπό... κλάδους έπογγελματικούς!
- 9) Να διαρρήξη την 'Αγγλική τράπεζα
με το... κλειδί του «σόλ»!
- Και 10) ν' άνεβή στον τριακστόν ο-
ροφον οίρανοξύστου με... κλίμακα μουσικών!

ΗΛΙΑΧΤΙΔΕΣ

— Όρίστε μαντάμ... είναι σαδίσια κα-
τασά...
— Κατσάρρα: άστειλέσαι, παιδί μου. Έ-
μείς τα τρώμε μόνο... υίξ - άν - πλί.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Έμπήκαμε στην άνοιξη, έδώ και μέρες ήδη,
μά, δυστυχώς, δεν είδαμε να λυώσουνε τα χιόνια,
δεν είδαμε τα λούλουδα, της «άνοιξης στολίδι»
και πρό παντός δεν είδαμε καθόλου... χελιδόνια!

Γι' αυτό, κυρίως, συζητούν και λένε μερικοί
ότι δεν είναι του καιρού φαινόμενον μυστήριο,
άλλ' έπειδή μάς έρχονται από την... Αφρική
μπορεί και να κρατήθηκαν στο... λοιμοκαθα-
(τήριον!)

ΠΕΡΙΤΤΟΝ...

Το της κονσέρβας ζήτημα, άπλούστατον κατέστη,
ή μάλλον, μέχρι της στιγμής, άπλως... άπλοποιείται.
και, ό,τι κονσερβάρια χρειάζεται τούτέστι
έντός ώρων, είτε λεπτόν θα κονσερβοποιηται.

Το γεγονός χαροποιεί της γής όλα τα κράτη,
και μόνο έμεις τ' άκούσαμε με άδιαφορία,
γιατί με μιά διαδρομή: «Ομόνοια—Παγκράτι,
... κονσέρβες κατεβαίνουμε, άπ' τα... λεω-
(φορεία!)

«ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ...»

Στις έφευρέσεις τις πολλές, που πήραν τόση φόρα
άμέτρητοι κοινοί θνητοί πληροφοροούνται τώρα
και μεταξύ αυτών κι' έγώ έδιάβασα και είδα
ότι συντόμως θαχώμε και ρούχα από... τσουκνίδα!

Τά... «τσουκνιδο-ύφασματα» τούτέστιν επιβάλλονται,
κι' εύλόγως άπειράριθμοι συνάνθρωποι αγάλλονται,
γιατί ή «τσουκνίδα» μεσ' σ' αυτόν τον κόσμο
(τον γρουσουζή, τον γρουσουζή...)
άπ' των μαλλίνων τις... τιμές, λιγότερα θα...
(τσουζή!)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

Η ΜΕΜΒΡΑΝΗ

Καντήλο - πολυέλαια
άνωτε από τώρα
και κόντε και κατάνυξε
έφτα φορές την ώρα.
για να μου δίνει ο Θεός
ήμερες, ώρες, δίλεπτα
και να κλωσσάω σκέδια
ύδρογειο - σφαιροζήλευτα!

Έγώ και μόνον τ' ντουιλά
θα τον άναστατώσω
κι' από τον πρώτο πόλεμο
έγώ θα σώσω τη γενιά
την ταραχοπαθούσα
κι' όλη τη γή. τη... μέλλουσα
να γίνη... παρελθούσα!

Το μέλλον το... άόριστον
της γής, σε μένα κρέμεται,
γι' αυτό και μη σκιαζώσαστε
και μη συγκορμώτεμε...
Μη τρώετε το «ήλιον»
και το... «μπρομπο-ουρά»
(νιόν!)

καθ' ότι άνεκάλωσα
τό... «ρωθώνω - μεμβρά»
(νιόν!)

Το «ρωθωνομεμβράνιον» —
... π.ε.σ.ο. ρουθούνα ήτοι...
είναι πετσί. που καθιστά
άπρόσβλητη τη μύτη!

Με τη μεμβράνη αυτή, λοιπόν,
την έπεξεργασμένη,
κανένα... κ.ρ.ά.τ.σ.τ. άλλουνο
στή... μύτη δεν θα μπαίνει...
Έτσι, καινούργιος πόλεμος
καθόλου δεν θα γίνη
κι' ή γή δεν θα κινύνει
...ρουθούνη να μη μείνη!

Ο ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ

Διά το πτόν
Γ. Θ.ς

ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟΣΤΟΜΩΣΙΣ

— Δεν φαντάζεσαι λοιπόν πόσο επιτή-
δεια είναι ή γυναίκα μου. Φαντάσου ότι μου
έφτιαξε μιά θαυμάσια γραδβάτα από ένα
παλιό της φόρεμα.
— Αυτό δεν είναι τίποτα. Η δική μου
έφτιαξε ένα θαυμάσιο φόρεμα από μιά πα-
λιά μου γραδβάτα.

ΤΟ ΣΟΥΒΕΝΙΡ

— Ήμουν ξαίρετε πολύ στενός φίλος του
μακορίτη του συζύγου σας. Μήπως έχετε να
μου χαρίσετε κάτι δικό του για να τον θυ-
μάμαι;

— Τι θα λέγατε για μένα την ίδια;

Η ΦΑΣΑΡΙΑ

Στο Μπάρο.
— Ένας πελάτης μπαίνει μέσα διασπικτός.
— Δώσε μου γρήγορα ένα διπλό κονιάκ
πρίν άρχισή ή φασαρία.
— Τό πίνει μονορούφι και έπαναλαμβάνει:
— Δώσε μου γρήγορα άλλο ένα, πρίν
άρχισή ή φασαρία.
— Τρομαγμένος του σεβόρει δ υπάρχον
τρίτο και τέταρτο διπλό κονιάκ και στο πέμ-
πτο τον ρωτάει:
— Ποιά φασαρία, κύριε; Πότε θ' άρ-
χίση;
— Μόλις ζητήσης το λογαριασμό.

«ΗΛΙΟΣ»

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ 13^{ου} ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ «ΗΛΙΟΥ»

- | | | | |
|--|--------------------------------|-------------------------|--------------------------------|
| 1. Αεροπορία | 10. Γεωργία | 20. Ιστοσιολογία | 30. Μυστηριώματα, Διηγήματα |
| 2. Ανθρωπολογία | 11. Δημοσία οικονομική | 21. Ιστορία | 31. Μυθολογία |
| 3. Αρχαιολογία | 12. Διαιτολογία, τρόφιμα | 22. Ιστορία ελληνική | 32. Πολιτική Οικονομία |
| 4. Αστρονομία | 13. Διάφορα | 23. Κτηνοτροφία | 33. Πραγματογνωσία |
| 5. Ατομική ενέργεια | 14. Εθνολογία — Λαογραφία | 24. Λογιστική | 34. Ραδιολογία |
| 6. Βιογραφία | 15. Έλλάς | 25. Λογοτεχνία | 35. Φιλοσοφία |
| 7. Βιολογία | 16. Εφευρέσεις, τεχνικά πρόδοι | 26. Λογοτεχνία ελληνική | 36. Φυσική |
| 8. Γεωγραφία, ταξίδια, περιγρα-
φαι | 17. Ζωολογία | 27. Μετεωρολογία | 37. Φωτογραφία, Κινηματογράφος |
| 9. Γεωλογία | 18. Ορθοσκεολογία | 28. Μικροβιολογία | 38. Χημεία |
| | 19. Ιατρική | 29. Μουσική | 39. Ψυχολογία |

(Σ ΗΜ. Οι έντός παρενθέσεως άριθμοί δηλοϋν τον άριθμόν της σελίδος του 13ου τόμου, εις την όποιαν αναγράφεται το αντίστοιχον έρώρον).

ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

Τα έλικόπτερα—λεωφορεία (84). — Ο άν-
θρώπος εις την στρατοφάραν (155). — Τα υ-
περηχητικά άεροπλάνα «ΖΕΙ» (230). — Η τα-
χύτης εις την αεροπορίαν (303). — Το άερο-
πλάνον έξυπνίζει την Γεωλογίαν (367). — Η
άνευ πιλότου πτήσις (876).

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Οι σιελογόνοι άδένες (21). — Εύγονία (34).
— Ο οισοφαγός μας (176). — Το νευρικό
σύστημα και ή λειτουργία του (226). — Τα
μάτια μας και το διάβασμα (227). — Το περι-
τόναιον (248). — Η γνωριμία του στομάχου
μας (320). — Διαιτήσιμον τα δόντια μας
(369). — Ο μηχανισμός του στομάχου (398).
— Τα έφημερινικά παιδιά (450). — Ο άν-
θρώπος και ή βεσιδαμνία του. Ι. Κοιμη-
ση (515, 575, 628, 684, 740, 792, 848, 904).
— Η άτομική άκτινοβολία αλλάζει τον άνθρω-
πον (563). — Ο εγκέφαλος μας (594). — Η
άνθρωπινα φυλά διαρκώς εξελίσσονται (619,
675). — Παιδιά που γεννώνται χωρίς ματιά
(639).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Αι άνασκαφαι της Πελοποννήσου (18). — Το
τερόν του Έφειού Διός (51). — Σκιρωνίδες
πέτριαι (120). — Άγνωστοι άντλήσεις του Θε-
οφράστου (137). — Η όχυρα Κρημυών (192).
— Γλέντια και συμπόσια των αρχαίων (209,
261). — Τι ήσαν τα Ισθμια (262). — Οι έ-
σθμιακοί άγώνες (334). — Η τοιχογραφία της
Λεωκίας Κυρίας (353). — Το εξαίλιον (406).
— Το λουτράκι κατά την αρχαιότητα (480). —
Ο δημόσιος και ιδιωτικός βίος των αρχαίων
Έλλήνων (530, 586, 642, 698, 754, 810, 866,
922).

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Πώς μετρούνται αι άποστάσεις των άστέρων
(6). — Αι άφάσεις της σεληνης (85). — Τι βλέ-
πομεν επί της σεληνης (150). — Πώς φαίνεται
άπό την σεληνην ή γή μας (222). — Το άστε-
ροσκοπεϊον του Παλουμάρ (305). — Η σεληνη
χωρίς άτμοσφαιραν (373). — Αι νέαι παρα-
τηρήσεις διά τον Άρη (374). — Υπάρχουν
άκίνητοι άστέρες (448). — Η θεωρία της σχε-
τικότητας και ή έπίδρασις της εις την Άστρο-
νομίαν (510). — Ο κρατήρας της σεληνης.
Το μέγεθος του ήλιου και ή άπόστασις του
(789). — Πώς έννεμνήθη ή γή και οι άλλοι
πλανήται (849). — Καί ο ήλιος περιστρέφεται
περί άξονα (901).

ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Αι όλέθρια έπίδράσεις της ατομικής ένε-
ργείας επί του ανθρωπίνου οργανισμού (3). —
Πώς έπιδρά η ατομική ένέργεια εις τον άν-
θρώπον (13-80). — Η άμερικανική ειομηχα-
νία κρέατος (30). — Το κουνουπίδι (67). —
Πώς και διαιτή καταπίνονμεν (86). — Τα ζυμα-
ρικά (140). — Άλλαντες, κρεατοσκευάσματα
(152). — Η σούπα (177). — Θεραπευτική
του οίνου (224-300-381). — Η υγιεινή
του φαγητού — Μιχ. Δέφνερ (225). — Το σε-
λίνο (249). — Τα τεχνητά τρόφιμα (293).
— Αι κοσμερές (321). — Τα άλμυρα (349). —
Αι μυστικά των άλμυρων (465). — Το χαλά-
νις (548). — Χορτοφαγία και μακροβιότης
(564). — Βάκποιον τα γαυκά εις τα δόντια
μας (580). — Ο σίος διά μέσον των αιώνων
(600). — Οι άστακοί (602). — Τα ήδηποτα
(687). — Η θρησκευτική αξία του ζύθου (617). —
Βλάπτει ή δεν βλάπτει ο ρητινήτης (882).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόσαρτ (43). — Χριστόφορος Κολόμβος
(171). — Γαετάνο Ντονιζέτι (275). — Δέν-
της (347). — Αντώνιο Σαλιέρ (418). — Ο
θερβάντες και ή έποχή του (494). — Σαμου-
ήλ ο Κουγκίτης (496). — Λαμπρος Πορφύρας
(528). — Τζωρτζ Σάρκυ (570). — Παύλος
Μιρένας (584). — Ένρι Μόζλεβ (639). —
Ορέλι Ράιτ, ο πρωτοπόρος της αεροπορίας
(695). — Μ. Μαλακάσης (696). — Άριστ.
Βαλαωρίτης (752). — Γ. Δροσίνης (920).

ΒΙΟΛΟΓΙΑ

Τι είναι ή άδηλος άναπνοή (53). — Η φυ-
σική άμυνα του οργανισμού (75). — Η ιστο-
ρία του μυαλού μας (103). — Βασικός μετα-

βολισμός (157, 229). — Διά να εξασφαλίσετε
ήμερον ύπνον (165). — Τι είναι ή παρθενογο-
νία (175). — Η παρθενογονία (247). — Η
θερμοκρασία των οργανισμών (318). — Η ά-
ναπαραγωγή ζωικών και φυτικών οργανισμών
(363). — Η όρμηση του άρρενος (380). —
Η ζωική θερμότης (390). — Η τελειοποίησις
των μεθόδων αναπαραγωγής (438). — Η θερ-
μότητα των ζωικών οργανισμών (463). — Βι-
ολογία και κληρονομικότης (679). — Τι θα ει-
ναι, άγόρη ή κορίτσι; (733). — Ο ρόλος των
θερμίδων εις την ζωήν (880).

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, ΤΑΞΙΔΙΑ, ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ

Κοπεγχάγη (46). — Σαγάρ (99). — Ο
πρώτος ναυτικός χάρτης (104). — Η μεγαλυ-
τέρα πυρμαίς άνεκαύωθη εις την Κίαν (118).
— Ο χαμένος κόσμος του Κόνκα-Αλγκ (127). —
Τα παράδοξα της Ισπανίας (169). — Γου-
ατεμάλα (199). — Το Γκόλφ-Στρητ μετατοπί-
ζεται προς Βορράν (234). — Το μοναστήρι του
Ζετα προς Βορράν (265). — Ταξίδι εις την Άν-
Άγ. Βερνάρδου (279). — Η Μαδαγασκάρη (279). —
Εόρραν (271). — Η Μαδαγασκάρη (279). —
Πόσους κατοίκους ήμεις εις διαδρομήν ή γή;
(291). — Παράδοξοι τελεταί εις την Κιούλα-
νι (338). — Από το Περού στην Πολυνησία
(343). — Τι είδα εις το Ντιέγκο Σουαρέζ
(345). — Ταξίδια εις το Τουρκιστάν (415). —
Υεμένη (487). — Εις την Αίτην (578). — Εις
το Ντουρμπάν της Ν. Αφρικής (591).

ΓΕΩΛΟΓΙΑ — ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑ

Άστυνομικές έρευνες ενός γεωλόγου (453).
(343). — Τι είδα εις την Γεωδασίαν (567). —
Πόσων έτών είναι ή γή μας (621). — Όταν
άρρωσταίνον οι πέτρες (626). — Ο Άρνυρος
(634). — Η κατασκευή της σήραγγος της
Μάγχης θά λύση γεωλογικά πρόβλήματα
(677). — Η ιστορία της γής και οι γεωλογι-
κοί αιώνες (746). — Η γεωλογική φαινομήν
(913).

ΓΕΩΡΓΙΑ — ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Η δύναμις των ορχών (54). — Η έπεξερ-
γασία του έλατοκάρπου (58). — Χρυσάνθεμα
(102). — Άραχίδια, το ψευδοφιστίκι — Ε. Ά-
νάση (105). — Ο Νοέμιος στα χωράφια και
στους κήπους. Ε. Άνάση (194). Πώς έπιδρούν
τα χημικά λιπάσματα (297-368). — Τα άντι-
βιοτικά εις την Γεωργίαν (806).

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Πώς φορολογείται έν Έλλάδι το εισόδημα
(122). — Η φορολογία του εισοδήματος έν
Έλλάδι (195). — Ο συνθετικός φόρος εισοδη-
μάτων (267). — Η διαδικασία της έγκρίσεως
των δημοσίων δαπανών (339).

ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΑ — ΤΡΟΦΙΜΑ

Το κρέας ως τροφή του ανθρώπου. — Μ.
Δέφνερ, (13-80). — Η άμερικανική ειομηχα-
νία κρέατος (30). — Το κουνουπίδι (67). —
Πώς και διαιτή καταπίνονμεν (86). — Τα ζυμα-
ρικά (140). — Άλλαντες, κρεατοσκευάσματα
(152). — Η σούπα (177). — Θεραπευτική
του οίνου (224-300-381). — Η υγιεινή
του φαγητού — Μιχ. Δέφνερ (225). — Το σε-
λίνο (249). — Τα τεχνητά τρόφιμα (293).
— Αι κοσμερές (321). — Τα άλμυρα (349). —
Αι μυστικά των άλμυρων (465). — Το χαλά-
νις (548). — Χορτοφαγία και μακροβιότης
(564). — Βάκποιον τα γαυκά εις τα δόντια
μας (580). — Ο σίος διά μέσον των αιώνων
(600). — Οι άστακοί (602). — Τα ήδηποτα
(687). — Η θρησκευτική αξία του ζύθου (617). —
Βλάπτει ή δεν βλάπτει ο ρητινήτης (882).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ιστορία της Σκώτλαντ Γιάρντ (95 —
173 — 241 — 337 — 448 — 524). — Το πε-
φαιρύναντα οι μεγάλοι τόνοι (191). — Ο μι-
φαιρύναντα οι μεγάλοι τόνοι (191). — Ο μι-
ητησιος (καμυφλάς) (236). — Το άεροφω-
(319). — Ταχυδακτυλουργικά τεχνάσματα

(408). — Τα θαύματα της Ύφαντουργίας
(456). — Οι γόντες των φιδιών και τα μυστι-
κά των (492). — Ο δ. της και ή ζωή του
(823).

ΕΘΝΟΛΟΓΙΑ — ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Άινοι, ή μυστηριώδης φυλή (255). — Παρά-
δοξα έθιμα του Μεξικού (399). — ΕΒρογο-
ποίλοι οι μάγοι του Μπακούμα (471). — Εις
τον Άνα Νέελον (522). — Η τράτα και οι
τρατάρηδες (656). — Οι χάρται των έρυθρο-
δέρμων (690).

ΕΛΛΑΣ

Έξ άφορμής της έπετειού της 28ης Οκτω-
βριου (5). — Δωδεκάνησος (306). — Διαιτή
αθάνατος ή Έλλάς (441). — Η Έλληνική
Κύπρος (Άχ. Κύρου) (513 — 569 — 625 —
681 — 737 — 791 — 847 — 903). — Η υπο-
γραφία των Μετεώρων και ή προέλευσις της το-
πωνυμίας (845).

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ — ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ

Κατασκευάζεται τεχνητός χρυσός (15). —
Άεροσκάφη εις το ναυτικό (76). — Διαιτή
μα σπία (76). — Ο Ισχυρότερος γερανός του
κόσμου (89). — Το ηλεκτρικόν τηλεόλον (90).
— Το ηλεκτρικόν αττί (98). — Αι σημαντικώ-
τερα έφευρέσεις που συνέτειναν εις την ποδο-
δον (147). — Μικροτόμος (148). — Ηλεκτρο-
υρον (243). — Υποδύχως σήραγγά υπο την
Μάγχην (302). — Ο ψυχρόθερμος σολήν
(315). — Η διαμίνη των μετάλλων (370). —
Ρουκετοδόδα άεροπλανοφόρα (371). — Το υ-
δρόπτερον (378). — Η τεχνητή βροχή (391).
— Ο άεροσκάφος εις τα πλοία (394). — Οι
έπέρηχοι διαστάσεις νέους ορίζοντας (509).
— Η παραγωγή πετρελαίου από ελληνικούς λι-
γνίτας (511). — Ο ηλεκτροεγκέφαλος (629).

ΖΩΟΛΟΓΙΑ — ΙΧΘΥΟΛΟΓΙΑ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΙΑ

Οι τρεις έχθροι των μυδιών (29). — Άλογο,
το εύγενέστερον ζώον (39). — Η ψώρα των
απίων στα κουνέλια (41). — Κατοικία, ή άνε-
λαδα του λαού (59). — Η λιελαούλη (62). —
Παλαμυδες και τερνίκια (111). — Ο πελεκάνος
(119). — Αι κατοικίαι των κουνελιών (124).
— Ο φύλλος (168). — Το ηλεκτροφόρον χέλι
(170). — Η γόπα και ο γαλαίτης (190). — Οι
κολλισάνοι (242). — Αι μεταναστεύσεις των
ζώων (245). — Άλλαντορες (316). — Γλάσ-
ες και χαμοτίδες (317). — Το κοράκι (336).
— Ροφοί και έλαχοι (389). — Τόνοι και τόνιες
(Θ. Ποταμιάνου) (457). — Τα μικρά καπούργι
της Κίνας (461). — Κουκουβάγια (478). — Ο
γορίλλας είναι άπόγονος του ανθρώπου; (482).
— Ο πήχκος και ή δύναμις της έπιβολής του
(484). — Πόσο ζουν οι χελώνες; (484). — Έρυ-
θρόλιμος ο θαλάσσιος (535). — Οι παράδοχοι
κατοικοί των άκεανών ευθύν (535). — Ο
ηλεκτρίσμος εις τα έντομα (542). — Οι μεδου-
σες (544). — Θεραπευτική της κληρώσεως του ή-
πατος (544). — Ο άρρυθμιτός (565). — Ο
ταν πολεμούν τα μυρμηγκία (582). — Αι άπο-
δημει της πεταλούδας (582). — Τα δελφινία
(599). — Οι ποικίλοι (655). — Τα τέρατα το
ζωικού βασιλείου (683). — Ο λευκός ρινόκε-
ρος (711). — Η καθουράνα (712). — Η θε-
ραπεία του διαβήτη (908).

ΘΡΗΣΚΕΙΟΛΟΓΙΑ

Τι είναι οι «έξδομήκοι» (50). — Διαιτή ή
ψυχή λέγεται ψυχή (117). — Τα άγια και τα
άγια (188). — Αι έτυμολογικαί άντιφάσεις των
λέξεων «άγιος» και «άγιος». — Το ιερατεϊον και
ή ιερωσύνη (332). — Η άρεσις των Μορμόνων
(400). — Οι ιερείς των Χαλδαίων και Αιγυ-
πτίων (475).

ΙΑΤΡΙΚΗ — ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑ

Ελ. και Βιολογία — Μικροβιολογία —
Διαιτολογία — Άνθρωπολογία.
Νέα θεωρία περί πίσεως του αίματος (4).
Νέα θεραπεία του έλκους του στομάχου (4).



Τὸ ὄρος τοῦ Ἁγίου Ἡλίου, πρὸς ἀποστάσει τὸ ὁρόσημον μεταξὺ τοῦ Γουβίου καὶ τῆς Ἀλάκας, ἔχει ὕψος 4500 μέτρων ἀναδεν τῆς ἐπιφάνειας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ. Εἰς τὴν κορυ-
φήν τοῦ ὄρους αὐτοῦ, ὅπου ἡ φύσις ἀπλοῦναι τὸν καρδαισκὸν τὰμπακ τὸν αἰωνίαν χιόνων τῆς, ἀντὶθεν, κατοικίῃ βορροατικῶν περιστερίων, τὰ μέλη τῆς ἐξερευνητικῆς ἀσθεῖας
καὶ Ἀποστολῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ. (Ἀπομνημονεύματα εἰς ἀρχαίαν περιγραφήν τοῦ παρόντος τόπου).